

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ίδρυτής - διευθυντής 1879—1895 Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. — 1895 — 1950 ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Βραβείο 'Ακαδημίας 'Αθηνών

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Έτος ίδρύσεως 1879
Έκδοτικός Οίκος «Διγενής»
ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 16
ΤΗΛΕΦ. 29.119

Διευθυντής: ΕΥΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ,
Όλυμπος 18. — Υπεύθυνος
Τυπογραφείου: ΦΩΤ. ΛΑΝΤΑΣ
δδός Στάση Γεροδήμου άρ. 20

Κυκλοφορεί κάθε Παρασκευή
Τιμή τεύχους Δρχ. 3

Συνδρομαί έσωτερικού :
Έτησια Δρ. 150. Έξάμ. Δρ. 75
Συνδρομαί έξωτερικού :
Έτησια £ 4 — \$ 12

Τύποις: ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΡ-
ΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ Ε.Ε.
Καρέρη 11. Τηλ. 31-156

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΚΟΡΦΙΑΤΟΠΟΥΛΑ κλαίει μπρο-
στά στο μικρό της αδελφό Νίκο (Κορ-
φιατόπουλο).

—Γιατί κλαίς Λένα; τι ρωτά ό Νι-
κάκης.

—Ο ΙΠΠΟΤΗΣ βρήκε το ψευδώνυ-
μό μας στη «Διάπλασι»...

—Και γι' αυτό στενοχωριέσαι ά-
δελφούλα μου; Μη φοβάσαι θα πάω
στο σπίτι του να το ζητήσω!

ΠΕΡΣΕΥΣ

Η αλκογένεια γευματίζει στον κη-
πο. Ο μικρός Παύλος ρωτά.

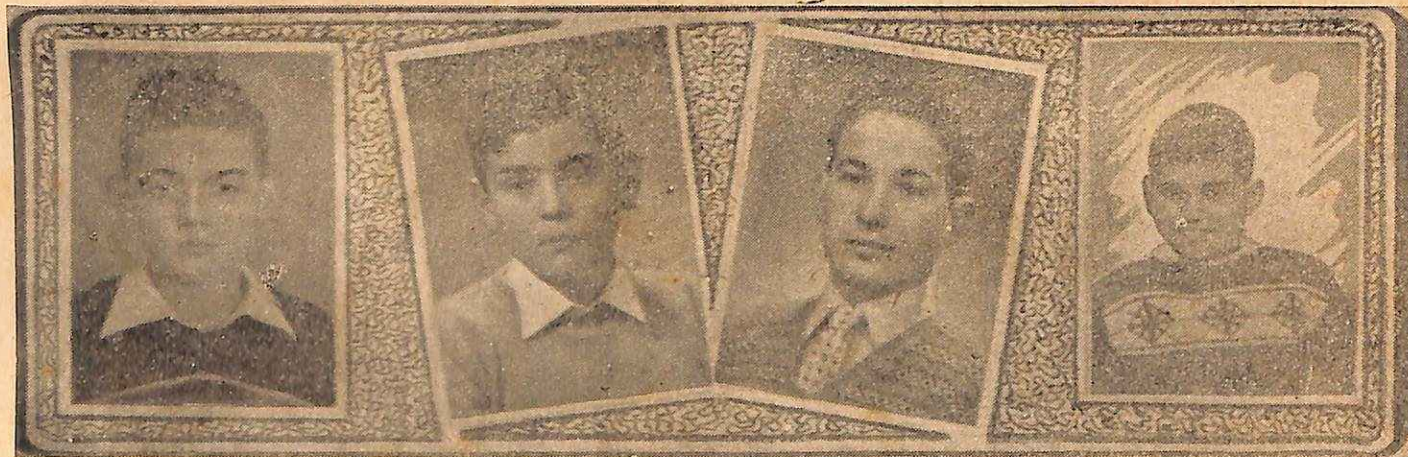
—Γιαγιά τρώγονται οι κάμπιες;

—Τι άνοησίες είναι αυτές άπαντά
ή γιαγιά. Τρώγονται ποτέ οι κάμπιες;
Κι ό Παύλος;

—Κι όμως γιαγιά, τώρα έπρεσε άπ'
το δένδρο μια μέσα στο πιότο σου
και την θραγες!!

ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ «ΚΥΡΙΑΚΗ» ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άπο άριστερά προς τα δεξιά: 1) ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΙΧ. ΜΕΤΑΞΑΣ (Δωδεκανήσου 41, Βύρων) Α' βραβείο Διαγωνισμού Έξυ-
πνάδας. 2) ΜΙΧΑΗΛΗΣ Σ. ΣΤΡΙΝΤΖΗΣ (Πιτυούντος 9) Α' βραβείο Διαγωνισμού Δόκτορος "Οξ. 3) ΝΙΚΟΣ Σ. ΛΥΜ-
ΠΕΡΙΔΗΣ (Δσβάκη 15, Ψυχικό) Β' βραβείο Διαγωνισμού Έξυπνάδας. 4) ΑΛΕΞ. Γ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Άναγνωστοπούλου
23) Γ' βραβείον Διαγωνισμού Δόκτορος "Οξ.

Έδώ Διαπλάσις!

Αυτές τις ημέρες έχετε όλοι
σας εξέτασεις, δηλαδή φούριες,
σκοτούρες, άγωνίες. Άντε να δο-
με, θα δικαιηθούν τα Διαπλάσο-
πουλα;.

Άπ' αυτό το τεύχος καθιερώ-
νεται μία στήλη για το φιλοτελι-
σμό. Τη στήλη αυτή ανέλαβαν άπο
κοινού οι Στέφανος Άπτικός και
Μισή Μεριδά. Το σημερινό κομμά-
τι γράφτηκε άπο τον δεύτερο μέ-
νο ό όποιος λόγω της... μικρής η-
λικίας του δεν είχε εξέτασεις. Σ άν
καλό φαίνεται. Τι λέτε;

Οι Διαπλάσοπουλες διαμαρτύ-
ρονται! Κρούσματα φεμινισμού.
«Γιατί ή συντακτική επιτροπή ν' ά-
ποτελείται άπο άγόρια μόνο;» Τι

νά τους άπαντήσης; Μά μήπως
ήρθατε ποτέ στα γραφεία να σας
γνωρίσουμε; Πώς θέλετε να μαν-
τέψουμε τις Ικανότητές σας, την
ήλικία σας και γενικά τη διάθεσί-
σας; Το συχνό παράπονο της Δια-
πλάσεως είναι ότι τα κορίτσια, οι
άναγνώστρες της, δεν παίρνουν
ένεργό μέρος στις συνεργασίες, άγ-
γελίες κλπ. Μετά άπο όλες αυτές
τις εξηγήσεις δεν μένει παρά να
δώσετε το παρόν (μετά τις εξε-
τάσεις βέβαια).

Η Λούλουμπελ και ή Χρυσαν-
γή άπο την Βενεζουέλα... ξεσπά-
θωσαν! Φαίνεται πως οι φίλοι μας
το έξωτερικού είναι πιο δραστή-
ριοι άπο τους φίλους του έσωτερι-
κού γιατί αυτή τη στιγμή έρχον-
ται πρώτες μεταξύ των... «ξεσπα-
θωτών!» (με συγχωρείτε, Άνοησ-
κό ρεύμα).

Νά σας πώ κι ένα μυστικό;
Σιγά μη μάς άκούση ό γείτονας!
Λοιπόν πού λέτε ό Πελεκάνος, πού
ζητιλούσε στο προηγούμενο τεύ-
χος να γυρίση στη φωλιά του, δεν
έννοει να το κουνήσει άπο το γρα-
φείο μας. Μάς έγινε κυριολεκτικά
...τσιμπούρι. Και σαν να μην τον
ήτανε το γραφείο, έβαλε χέρι—
πόδια και φτερά στην κυριολεξία
—και στο τυπογραφείο. Γι' αυτό,
δταν σας λέη ότι τον «κονταίνουν»
μην τον πιστεύετε. Μόνος του ά-
ποφασίζει τον «άκρωτηριασμό»
του. Γιάννης κερνάει, Γιάννης πί-
νει. Άλλωστε, τι να κουνήσης ά-
πο λόγου του; Πουλί είναι, ό δύ-
στιχος, δεν είναι... μακρυποδά-
ρας — σαν τον Άνανία ή σαν τον
Έκτορα, πού λέει ό λόγός...

Πώς σας φαίνεται ό καινούρ-
γιος καλλιτέχνης μας; Σπουδαίος
έ; Σας συνιστώ να τα έχετε κα-
λά μαζί του για να έγκρινη τα
σκίτσα σας πού έχουν μαζευτεί σω-
ρός. Μην ξεχνάτε πάντως πως τα
σκίτσα σας πρέπει να είναι φτιαγα-
μένα με σινική μελάνη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΤΟ ΒΡΗΚΕ
—Κι έπειδή μιλάμε περί θερμοκρα-
σίας — λέει ό καθηγητής — πέστε
μου τι συμβαίνει όταν πέφτει το θερ-
μόμετρο;
—Σπάζει, κύριε: πετιέται ένας μα-
θητής.

ΜΙΝΟΥ

ΩΡΑΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

—Επιτέλους κατάφερα να κάνω τα
παραθυρόφυλλα να μη τρίζουν όταν
φυσάει άέρας.

—Μπρά; Και με τί τρόπο;
—Τά έδωλα και τά πήγα στο ύ-
πόγειο.

ΜΙΝΟΥ

ΛΟΙΠΟΝ, τι να σας πώ. Πιο
ζηλιάρη άνθρωπο άπο τον Άνα-
νία δεν ξανάχω δη. Τόσον και-
ρό τώρα μάς έχει ζαλίσει με τη γκρί-
νια του. «Τόν Πελεκάνο τον έχετε μη
βρέξη και μη στάξη και μένα το κλώ-
τσου και μπιάτσου. Τόν Πελεκάνο παι-
δί σας και μένα άπόπαδο. Τόν Πελε-
κάνο πόν έχετε γεμάτο ζωγραφίες και
μένα δεν θέλετε να με δητε ούτε ζω-
γραφιστόν. Κι εκείνος είναι χρεσινός
συνεργάτης σας, ενώ έμένα τ' όνο-
μά μου είναι δεμένο με τη «Διάπλα-
σι» άπο δω και πέρα (πού να πη-
σα...) χρόνια». Και να κάτι μούτρα
ό Άνανίας, πού μακρύα κι άπο το
μπόι του. «Όσοι πές, πές, τον βα-
ρέθηκαν και τον έκαναν όπως τον έλε-
πετε στη διπλανή σελίδα.

ΩΡΑΙΟ παιδί ό Άνανίας, έ; Για
μένα λέν πως δεν χωράει ό μύ-
τος μου στη στήλη μου, να δο-
με τώρα πως θα χωρέσουν τα δικά
του πόδια, οι ποδάρες του, στο... κι-
γκλιδωμά πού τον μαντρώσαε. Μά πό-
δια είν' αυτά, παιδιά μου, ή... Ποδα-
ράδες; Πού να χωρέσουν στο διπλη-
λο... κιγκλιδωμά του... Εύτυχώς πού
μάς χωρίζει μια στήλη, άλλως δεν
θα μπορούσα να είμαι σίγουρος για
την ασφάλειά μου.

ΚΑΙ μιλά κι άρχισαε τα οικογε-
νειακά μας, έχω να σας πώ
καινούργια για τον Έκτορα —
τόν ξέρετε πόν Έκτορα το γραφείου
της «Διαπλάσεως». Έκείνο πό... κον-
τακιανό παιδάκι — 1.85 ύψος! Κάθε
μέρα μετρώ την άπόστασι πού τον
χωρίζει άπ' το ταβάνι. Γιατί ίτσι πού
ψηλάνει δυο πόντους την εβδομάδα,
σε δυο τρεις μήνες θα πρέπει ή ν' άλ-
λάξουμε γραφείο ή να... ριζούμε το
ταβάνι. Άφήστε πού τα έχει έβάλει
μαζί μου, γιατί ήκανα, λέει, άποκαλύ-
ψει. Σας μυστήρησα ότι είναι... δι-
σέγγονος του Άνανία! Κακόμοιρε,
Άνανία... Και τά διασέγγονά σου άκό-
μα σ' άπαρνούνται...

ΓΚΡΙΝΙΑΖΕΙ ό Έκτωρ — συ-
γενής του Άνανία είναι, πως να
μη γκρινιάζει; — γκρινιάζει και
ό... Συγκούφ, ό συνάδελφός του στα
γραφεία μας. Ά, δεν τον ξέρετε πόν
πειρατή μας τον Συγκούφ. Τρελλά-
νεται με τη θάλασσα και θέλει να γί-
νη σάνει και καλά... πειρατής! Ζη-
λεύει πού προβάλλω κάθε τόσο πόν
Έκτορα στη... διασημότητα. Και έπι-
μένει να γίνη κι αυτός διάσημος! Σας
τόν παρουσιάζω, λοιπόν, σήμερα. Εί-
παμε πως θέ-
λει να γίνη
πειρατής. Ά-
πο πειρα-
τάι, δηλα-
δή, να μετα-
βλήθη σε πει-
ρατή, είναι
με άλλα λό-
για... ά π ο
π ε ι ρ α -
τ ή ς. Σ' έ-
να σημείο δ-
μως υπέρχει
του Έκτορα.
Δεν είναι συγ-
γενής του Ά-
νανία!

ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

ΗΛΙΑΣ ΒΕΝΕΖΗΣ

Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ

ΑΠΟ τις 17 Ιανουαρίου ή Άκαδημία
Αθηνών συγκαταλέγει μεταξύ των
μελών της ένα νέο Άθάνατο — τον και-
νούργιο Άκαδημαϊκό Ηλία Βενέζη. Με την
έκλογήν του ή τάξις Γραμμάτων και Τε-
χνών της Άκαδημίας μας πλουτίζεται μ'
ένα καινούργιο ζωντανό μέλος,έναν άπ' τους
έκλεκτοτέρους συγχρόνους πεζογράφους
μας.

Ο Ηλίας Βενέζης γεννήθηκε στα 1904
στο Άϊδαλί της Μικράς Άσίας — και εί-
ναι σήμερα ό νεώτερος Άκαδημαϊκός μας.
Τό πραγματικό του όνομα είναι
'Ηλίας Μέλλος: τό Βενέζης εί-
ναι τό φιλολογικό του ψευδώνυ-
μο. Με αυτό πρωτοπαρουσιά-
στηκε, πριν 30 χρόνια, στα
1927, σ' ένα διαγωνισμό διηγή-
ματος του Φιλολογικού περιοδι-
κού «Νέα Έστία», όπου και πή-
ρε τό δεύτερο βραβείο. Άπό τό-
τε ως σήμερα δεν έπαψε να πλου-
τίζει τη Νεοελληνική Λογοτεχνία,
με τη γόνιμη πεζογραφική του
εργασία.

Χρονολογικά τό πρώτο του βι-
βλίο είναι μιιά συλλογή με διη-
γήματα, ό «Μανώλης Λέκας»
(1928). Έκείνο όμως πού τον
έπέβαλε και τον καθιέρωσε σαν
πεζογράφο είναι τό «Νούμερο
31328» (τό βιβλίο της αϊμαλωσί-
ας (1931). Άπό τό ώραίο αυτό
βιβλίο ξεχύνεται ή τραγική κραυ-
γή ενός παιδιού, του ίδιου του
συγγραφέα, πού, έφηβος ακόμα
18 χρόνων, γνώρισε την αϊμα-
λωσία στα περιβόητα Τάγματα
'Εργασίας. Έκεί ό σημερινός
Βενέζης ήταν κι ό ίδιος ένα νού-
μερο — τό 31328 ανάμεσα σε
3000 συμπατριώτες του, πού οι
Τούρκοι τους τραβούσαν στο έ-
σωτερικό της Άνατολής, για να
δουλέψουν στα περιβόητα Τάγ-
ματα 'Εργασίας, πού τό άπο-
θανάτισε με τό άξέχαστο εκείνο
βιβλίο.

Άπο τα ωραιότερα βιβλία
του είναι: τα διηγήματα «Αϊγας»
(1941) τό μυθιστόρημα «Γαλή-
νη» (1939) «Αϊολική Γή» (1943), τα διη-
γήματα: «Ωρα Πολέμου» (1946) οι ταξι-
διωτικές εντυπώσεις «Φθινόπωρο στην Ί-
ταλία» (1950) και «Αμερικανική Γή»
(1951), τα μυθιστορήματα: «Έξοδος»
(1950) και «Όκεανός» καθώς και ένας τό-
μος διηγημάτων, οι «Νικημένοι». Έγρα-
ψε ακόμα και ένα θεατρικό έργο, τό
«Μπλόκ C», έμπνευσμένο άπο την εποχή
της αϊμαλώσεως του άπο τους Γερμανούς
στο Χαϊδάρι, πού παίχτηκε στο Βασιλικό
θέατρο στα 1945.

Τό έργο του Ηλία Βενέζη διαπνέεται ά-
πο λεπτό ποιητικό συναισθηματισμό, άπο
μιά βαθειά συμπόνια στον ανθρώπινο πό-
νο, μιιά άπεριόριστη καρτερική και πίστι
στη ζωή. Τό μεγαλύτερο μέρος του έργου
του είναι έμπνευσμένο άπο τό δράμα του
ξεριζωμένου Έλληνομοιού της Μικράς Άσί-
ας, γι' αυτό και δίκαια μπορεί να χαρα-

κτηρισθί σαν ό κατ' έξοχήν μυθιστοριογρά-
φος της Προσφυγιάς («Γαλήνη» και «Αϊολι-
κή Γή»). Γρήγορα τό όνομα του Βενέζη ξε-
πέρασε τα ελληνικά σύνορα και τα βιβλία
του έχουν μεταφραστή σε δέκα περίπου
ξένες γλώσσες.

ΕΤΟΣ άπο τό καθαρό πεζογραφικό
έργο του (διήγημα, μυθιστόρημα,
ταξιδιωτικές εντυπώσεις) ό Ηλίας Βενέ-
ζης έχει εκδώσει και δυο όγκώδη ιστορι-

Την άγαπώντ' «Διότρηται τώ Πόιδαν»,
1957 Η Βενέζης

κά συγγράμματα, τό Άρχείο του Άρχιε-
πισκόπου Δαμασκηνού, και τό «Χρονι-
κό της Τραπέζης της Έλλάδος» την ί-
στορία δηλαδή της εικοσιπενταετίας του
άνωτάτου πιστωτικού ίδρύματος της Χώ-
ρας μας. Έκείνο όμως πού καθιέρώνει τον
Βενέζη σαν σημαντικό πεζογράφο είναι τό
καθαρά διηγηματογραφικό και μυθιστοριο-
γραφικό του έργο. Τό έργο του άπευθύνε-
ται, βέβαια, στους μεγάλους άναγνώστες.
Μά να, έδώ προβάλλει κάτι πού άπαντάμε
συχνά στους καθαρούς δημιουργούς. Τό
έργο τους να μπορεί να διαδάζεται ευχά-
ριστα και άπο τα παιδιά. Όπως συμ-
βαίνει με πολλά διηγήματα του Βενέζη,
με πολλές σελίδες της «Γαλήνης» του και
της «Αϊολικής Γής», πού κλείνουν μέσα
τους πόν μαγικό κόσμο του παραμυθιού,
και γοητεύουν έτσι μικρούς και μεγάλους.

ΕΝΑΣ ΠΑΛΙΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από το προηγούμενο

—Χθές το βράδυ, είπε τελικά, ο μπαμπάς μάς είπε ότι η «Αγνή» είχε επιστρέψει στο υπόστεγο με δύο από τα ταχύμετρα της χαλασμένα.

—Τί είνε τα ταχύμετρα, ρώτησα.

—Είνε οι δείκτες της ταχύτητας, απάντησε ο μικρός. Η «Αγνή» έχει έξι ταχύμετρα. Δύο στον πίνακα πτήσεως και τέσσερα πάνω από τους αντιδραστήρες.

—Αυτό δεν σημαίνει τίποτα, είπε ο Λελού. Με την αλλαγή της ατμοσφαιράς και με τη ταχύτητα που αναπτύσσει πολλά από τα μηχανήματα της «Αγνής» μπορεί να χαλάσουν. Μήπως ο πατέρας σάς εξήγησε πώς χάλασαν τα ταχύμετρα της «Αγνής»;

—Δεν ήξερε τί εξήγησι να δώση, είπε ο μικρός γιατί δυο από τα ταχύμετρα ήταν μπλοκαρισμένα στον αριθμό 12.

—Αυτό δεν μάς βοηθάει και πολύ, είπα. Θάπρεπε να ξέρη κανείς πώς είνε βαθμολογημένες οι συσκευές αυτές.

—Αποκλείεται ο αριθμός αυτός να δείχνει την ωριαία ταχύτητα, είπε ο Λελού. Με τέτοια ταχύτητα η «Αγνή» θάθελε τουλάχιστον τέσσερα χρόνια για να φτάσει στη Σελήνη.

—Έχει δίκιο, είπε ο Ζαννέν. Τα διαβλεπόμενα αυτά ταχύμετρα θα πρέπει να μετρούν την ταχύτητα κατά χιλιόμετρο διαδρομής ανά δευτερόλεπτο.

—Έβαζε τις τσέπες του, έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί και μολύβι και άρχισε διάφορους πολύπλοκους υπολογισμούς.

—Σαράντα χιλιάδες χιλιόμετρα την ώρα, μάς είπε τελικά με ύφος θριαμβευτικό. Προσέξτε τί θα σάς πω. Η «Αγνή» ξεκίνησε την αυγή. Αν παραδεχθούμε ότι διατήρησε την ταχύτητα αυτή το μεσημέρι πρέπει να είχε διανύσει 400.000 χιλιόμετρα και θα βρισκόταν στη περιοχή της Σελήνης την ώρα που έμεις τρώγαμε το φρούτο μας. Αν οι υπολογισμοί μου είνε σωστοί θα επιστρέψει απόψε μεταξύ δκτώ και έννέα.

—Ημαστε και οι τρεις πολύ ικανοποιημένοι από την ανακάλυψή μας άδωκα και ο μικρός Καντόν που δεν καταλάβαινε πολλά πράγματα απ' αυτά που λέγαμε. Ός τα τώρα κανείς δεν μάς είχε μιλήσει για τα μεγάλα μυστικά της «Σούζαν» και δίναμε μόνοι μας διάφορες φανταστικές εξηγήσεις στα γεγονότα που μάς περιτοίχιζαν. Το παραπέτασμα όμως του μυστηρίου είχε απότομα τραβηχτεί και σύμφωνα με τους πρόχειρους υπολογισμούς του Ζαννέν μπορούσαμε τώρα να φαντασθούμε τη πτήση της «Αγνής» στα πλαίσια της επιστημο-

νικής πραγματικότητας. Έβλεπα με τη φαντασία μου την «Αγνή» να γλιστρά στον κατάμαυρο αυτόν ούρανο με τα πελώρια άστρα του, που ο κ. Ντιμότο και το πλήρωμά του πλησιάζουν κάθε μέρα και περισσότερο στο διάστημα των δοκιμών τους.

Ο Ζαννέν όμως που ήταν ο πειδ σοφός από όλους μας παρ' όλγιο να καταστρέψει το εύθραστο οικοδόμημα που είχαμε φτιάξει σύμφωνα με τους υπολογισμούς του.

—Είνε αδύνατον, είπε ξαφνικά με ύφος απογοητευμένο. Σαράντα χιλιάδες χιλιόμετρα την ώρα. Η «Αγνή» θα διαλυόταν κυριολεκτικά εισχωρώντας στην ατμόσφαιρα με μια τέτοια ταχύτητα. Δεν το είχα σκεφθί.

—Η «Αγνή» γύρισε ανέπαφη από τις τελευταίες δοκιμαστικές πτήσεις της, του είπα. Αν οι άριθμοι είνε σωστοί, αυτό σημαίνει ότι απηλλάγη από τη βαρύτητα της και ότι η ταχύτης αυτή ανεπτύχθη πέρα από την ατμόσφαιρα. Δεν παρατήρησες, τον τελευταίο καιρό, ότι κάθε μέρα γύριζε και λίγο αργότερα; Φαίνεται ότι δοκίμαζαν την άντοχή της στο κενό αέρος, πριν ξεκινήσει για το μεγάλο ταξίδι.

—Τώρα ξέρουμε, είπε ο Λελού με ύφος κατηγορηματικό. Αν η «Αγνή» επιστρέψει απόψε μεταξύ δκτώ και έννέα θα καταλάβουμε ότι γυρίζει από το πρώτο μεγάλο ταξίδι της εξερευνησεως. Κι' ως τολμήσουν να μάς ξαναπαούν τα παραμύθια που μάς έλεγαν ως τώρα.

—Κι' αν δεν γυρίση; ρώτησε ο μικρός Καντόν έτοιμος να κλάψη.

Ο Λελού έσκασε στα γέλια και του χείδεψε προστατευτικά το κεφάλι.

—Τί φαντάζεσαι; Ότι θα χαθή ανά-

μεσα στη γή και στη Σελήνη; Ησούχασε. Ο κ. Ντιμότο δεν χάνει εύκολα τα γήπεδα της «Σούζαν». Ελπίζω μόνο να μειώση κάπως τη πίεση των αντιδραστήρων του φτάνοντας στον ούρανό μας, γιατί αλλιώς τικά οι στέγες μας θα πεταχτούν όλες στον αέρα.

—Ημαστε τέσσερα μικρά παιδιά που συζητούσαμε όλα αυτά τα σοβαρά θέματα με ασιοδοξία κάτω από τα μεγάλα δέντρα της «Σούζαν». Τίποτα δεν μάς φόβιζε και περιμέναμε να βραδυάση γελώντας, με τα πρόσωπα γυρισμένα προς το άγνωστο. Ταυτόχρονα ο γεροκαθηγητής μας, γεμάτος άμφιβολίες, τριγύριζε μέσα στο έρημο σχολείο του, και οι ύπόλοιποι συμμαθηταί μας, πειδ τεμπέληδες από μάς ροχάλιζαν μακάδια κάτω από τη σκιά των δέντρων του δάσους. Καί η «Αγνή» πετώντας άπαλά στον ένδιάμεσο χώρο για τόν όποιο κανείς δεν ήξερε ακόμα τίποτα, πλησίαζε προς τη «Σούζαν» κατά 12 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο.

Κατά τις δκτώ το κουδούνι του έστιατορίου άκούστηκε να μάς καλή για φαί. Για πρώτη φορά, από τότε που ήμουν στη «Σούζαν», έβλεπα τόν γνώριμο αυτό ήχο να άφήνη τους συγκατοίκους μου άδιαφόρους. Όλοι ήταν άφασισμένοι στην έπιστροφή της «Αγνής». Συγκεντρωμένοι κατά όμάδες, μελετούσαν με προσοχή τόν ούρανο, ένω οι πόρτες του υπόστεγου άνοιγαν με προφύλαξη για να είναι έτοιμες για τήν ύποδοχή του σκάφους.

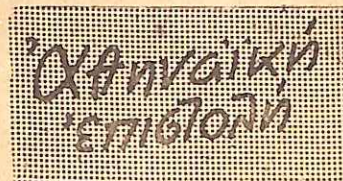
Καταλάβαμε ότι η στιγμή πλησίαζε. Πόση χαρά νοιώσαμε, βλέποντας ότι οι πρόχειροι υπολογισμοί μας ήταν σωστοί. Η «Αγνή» είχε κάνει τη διαδρομή που ύπολογίσαμε και θα έπεστροφε άκριβώς τήν ώρα που είχαν καθορίσει οι άριθμοί μας.

Ο ήλιος, είχε δύσει πίσω από τα γύρω βουνά, αλλά οι κόκκινες άνταύγειές του έλουζαν ακόμα τις πράσινες έκτασεις της περιοχής. Στις δκτώμισι άκριβώς η «Αγνή» φάνηκε στον όρίζοντα ένω ταυτόχρονα όλες οι σειρήνες της «Σούζαν» μάς έδοποιούσαν να προφυλαχθούμε κατάλληλα από τις τρομακτικές δονήσεις που προκαλούσε η προσγείωσίς της.

Αυτή τη φορά όμως δεν προφθάσαμε ούτε καν να πέσωμε χάμω. Σ' ένα δευτερόλεπτο η «Αγνή» βρισκόταν από πάνω μας. Ο τρομακτικός σίφουνας που προηγείτο από το σκάφος μάς σήκωσε ψηλά και μάς έριξε τόν ένα πάνω στον άλλον στην άλλη άκρη της παραλίας. Ένας καταχθόνιος θόρυβος άκούόταν από τη μεριά τών κτιρίων, ένω ένα σύννεφο από άμμο σκέπαζε όλη τήν πρόσοψή τους.

Σηκωθήκαμε με κόπο ψάχνοντας το σώμα μας για να βεβαιωθούμε ότι δεν έλειπε κανένα από τα μέλη μας. Ημαστε άκόμα ζαλισμένοι από το τίναγμα, αλλά κατά βάθος η άναπάντεχη περιπέτεια μάς εύχαριστούσε. Κάτω από βροχή άμμου που είχε ξεσηκωθεί από τόν δυνατό άέρα προχωρήσαμε προς τα πρώτα σπίτια του χωριού.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: η συνέχεια

Φίλοι μου.

Είχομε κάμει σ' ένα παλαιότερο γράμμα μας μια σύσταση στους μαθητές που μάς διαβάζουν: να μάς γράφουν όταν συμβαίνει να τούς άπασχολή κάτι, ένα οιοδήποτε θέμα έπάνω στο όποιο νομίζουν ότι μπορεί να τούς δώσωμε μια χρήσιμη συμβούλη. Ελάβαμε αυτές τις ήμέρες το πρώτο, από ένα μαθητή έπαρχιακού Γυμνασίου που υπογράφεται με το ψευδώνυμο «Φτωχός Διαβάτης» (θα προτιμούσαμε να μάς έγραφε με τ' όνομά του — αυτή είναι η πρώτη μας παρατήρησι, προτού μπούμε στο κύριο θέμα. Κι αν έκρινε πως η δημοσίευσή του όνόματός του θα του έκανε κακό, μπορούσε να μάς προσθέση ότι δεν πρέπει να το δημοσιεύσωμε. Κι άς είναι βέβαιος ότι δεν θα το έδημοσιεύαμε, όπως πρέπει να είναι βέβαιοι, για τη δική τους περίπτωσι, όσοι άλλοι πρόκειται να μάς γράψουν. Το τονίζουμε έπειδή πιστεύουμε ότι πρέπει από τώρα να συνηθίσετε στην παρηρησία, όπου συναντώνται δύο μεγάλες ανθρώπινες άρετές, η ειλκρίνεια με το θάρρος.)

Και τώρα στο κείμενο, όπου ο έπιστολογράφος χρησιμοποίηι τόν ένικό, μάς ζητά μάλιστα συγγνώμην για τούτο — περιττή άλλωστε άφου τόν τόνο της οικειότητας στην έπικοινωνία με τόν παιδικό κόσμο διά τών έπιστολών μας, τόν έξητάσσουμε μείς. «...Έρχουμε (άφήνω όπως βλέπετε άβικτο το άρθογραφικό μέρος) σήμερα να σου πω ένα ζήτημα που με άπασχολή και με κάνει να χάνω το νου μου όταν το σκέπτομαι. Είμαι στην έδδδμη τάξη. Όταν ήμουν στην πέμμη μια μέρα στην ώρα της Ιστορίας σήκωσα το χέρι να πω μια άπορία έπί του μαθήματος και η Καθηγήτριά μου με έβγαλε έξω απ' τήν τάξη λόγω του ότι έμάντεψε ότι η έρώτησή μου θα ήτο βλακεία, χωρίς να τήν άκούση. Πηγαίνω παραπονομένος στο Γυμνασιάρχη και μου δίνη διήμερον άποβολήν διότι έπίστεψε τήν δίδαν ότι θα έλεγα βλακεία. Παίρνω ένδεικτικό και μου μειώνουν τη διαγωγή εις «κοσμίον». Στην έκτη τάξη στην ώρα της Γυμναστικής ένας συμμαθητής μου μου βάζει στο σακκάκι το μπακέτο με τα τσιγάρα του μη του πείση στην ώρα της Γυμναστικής, άσκήσεων ήθελα να πω. Δεν ξέρω από που ο κ. Γυμνασιάρχης παρακαίνουμε με ψάχνη και μου βρίσκει τα τσιγάρα. Μου δίνει εξαήμερον άποβολήν. Στην έκτη έπίσης τρώω άλλη μια τριήμερο για μικροπράγματα. Παίρνω το ένδεικτικό για τήν έβδομη και τήν είχε χειρίστην (τη διαγωγή). Τώρα που σου γράφω έχω τετραήμερο... Ένας έποβολή και μάς εξήγει ότι του έπεβλήθη αυτή η ποινή έπειδή έχτυπησε κάποιον που δεν έχωνε, γιατί και εκείνος τόν χτυπούσε.

«Τώρα — συνεχίζει — κάθουμε στο

ΑΠΑΝΤΗΣΙ

σ' ένα γράμμα

σπίτι μου και σου τα γράφω να τα ξέρης και συ και να με συμβουλέψης γιατί δεν έχω που άλλου να πω τόν πόνο μου. Γιατί είμαι ένα φτωχωχωρότόπουλο που ο φτωχός πατέρας μου περιμένει να βγάλω το Γυμνάσιο μια μέρα χωρίς να ξέρη τί γίνεται με μένα εδώ. Η φτώχεια μου δεν περιγράφεται. Καημένη πατερούλη μου που μοχθείς για μένα συγχώρα με... Τό τέλος είναι γεμάτο πίκρα, άπελπισία, μούρες ιδέες που μπορούν να ώθήσουν ως τις άποφάσεις που υποβάλλονται από τήν άπόγνωσι, γιατί, όπως λέει, «είμαι 17 χρονών και βαρέθηκα τη ζωή μου».

Άς πιστέψη ο έπιστολογράφος μας ότι αυτά που έχω να τού πω δεν είναι λόγια, δεν τού τα γράφω δηλαδή τυπικά, για να άπαντήσω άπλως στην έπιστολή του. Τού τόν γράφω και με τήν πραγματική στοργή μου και με τη βαθειά συναίσθησι της ήθικης ευθύνης που έχει κάθε άνθρωπος άμα συμβουλευεί έναν νέο. Για τούτο δεν πρέπει να τόν ξεφνιασούν οι δυσάρεστες παρατηρήσεις που κάνω έπάνω στο γράμμα του. Είναι η θετικότερη άποδειξι ότι ένδιαφέρμαι για τήν περίπτωσί του ειλκρινώς. Λοιπόν να τί έχωμε να τού πούμε:

Πρώτον. Το γράμμα του έχει πολλές άνορθογραφίες, για ένα μαθητή της έδδδμης τάξεως. Έρχουμε αντί έρχουμαι ή έρχομαι — σκέπτομαι αντί σκέπτομαι ή σκέπτομαι — με άπασχολή αντί με άπασχολεί — πέμμη αντί πέμπτη — μου δίνη, μου βρίσκει, αντί μου δίνει, μου βρίσκει — δυο άλλες που δεν περιλαμβάνονται στο κείμενο που δημοσιεύουμε, «προτοήρθε» με άμικρον δημοσιεύουμε, «προτοήρθε» με άμικρον και με όξεια, «έπεικισα» με γιώτα, είναι λάθος πολύ χτυπητά. Δεν τόν λέμε από δασκαλίστικη προκατάληψι, όλος ο κόσμος κάνει όρθογραφικά λάθη, αλλά δεν μπορείς στο τέλος σχεδόν τού Γυμνασίου να γράφης σκέπτομαι, έρχομαι.

Δεύτερον — κι εδώ άπευθυνόμεθα σέ πρώτο πρόσωπο στο «Φτωχό Διαβάτη». Είσαι βέβαιος ότι δεν φταίς κι έσύ για τη στάσι τών καθηγητών σου άπέναντί σου; Πρόσεξε, έρευνήσε τη συνείδησί σου. Δεν άμφισβητούμε το γεγονός ότι υπάρχουν και καθηγητές σχολαστικά προκατειλημμένοι και γι' αυτό άδικοι. Άλλά δεν είναι οι περισσότεροι αυτοί. Έγώ πάντως θυμάμαι τούς καθηγητές μου με βαθύτατο σεβισμό, σάν να πρόκειται για δεύτερους πατέρες μου. Κοίταξε με τόν τρόπο σου, με τόν ήθος σου, με τήν έπιμέλειά σου, να πάρης μαζί τους έπαφή. Και να ιδής ότι θ' άλλαζον τα πράγματα.

Τρίτον. Αν θέλεις να εύχαριστήσης το φτωχό πατέρα σου, προσπάθησε να γίνης καλός μαθητής.

Τέτατον. Μην άπελπίζεσαι, μην κάνεις μαύρες σκέψεις για το μέλλον. Είσαι βέβαιος ότι δεν φταίς κι έσύ για ν' άνακτήσης τήν έμπιστοσύνη σου στη ζωή και στους καλούς συνανθρώπους.

Γειά Χαρά

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ 21

του Κολοκοτρώνη

— Ο Θεός, έλεγε ο Κολοκοτρώνης, ο δοξασμένος ΈΓερος τού Μωρηά, έδωσε τήν ύπογραφή του για τήν έλευθερία της Ελλάδας, δεν τήν παίρνει πίσω.

Στά 1821, Ιουλίου 20, είχε τραπέζι ο Κολοκοτρώνης στο Δημ. Ύψηλάντη που μόλις είχε φτάσει στην Ελλάδα. Κάθσαν στον ίσκιο δέντρων στο Άστρος. Κομμάτια ψητής γίδας έπάνω σέ κλαδιά, άσκι με ρετσίνατο κρασί, μισό φλασκί άντί για ποτήρι, ψωμί μεύρο — αυτή ήταν η έτοιμσσία. Όταν κάθσαν, καθώς κομμάτιαζε τó ψητό με τή χέρια ο Θ. Κολοκοτρώνης, έίπε στον Ύψηλάντη:

— Αυτά είναι τα χρυσά πηρούνια και τα χρυσά μαχαίρια της Ελλάδας, κι' αυτό τó ρετινικόκρασο είναι τα πολύτιμα κρασιά της.

Άρσαν στον φιλόπατρι Ύψηλάντη τα λόγια του Κολοκοτρώνη, έπειδή έννοιωσε τó νόημά τους. Ήθελε να τόν κατατοπίση ο Κολοκοτρώνης, ατόν τόν καλομαθημένο, και να τού ζωγραφίση άλληγορικά τα δεινοπαθήματα τού Έλληνικού πολέμου, αλλά μαζί και να τού τονίση πως με τά ντόπια μέσα, άν και άτελη, πρέπει να πολεμήσουν με γενναιότητα τόν έχθρο.

Η παλληκαριά του Μπότσαρη

Τήν πρώτη γνωριμία του με τόν Μπότσαρη που δεν τόν είχε δη ούτε στο πρόσωπο ως τότε, ο Καραϊσκάκης τήν έκανε στη μάχη της Μαρατάς, κοντά στην Άρτα.

Είχε βρεθί στο ίδιο ταμπούρι μ' αυτόν κι έθαύμαζε τού Μάρκου τήν παλληκαριά κι άτόρησε τόσο πολύ, ώστε συνηθισε άργότερα να λή γι' αυτόν:

—Σάν τόν Μάρκο ήρωα, μάνα δεν ξαναγεννεί.

Το φιλή το Κ ρ έσκάνη

Όταν στη μάχη τού Κεφαλόδενδρου σκοτώθηκε ο Μάρκος Μπότσαρης, οι Σουλώτες έφεραν τó λείψανό του στο μοναστήρι τού Προυσού όπου έμενε ο Καραϊσκάκης γιατί ήταν άρρωστος.

Ο Καραϊσκάκης σηκώθηκε από τó κρεβάτι του κι έπήγε σέροντας κι άπάσθηκε τόν νεκρό τού Μάρκου, λέγοντας:

— Άμποτε, ήρωα Μάρκο, κι έγω να πάω από τέτοιο θάνατο...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πολλοί φιλόσοφοι συμβουλεύουν τούς άλλους στα βιβλία τους να περιφρονούν τη δόξα, δεν παραλείπουν όμως οι ίδιοι πάνω σ' αυτά να βάσουν τó όνομά τους.

ΚΙΚΕΡΟΝ

Ο χρόνος είναι ο θησαυρός που άλλοι τόν δαπανούν για καλό κι άλλοι τόν σπαταλούν άσκοπως. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ντροπή για ένα γέρο από τó να μίν έχη να σου δείξη άλλη μαρτυρία, ότι γέρασε, από τήν ήλικία του.

ΣΕΝΕΚΑΣ

Τά γηρατειά έχουν δυο γερά μπαστούνια: τή μνήμη και τήν πείρα κι όταν στηρίζονται σ' αυτά με σιγουριά, τρέχουν πολύ πιο γρήγορα από τήν σφριγώσα νεότητα.

Z. OETZEN

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ

ΕΝΑ ΑΡΩΜΑ ΖΕΣΤΟ από φράουλες πλημμύριζε τη λαγκαδιά μέσα στο γραφικό ανάκταμα από αγριοφραουλιές, βάτα, μυρτιές και άφρονες περικοκλάδες με μεγάλα πορφυρά λουλούδια. Τα έλατα έσταζαν τα ρετινένια τους δάκρυα πάνω στη γη, τη στρωμένη με χλόη. Μέσα στα βέλη του φωτός, που έσκιζαν τη βαθειά σκιά των δέντρων, δυο παιδιά μάζευαν καρπούς. Ένα κοριτσάκι ως δώδεκα χρονών γέμιζε με φράουλες το καλάθάκι του, στρωμένο με πλατεία φύλλα. Ο αδερφός του, δυο - τρία χρόνια μεγαλύτερος, έρριχνε φουχτιές - φουχτιές τους μικρούς κόκκινους καρπούς μέσα σ' ένα κουβά.

Η Άννα - Μαρία μισοκάθησε στις φτέρνες της κι' αναστέναξε:

—Θα το γεμίσουμε όλο αυτό, Άντωνα! Δεν θα τελειώσουμε ούτε αύριο.

—Πρέπει να το γεμίσουμε, απάντησε το αγόρι, μαδώντας ένα κλαδί δορυ από φράουλες, αν θέλουμε να μάς δίνει το Γκράντ - Ότέλ τις παραγγελίες του.

Η Άννα - Μαρία αναστέναξε και ξανάπιασε τη δουλειά της. Η ζωή ήταν σκληρή για τους μικρούς Κουτάς εκείνο το καλοκαίρι. Ο πατέρας τους, ένας από τους καλύτερους αγωγιάντες της περιοχής, είχε πάθει ένα δυστύχημα, μεταφέροντας ένα πελάτη μέσα απ' τα βουνά. Μια θύελλα τους είχε αναγκάσει να περάσουν τη νύχτα στα βράχια, σε τρεις χιλιάδες μέτρα ύψος. Κι' ο πατέρας τους, φρεσκοχιονισμένος πλαγιές, ο Πάλ Κουτάς είχε πέσει άσχημα κι είχε σπάσει το πόδι του. Κάτογμα πού, βέβαια, θα γιορταζόταν, μα πού θα τον κρατούσε σε άκίνησία όλο το καλοκαίρι.

Σ'α να μην έφτανε αυτό, η αγελάδα των Κουτάς είχε φοβήθει από πνευμονία την ώρα άκριδώς που το μωρό — ή μικρούλα αδερφή της Άννας - Μαρίας, μόλις τριών μηνών — είχε την περισσότερη ανάγκη από γάλα. Χρειάζονταν πολλά χρήματα για ν' αγοράσουν άλλη.

Για να βοηθήσουν τη μητέρα τους, τα παιδιά σκέφθηκαν να πηγαίνουν φράουλες στα ξενοδοχεία του Λά - Πράξ που είχαν αρχίσει να γεμίζουν. Όταν το μάζεμα τελείωσε σκέπασαν το γεμάτο δοχείο με πράσινα φύλλα. Η Άννα - Μαρία γύρισε στο σπίτι, ενώ ο Άντωνα, φορτωμένος τον κουβά, το καλάθάκι και μια άγκαλιά άνθισμένα κλαδιά άρχισε να κατεβαίνει προς το Λά - Πράξ με το ήμερο κι' ανοιχτό εκείνο βάδισμά που είχε πάρει από τον πατέρα του.

ΑΝΑΞΥΡΙΣΕ ΑΡΓΑ με ξανοιγμένο το πρόσωπο από το δρόμο. Χωρίς να πή λέξι, μόλις έφαγε, τράβηξε την Άννα - Μαρία προς το βουνό. Ο ήλιος είχε βασιλέψει πια στην κοίτη τους έλεινε τον όριζοντα. Μια χρυσή άνταύγεια, από το χλωμορόδινο ως το κόκκινο της φωτιάς, έπαιζε πάνω στους παγετώνες. Πορ' όλο που τα παιδιά την είχαν συνηθίσει, σήκωναν τα μάτια τους προς την ομορφιά αυτή, που ο πατέρας τους τα είχε μάθει ν' αγαπούν ύστερα ο Άντωνα ψιθύρισε:

—Άννα - Μαρία, κοιμάς πώς πετύχαμε! Θα κερδίσουμε χρήματα. Πολλά χρήματα! Σχεδόν τόσα όσα για να πληρώσουμε μια αγελάδα!

Η Άννα - Μαρία, θορυπωμένη, κοίταξε τον αδερφό της.

—Πώς όμως;

—Αφού έδωσα τις φράουλες στο Γκράντ - Ότέλ, ζήτησα την άδεια ν' ανεβώ στη βεράντα για να πουλήσω τα λουλούδια. Μια δεσποινίς μου είπε να περιμένω λίγο για να πάω να φέρω τα χρήματα κι' εκεί άκουσα δυο κυρίες που συζητούσαν.

—Λοιπόν; άφ'αυτούς άκουσες; άννα - Μαρία.

—Λοιπόν... ό ένας απ' αυτούς ήταν διευθυντής ενός Ζωολογικού Κήπου. Ο κύριος Λουρμέλ. Έλεγε στο φίλο του πως έχει έρθει εδώ για να βρή άετόπουλα.

Ο Άντωνα στάθηκε μια στιγμή και συνέχισε:

—Είναι πολύ σπάνια τ' άετόπουλα! Δεν έχουν μείνει πια πολλοί άετοι στα βουνά μας κι' είναι πάρα πολύ δύσκολο να βρεθούν οι φυλιές τους, προ πάντων όπου έχουν μικρά. Έγώ όμως ξέρω μια άετοφωλιά μέσα στο βράχο της Πράσινης Βε-

λόνας. Μου την είχε δείξει πέρσι ο μπαμπάς.

Η Άννα - Μαρία τον άκουγε με κορμένη άνάσα.

—Ξέρω την άετοφωλιά, καταλαβαίνεις; συνέχισε ο Άντωνα. Κι' ξέρω πως έχει τρία άετόπουλα μέσα. Ρώτησα τον κ. Λουρμέλ πόσα θα μου δίνει για κάθε άετόπουλο. Και μου είπε ένα τέτοιο ποσό που ζαλίστηκα. Άύριο θα πάω να τα πιάσω.

—Μά, είπε διστακτικά το κοριτσάκι. Είναι κακό να ξεφωλιάζουμε τα πουλιά.

—Δεν είναι κακό. Έμεις θέλουμε να βοηθήσουμε τη μαμά να μεγαλώσει την αδερφούλα μας. Πρέπει ν' αγοράσουμε την αγελάδα. Κι' ύστερα δεν θα τα πάρουμε και τα τρία. Θα πάρουμε τα δύο και θα μείνι στην άετίνα το ένα. Και δε θα τα σκοτώσουμε κιόλας!

ΨΗΛΑ στην ΑΕΤΟΦΩΛΙΑ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ τα παιδιά ξεκίνησαν απ' την αύγή. Ο Άντωνα έκρυβε ένα σάκκο κάτω απ' τη μπλούζα του κι είχε στην τσέπη του το δομφο μαχαίρι, που του είχε χαρίσει ο πατέρας του. Η Άννα - Μαρία είχε βάλει ένα μεγάλο σκοινί τυλιγμένο στον πάτο του πανεριού της, κάτω απ' το φαγητό τους.

Με το κανονικό βάδισμα των ανθρώπων του βουνού διέσχισαν το έλατοδάσος κι έφτασαν στο λιβάδι. Δεν συνάντησαν κανένα βοσκό κι ο Άντωνα χάρηκε: ήξερε πως πήγαινε να κάνει κάτι επικίνδυνο και δεν ήθελε να δώσει εξηγήσεις σε μεγάλους.

Μετά το λιβάδι μπήκαν σ' ένα στενό ανηφορικό μονοπάτι. Ο ήλιος βρισκόταν κιόλας ψηλά. Η Άννα - Μαρία άρχισε να κουράζεται, προτιμούσε όμως να πεθάνει παρά να τ' όμολογήσει.

Σε μια στροφή του δρόμου, ο Άντωνα σταμάτησε:

—Εδώ είναι, είπε.

Η αδερφή του κοίταξε γύρω της. Άριστέρα ό γκρεμνός κατέβαινε απότομα ως το φεράγγι. δεξιά έδλεπε την κορφή του βράχου να προβάλλει στο γαλάζιο ούρανό.

—Πού είναι; Δεν βλέπω τίποτα.

—Δεν φαίνεται απ' το μονοπάτι. Είναι εκεί από κάτω.

Ο Άντωνα είπε στην αδελφούλα του να ξεπλώσει κατοχή. Το κοριτσάκι πρόβαλε προσεχτικά το κεφάλι του απ' την άκρη του γκρεμού. Τρία μέτρα πιο κάτω είδε, μέσα σε μια κόχη του βράχου, μια μεγάλη φωλιά όπου φτεράκιζαν τρία άετόπουλα, αρκετά μεγάλα. Ανατρίχισε.

—Πιστεύεις πως δεν είναι κίνδυνος;

—Νομίζω πως ή μοιά έχει ανάγκη αυτά τα χρήματα, αυτό είναι όλο. Έγώ θα προσέχω.

Ξετύλιξε το σκοινί, το έδεσε με προσοχή στη μέση του και στερέωσε την άκρη του σε μια προεξοχή του βράχου και σ' ένα γερό θάμνο.

—Δεν θα κατεβώ προτού έρθι ο άετός για να δώση τροφή στα μικρά του και ξαναφύγι. Άλλοιώς μπορεί να μου έπιτεθή. Δεν πρέπει να μάς δουν.

Τα δυο παιδιά χώθηκαν πίσω από ένα βράχο και περίμεναν με την ανεξάντλητη υπμονή των βουνιστών. Προσπάθησαν να φάνε κάτι, τα λαρύγγια τους όμως σφιγγονταν.

Είκοσι λεπτά αργότερα ένα δυνατό φτεροκόπημα άναγγειλε τον έρχομό της άετίνας, που έφερνε τροφή στα μικρά της. Χρειάστηκε να περιμένουν ακόμα ώσπου να τους τη μοιράσει και να ξαναφύγι. Τότε ο Άντωνα πήρε την άπόφασι. Με τη βοήθεια της Άννας - Μαρίας, που γαντζωνόταν απ' το σκοινί μ' όλες της τις δυνάμεις, άργά, προσεχτικά, άρχισε να κατεβαίνει.

Ήταν πολύ πιο δύσκολο απ' ό,τι είχε υπολογίσει. Τα πιασίματα ήταν λίγα κι ο βράχος γλιστρούσε. Δέκα λεπτά — που τους φάνηκαν δέκα ώρες — κλήσαν ώσπου να καταφέρνι να πατήσουν σε μια μικρή προεξοχή πλάι στην άετοφωλιά. Οι κραυγές των άετόπουλων, τον ξεκούφαιναν και σκιαζόταν απ' τις ξετρελλασμένες κινήσεις τους. Ένω απ' αυτά το τσίμπημα με το ράμφος του που άρχισε κιόλας να σκληραίνει. Κατάφερε ώστόσο να τ' άδράξει και να το χώση στο σάκκο του που τον είχε δεμένο στη ζώνη του.

ΒΑΡΑΘΡΟ

—Κάνε γρήγορα, φώναξε ή Άννα - Μαρία με λυγμούς, σκυμμένη στο χείλος του γκρεμού. Σε παρακαλώ κάνε γρήγορα! Φοβάμαι μην έρθι ή άετίνα!

Όταν θέλησε να πιάσει κι ένα δεύτερο άετόπουλο ο Άντωνα δυσκολεύτηκε από τ' άπελπισμένα τινάγματα του πρώτου που είχε χώσει στο σάκκο του. Τα δυο που έμεναν στη φωλιά χτυπιόνταν με μανία, ξεφώνιζαν και ράμφιζαν όπου τύχει. Ο Άντωνα που με δυσκολία κρατούσε την ισορροπία του οισθανόταν τον ιδρώτα να τρέχει στο μέτωπό του. Τη στιγμή που κατάφερε να πιάσει τη λεία του, με το χέρι ματωμένο απ' τα ραμφίσματα, μιά ξετρελλαμένη κροουγ της αδερφής του τον σταμάτησε.

—Η άετίνα, Άντωνα!

—Έρχεται ή άετίνα!

Με μια άπότομη κίνηση έχωσε το πουλί στο σάκκο του κι έσφιξε το λουρί πάνω απ' τα δυο άετόπουλα που χτυπιόνταν σαν τρελλά. Τώρα όμως ή άετίνα άρμούσε άπάνω του, τυλίγοντάς τον μέσα στον τρομαρό στρόβιλο των δυνατών φτερών της κι άναζητώντας με το γαιμφο ράμφος της, τα μάτια του.

ΠΑΡ' ΟΛΟ που κρατάλαβε τον κίνδυνο, ο Άντωνα δεν έχασε το θάρρος του. Με τ' άριστο χέρι κρατούσε γερά το σκοινί, προσπαθώντας με τον άγκώνα να φυλαχτή απ' τα χτυπήματα των φτερών που κροτούσαν σαν κουτιά. Με το δεξι βραστόσε το μαχαίρι, που είχε βγάλει απ' την τσέπη του, δλάνοιχτο.

—Τράβα! Τράχα το σκοινί! φώναξε στην αδερφή του.

Η Άννα - Μαρία έκλαιγε και φώναζε παρακαλεστά, τραβώντας το σκοινί μ' όση δύναμη είχαν τ' άδύνατα χέρια της. Ο Άντωνα μόλις που μπορούσε να βοηθή, άπορροφημένος στην φοβερή πάλη του. Κάτω του άνοιγόταν το βάραθρο.

Ενοίγετε τα δάχτυλά του να γλιστρούν στο σκοινί, να χαλαρώνουν. Ένα δυνατό ράμφισμα του είχε άνοίξει το μέτωπο και το αίμα που κυλούσε τον τύφλωνε... Η λάμα του μαχαιριού του γλιστρούσε πάνω στα φερά χωρίς να τ' ακίξει.

Το άγριοπούλι άρμούσε με διπλάσια μανία, τα πόδια του Άντωνα γλιστρούσαν στο βράχο. Η Άννα - Μαρία λαχάνιαζε και δεν άντεχε άλλο... Κύλησαν μερικές στιγμές άτέλειωτες τάν άιώνες.

Τέλος, με μια τελευταία προσπάθεια, ο Άντωνα κατάφερε να πιαστή απ' το θάμνο στο χείλος του βράχου. Δεν είχε παρατήσει το σάκκο του όπου μέσα χτυπιόνταν οι αιχμάλωτοί του. Η μανιασμένη άετίνα άρμωσε ακόμα μιά φορά κι ύστερα, σά βέλος πέταξε προς τη φωλιά της όπου φτεροκοπούσε ξεφωνίζοντας το τρίτο άετόπουλο.

Η άετίνα χύμψε κατά πάνω του και τον σκέπασε με τις φτερούγες της.

Τα δυο παιδιά χώθηκαν σε μια κόχη του βράχου. Ο κίνδυνος, ο μεγάλος κίνδυνος που είχαν αντιμετώπισι στο άπόγκρεμνο εκείνο βάραθρο είχε πια περάσει. Λίγο έλειψε να στοιχίσει την ίδια του τη ζωή στον Άντωνα. Αν δεν είχε κοντά την άγαπημένη του αδελφούλα, ή μανιασμένη άετίνα θα τον είχε κατασπαράξει με τα σουδερά της νύχια. Η Άννα - Μαρία βρισκόταν τώρα στο πλάι του. Τα δάκρυα δεν είχαν στεγνώσει άκόμα από τα μάτια της. Μέσα από το θάμνωμά τους έδλεπε ξανά κοντά της τον άγαπημένο της αδελφούλι. Με χέρια που τρέμανε, έδεσε ένα μαντήλι γύρω π' το πληγωμένο του μέτωπο κι' ύστερα, αδερφός κι' αδερφή, άγκαλιάστηκαν κι' ευχαρίστησαν τον Θεό που τα είχε σώσει.

Περήφανα τα δυο άδελφια, κρατώντας το ένα τ' άλλο από το χέρι, ξανακατέβηκαν έλο χαρά στην κοιλάδα φέρνοντας μαζί τους τη λεία που είχαν κατακτήσει με το θάρρος τους και την ψυχραιμία τους. Σκεφτοναν τη χαρά που θα έκανε ή μητέρα τους όταν θα της έδιναν τα χρήματα που θάβφταναν σίγουρα, για ν' αγοράστή μια άλλη αγελάδα που θάδινε γάλα άφθονο στη μικρή αδερφούλα τους.

ΥΒΟΝΗ ΖΙΡΩ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΜΕΛΙΣΣΙ

Ο ΘΑΝΑΣΗΣ από το Μοναστηράκι των 'Απάνω 'Αγραφών στην πολύβουνη 'Επαρχία Εύρυτανίας, ήταν ένας παράξενος κυνηγός με πάθος, όπως είναι όλοι οι κυνηγοί. Μά το πάθος του Θανάση για το κυνήγι, είχε το άλλοτε το ξεχωριστό, ότι αυτός δεν κυνηγούσε όπως όλοι οι άλλοι κυνηγοί του χωριού του ή των γύρω χωριών αγρίμια, λαγούς, γουρούνια, ζορκιάδια, περδίκια, μόνο κυνηγούσε κάθε λογής δύσκολο, επικίνδυνο και σπάνιο κυνήγι.

Κυνηγούσε μέσα στο φοβερό γενοαριότικο καταχείμωνο των χιονισμένων ψηλών βουνών, τις δίδρες, κάτω από τα παγωμένα εκείνα νερά ξευχτώντας δίχως φωτιά και δίχως κάπα έξω απ' τις φωλιές τους, σχεδόν μισόγυμνος έτοιμος να βουτήξει στο κρυσταλλασμένο νερό.

Κυνηγούσε τ' αγριοκάτσικα πάνω στους πιο όρθοκοφτους και κακοτράχαλους γκρεμούς.

Ακόμα και σαν φυτοκυνηγός ήταν φημισμένος, ο Θανάσης, γιατί κυνηγούσε τα πιο σπάνια φυτά, κείνα που φυτρώνουν στις σκισμάδες που έχουν οι όρθοπλαγιές και τ' ανάπλαγα.

Θησαυρός κρυβόταν μέσα στο κούφαλο κείνου του βράχου κι αν ο θησαυρός δεν ήταν στην πραγματικότητα, στην τριτυρωμένη φαντασία του κυνηγού, ήταν και παρα ήταν.

Μά πώς, με ποιόν τρόπο να φτάσει ο Θανάσης, σε κείνη την τρύπα, στην ένα-ερία μελισσοφωλιά;

Να σκαρφαλώσει από τα κάτω με κανέναν τρόπο δεν ήταν μπορετό. Το ύψος ξεπερνούσε τα δικακόσια μέτρα. Και δεν ήταν το ύψος, το σοβαρότερο εμπόδιο, δεν ήταν καν ο όρθοκοφτος βράχος, μα το πιο σοβαρό εμπόδιο ήταν η ολόπετρινη πλάκα, σωστός τοίχος μαρμαρένιος, που πάνω του ήταν των αδυνάτων αδύνατο ν' ανοίξεις σκαλοπάτια για να πατήσεις και να μπηγεις πισίματα, για να πιαστής.

Ένας τρόπος ήταν μοναχά, να φτάσεις ίσαμε τη σπηλιά του μελισσιού: Να κρεμαστής απ' την κορφή του πέτακα τον κατήφορο με σκοινί.

Πήρε λοιπόν μια μέρα τρεις συντρόφους απ' το χωριό κι ανέβηκε κατακορφή στο μελισσόδροχο. Δέθηκε με το σκοινί, ζώστηκε κι ένα κοκκάδι να το γεμίσει μελόπιτες, πήρε μαζί του ένα μαχαίρι με κοφτερή λεπίδα, εφωδιάστηκε με μια μακρόχερη ξυλοκουτάλα και θαρρετά κρεμάστηκε πάνω απ' το φοβερό βάραθρο. Οι σύντροφοι στερώνονταν σ' ένα λιθάρι ριζιμιά την τριχιά κι αμολούσαν λίγο - λίγο από πάνω. 'Ετσι ο Θανάσης, κρεμασμένος στο κενό, σαν πηγαδάς έφτασε μπροστά, στο στόμα της σπηλιάς του αγριομελισσιού. 'Επί τέλους, να που γινόταν το δικό του. Θά τραγουδούσε να που γινόταν το δικό του. Θά είχε να καυχιέται πως δεν του ξέφυγε το δύσκολο αυτό κυνήγι.

'Αρχισε ο Θανάσης να κόβει μεγάλα κομμάτια μελόπιτες και να τις φτυαρίζη με την ξυλοκουτάλα στο κοκκάδι που είχε ζωσμένο στη μέση του. Κι ή δουλειά

πήγαινε μια χαρά, ανεμπόδιστα. Κανένα φόβο δεν ένιωθε στην ψυχή του, καμιά κούραση στο κορμί του. 'Ετσι νόμιζε. Μά ο φόβος πολλές φορές φτάνει και τρυπώνει στην ψυχή μας δίχως να το πάρουμε είδηση. Οι άρχαιοι, αυτοί οι σοφοί οι πρόγονοί μας, έλεγαν σε τέτοια περίπτωση: «μηδὲν ἄγαν», που θα πη να μη πλεονεκτούμε, να μη λαιμαργούμε.

Μά τουτό που να τα συλλογιστή κείνη την ώρα ο Θανάσης και που να καταλάβει πάνω στη δουλειά πώς ο φόβος που λίγο - λίγο σουρνότανε και τρυποπερνούσε στην ψυχή του κι ή κούραση που όλο του περνούαζε το κορμί, ζύπωναν το στοιχειό που φώλιαζε στη σπηλιά και τη δρακοντοφρουρούσε. Και ξάφνου.

—«Φτάνει Θανάση...» του φάνηκε πως αγρόκησε ένα απόφωνο.

«'Η ἔγνοια μου είναι» συλλογίστηκε και εξακολούθησε τη δουλειά του. Μά σε λίγο ο ίδιος ο απόφωτος ξανακούστηκε

—«Θανάση... φτάνει πιά...» Μά που ο Θανάσης... Τον είχε πιάσει το τομάχι. «Τώρα που βρήκα, θα σοδέψω», συλλογίστηκε. Και συνέχισε να κόβει πίτες και να τις ρίχνει μέσα στο κοκκάδι με πιότερη λαιμαργία.

Και νά, κεί που δούλευε, βυθισμένος στο μεθύσι του μελότρυγου, κάνει έτσι στην τύχη, κοιτάζει τον άνήφορο και τί να δη... Το σκοινί που τον κρατούσε ψηλά απ' το ακροστέφανο του βράχου, είχε χαθεί. Αυτός κρεμότανε στο κενό, δίχως να κρατιέται από πουθενά, κι' ωστόσο καθότανε στέρεα πάνω στο χάος. Κι' από πάνω του κατέβαινε ίσα στο κεφάλι του ένα χοντρό φίδι, που είχε πάρει τη θέσι του σκοινιού, και που ή άκρη του χα-

νότανε ψηλά στο δρόχο.

'Απλωνε το φίδι τη σουβλερή, τη λυγερή τη γλώσσα του ίσα κατ' άπάνω του, απειλώντας να τον ζώσει, να τον περιτυλίξει, να τον ρουφήξει.

—«Μ' έφαγε το στοιχειό της φωλιάς», συλλογίστηκε, και κρύος ιδρώτας τον περνούσε. Πώς να φυλαχτή; Πώς ν' άμυνθῇ; Σήκωσε το μαχαίρι, ήταν το μόνο όπλο που είχε στη διάθεσί του κείνη την ώρα.

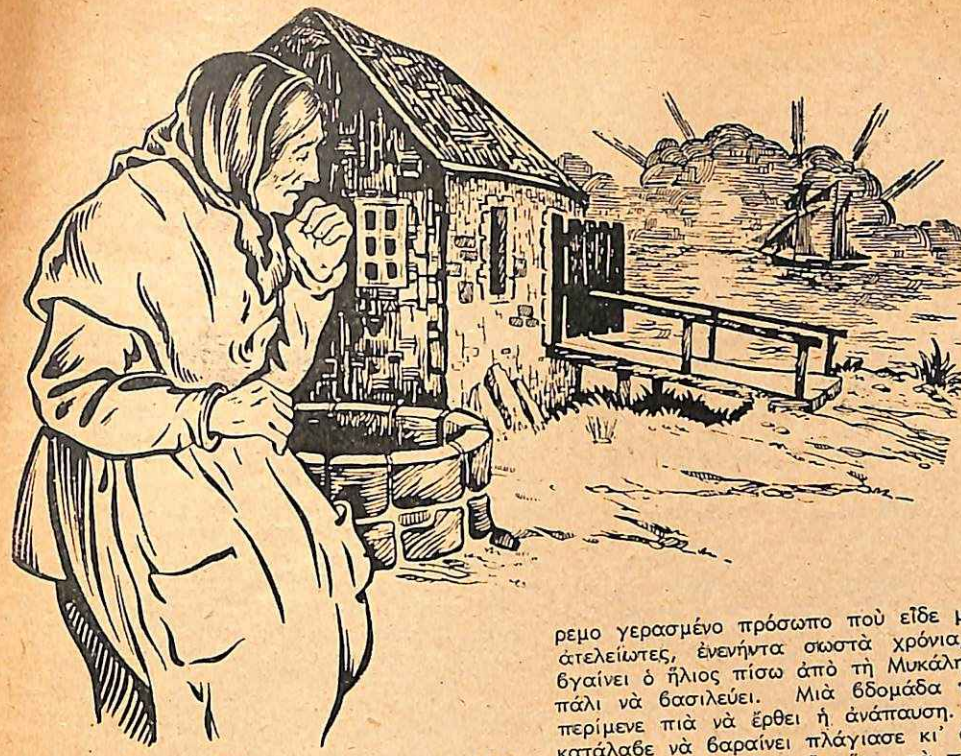
Οι σύντροφοι του Θανάση που τριάντα μέτρα ψηλά, σκύβανε από τ' ακρόχειλο του βράχου και παρακολουθούσαν με αγωνία το ακροβατικό του κυνήγι, τον είδαν ξάφνου, να μάχεται και να χτυπιέται με το ίδιο του το σκοινί, που τον κρατούσε πάνω απ' το χάος. Είδαν την άσπρη λεπίδα του μαχαίριου ν' άστραφκοκοπή στα χέρια του Θανάση, να χτυπάει με λύσσα και μ' άπελπισία το σκοινί, να του κόβει μια μια τις τρίχινες τις φλέβες του και να τ' άδυνατίζει. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν οι σύντροφοί του, τί επιχειρούσε ο στοιχειοχτυπημένος κυνηγός.

Κρατούσαν την ανάσα τους, δίχως να μπορούν να θιάσουν άγχος, δίχως να μπορούν να του φωνάξουν και να τον συνεφέρουν. Και το σκοινί τρανταζότανε πέρα δώθε και σπαρταρούσε σε κάθε χτύπημα που έπαιρνε και κάθε τράνταγμα του αντηχούσε και σ' ένα κορδισιοχτύπη της άγωνίας του κυνηγού, που μαχότανε με το στοιχειό της φαντασίας του. Είχαν κοπή τα ήπατά τους και παρακολουθούσαν μόνο με γουρλωμένα μάτια το δράμα που ξετυλιγότανε πάνω από το χάος. 'Η λεπίδα στα χέρια του Θανάση έκανε γρήγορα την δουλειά της, το σκοινί έχασε τις δυνάμεις έτρεξε για μια στιγμή, άφησε ένα ανάλαφρο βόγγο σαν παράπονο κι άπόλυσε το βάρος που κρεμότανε πιστά στην άκρη του, να ξεφύγει στο κενό. 'Ο Θανάσης, το κοκκάδι, οι μελόπιτες... όλους τους κατάνιε ο γκρεμός.

Τίποτα δεν άκούστηκε. Κανένας θρόνος και κανένας βόγγος δεν έφτασε σ' αυτό άνθρωπο. 'Όλα τα χάνανε ή απόλυτη σιγαλιά. 'Ετσι ξετυλιχτηκε το δράμα του κυνηγού που τον βάρεσε το στοιχειό, πάνω από το βάραθρο που το λένε «Στο Μελίσσι».

Κι' οι Μελίσσιες εξακολούθησαν να μπαίνωθαίνουν στο άπατητο μελισσομυντρί τους. Και τ' αγριολούλουδα του γκρεμού να σκορπώνε τη μοσκοβολία τους. Κι' ένα σαραντάπηχο σκοινί, πιασμένο απ' τον πέτακα, τρεμοσαλεύει ολοένα πάνω απ' τον γκρεμό, όμοιο με φίδι κουτσοκεφαλισμένο. Οι βροχές, τα χιόνια, οι άέρηδες δε λένε να το σαπίσουν, να το εξαφανίσουν. Σα να έχει στοιχειώσει κι αυτό και σα να δρακοντοφρουρή το μόνο δρόμο που μπόρασε άνθρωπος να διαβή, για να φτάσει ίσαμε τη σπηλιά με τ' αγριομελίσσι.

ΠΑΝΟΣ ΓΡΙΣΠΟΣ

ρεμο γερασμένο πρόσωπο που είδε μέρες ατελείωτες, ενενήντα σωστά χρόνια, να θυγαίνει ο ήλιος πίσω από τη Μυκάλη και πάλι να βασιλεύει. Μια βδομάδα τώρα περίμενε πιά να έρθει ή ανάπαυση. Σαν κατάλαβε να θαρραίνει πλάγιασε κι' άρχισε να τα όνοματίζει ένα-ένα: τα παιδιά που μεγάλωσε, τα εγγόνια, τα παιδιά τους. 'Όλα, ένα-ένα. 'Υστερα τα εύχθηκε όλα και γύρεψε να μεταλάβει. Και σαν έγινε κι' αυτό, έδεσε τα χέρια της κι' άρχισε να περιμένει.

Γύρω της παραστέκονταν μερικά από τα εγγόνια της. 'Απ' τα παιδιά της ένα μονάχα ζούσε. 'Ελεπε σε ταξίδι με το καϊκί. Του μύνησαν. Μόλις ήρθε.

—'Ε, γιέ μου. 'Η ώρα μου ήρθε, μουρμούρισε ήσυχα. Λέω πως θα ταξιδέψω...

Της χείδεψε το χέρι.

—'Α, δεν είναι τίποτα, της λέει να της δώσει κουράγιο. Θα δεις πως θα περάσει. Κάμποση ώρα περάσε χωρίς να το άπο-κριθεί. 'Υστερα έλεγε, σα να θυμόταν μόλις τώρα πως έπρεπε να δώσει αυτή την απάντηση:

— Καλύτερα, παιδί μου, να μὴν άργήσεις. Κουράστηκα...

'Εξω από το μικρό παράθυρο, κάτω χαμηλά, το πέλαγο πορεύεται. Τίποτα άλλο δε φτάνει ίσαμε δώ, κανένας θόρυβος, έξδν από τη βαθιά βουή του. 'Ατελείωτες μέρες και νύχτες, από παιδάκι, σ' όλη τη ζωή της, μαθε ν' άκούει αυτή τη βουή. Ν' άκούει και να σωπαίνει, όπως μπροστά στα εικόνισματα. 'Εκεί, μες στο πέλαγο, ήξερε πως πάλευε ο πατέρας της. 'Υστερα, σα μεγάλωσε κι' έγινε γυναίκα και παντρεύτηκε, τίποτα δεν άλλαξε. Μονάχα πού, αντί τον πατέρα της, είχε να περιμένει τον άντρα της. Το πέλαγο βούιζε όπως πάντα κι' εκείνη, τότε, το μόνο που ήξερε ήταν να σταυρώνει τα χέρια της απ' το φόβο του νερού και να προσεύχεται. 'Όσπου μια μέρα ο άντρας της δε γύρισε. 'Ηταν τριάντα χρονιά τότε. 'Αρχισε να δουλεύει ή ίδια σκληρά για να μεγαλώσει τα παιδιά της. Το καλοκαίρι στο θέρος και στον τρύγο, το χειμώνα στις ελιές. Για λίγα χρόνια ή βουή του πελάγου σα να είχε ξεμακρύνει απ' τη ζωή της, πήρε άλλη μορφή. Δεμένη με τις αναμνήσεις με τα παιδικά της χρόνια, ή βουή, πιά, γαλήνια τώρα, ήταν μυστική γοητεία του δνείρου, του παραμυθιού που δεν τελείωσε. Δεν είχε τώρα, να τη φοβήθε; τη θάλασσα έτσι άμεσα, σωματικά. Γι' αυτό την έννοοσε βαθύτερα: με τον άπλο τρόπο των ταπεινών ανθρώπων που δένονται με τα πράγματα,

Η ΒΟΥΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΤΙΚΟΥ

Κ. ΗΛΙΑ BENEZΗ

με το χῶμα της γῆς, με το δλογημένο το ξύλο που δίνει τη φωτιά, με το νερό που ρίχνουν τα σύννεφα.

'Ετσι πέρασαν χρόνια, και τα παιδιά της μεγάλωσαν. Γινήκανε κι' αυτοί ναυτικοί σαν τον πατέρα τους και σαν τους παππούδες τους, κι' άρχισαν πάλι τα μακρινά ταξίδια και οι σκοτεινές νύχτες. Στο μικρό καλύβι ή βουή του πελάγου πήρε πάλι την παλιά και γνώριμη άξία της: από άτμόσφαιρα όνειρου έγινε πάλι πόνος στο κορμί, χόθη-κε μες απ' τους τοίχους, μέσα απ' τα κπνισμένα δοκάρια του ταβανιού, τα γέμισε όλα με την παρουσία της. Και ήρθαν πάλι μέρες και νύχτες ατελείωτες.

Πόσο μακριά, τώρα, είναι όλα αυτά! Στο μικρό καλύβι όπου ο θάνατος περιμένει το γερασμένο σώμα, το αίμα του, τα κόκκαλα όλα ήσυχάζουν μέσα σε άσπρη σιωπή. 'Ησυχάζουν για να μπορέσει να λάμψει, όσο γίνεται με περισσότερη διάρκεια, η ιερή στίβα: ή μνήμη. Νάρθει πίσω για τελευταία φορά, να ξαναυπάρξουν όσα έγιναν, ή λύπη και ή χαρά που έδωσε τουτό το σώμα, τώρα που είναι, μαζί του, να τελειώσουν όριστικά. Θυμάται καθαρά πως κάποτε υπήρχε ένα παλληκαράκι. Τις μέρες παίζανε μαζί στη θάλασσα και βγάζαν άχινους. 'Υστερα, όταν λίγο μεγάλωσαν, θυμάται πόσο παράξενα την κοίταξε. Πόσο διαφορετικά. 'Υστερα εκείνος έφυγε βουτηχτής στα σφουγγαράδικα και πιά δεν ξαναφάνηκε.

Και τώρα, ύστερα από τόσα πολλά χρόνια, μόλις τώρα θυμάται αυτή την παράξενη ματιά. Την προσέχει. Είναι κεί πίσω απ' τα κάγκελα του παραθυριού, στο βάθος όπου πορεύονται τα «συστήματα των υδάτων» 'Εκεί είναι. Θυμάται τώρα ακόμα και τ' όνομά του.

—Δημήτρι... το ψιθυρίζει σιγά. Δημή-τρη, λέει πάλι, τί έγινες;

Η παράξενη ματιά σιγά-σιγά σθώνει μες στο έσπερινο φῶς. Σθώνει. Και πιά τίποτα άλλο δεν είναι να μπει στον τόπο της. Δεν υπάρχει. 'Ας άστράψει όσο θέλει ή ιερή φλόγα, ή μνήμη. 'Ας σκαλίση. 'Εξω από κείνη τη φυγαλέα ματιά, τίποτα δεν τάραξε την καρδιά της σ' όλη της τη ζωή. 'Υποτάχτηκε στη μοίρα των ταπεινών ανθρώπων που ξέρουν πως τα αίσθήματα, κι' αυτά μαζί με τα όνειρα, φεύγουν κυνηγημένα απ' τους ανθρώπους που βασανίζονται. Δέθηκε με τον άντρα της όπως το ζο με τον άφεντή του. Για να τον υπηρετεί, να ράβει τα ρούχα του, να τον περιμένει μήνες απ' τη θάλασσα.

'Όταν είχε περάσει πολὺς καιρός από τότε που αυτός είχε πεθάνει, και ή νιότη της πιά βασιλεύει, μια μέρα, ξαφνικά, ξεπαρκάρανε στο λιμανάκι τους κάτι ξένοι άνθρωποι. 'Ερχονταν με το άσπρο καράδι τους από πολύ μακριά, είχαν ξανθά μαλλιά, μλούσαν άγνωστη γλώσσα και βρέθηκαν εκεί κυνηγημένοι απ' την κακοκαρία. Το άπομωσήμερο άνεβήκανε στο δρόχο να δουν το ανάλυσφο της σπηλιάς. Τους δόγηξε (Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στη σελ. 174)

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
— Θά είσατε ασφαλώς, από το Παρίσι κύριε;

— Ακριβώς, κυρία μου.
— Ο άνθρωπος με την αθητική εφημερίδα φούσκωσε σά διάνους.

— Δεν αμφέβαλλα, είπε η χοντρή κυρία. Σέ μάς, στο Νότο οι άνθρωποι είναι πιο ευχάριστοι.

— Όλοι γέλασαν καθώς κι' ο Μάρκ 'Αλμπεράν που είχε έρθει στην πόρτα. 'Ο άνθρωπος με το κόκκινο πρόσωπο γελοῦσε κι' αὐτὸς σὰν τοὺς ἄλλους. 'Ηταν ὅμως ὁ πρῶτος πὺ ξαναβρῆκε τὴ σοβαρότητά του. 'Ερριξε μιὰ ματιά ἀπὸ τὸ παράθυρο κι ὕστερα γυρίζοντας πρὸς τὴ Χριστίνα, εἶπε σὰ ν' ἀπευθυνόταν εἰδικὰ σ' αὐτήν.

— Σέ πέντε λεπτά φτάνουμε στὴ Λυών.

X

Μόλις ἡ ταχεία σταμάτησε κάτω ἀπὸ τὴν ψηλὴ τζαμιὰ τὴ στέγη τοῦ σταθμοῦ ἡ Χριστίνα ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ πῆδησε στὴν ἀποβάθρα.

— 'Ε, πὺ πᾶς; τῆς φώναξε ὁ Μάρκ κρεμασμένος σὰ σκαλοπάτια. Στάσου θάρρω μαζί σου.

— Μὴν ἐρῶς. Πᾶν ν' ἀγοράσω κάτι σὸ μπουφέ.

— Μὰ πούλανε ἐδῶ ἀναψυκτικά! 'Ο καυμένος ὁ Μάρκ! 'Επρεπε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, μὰ πᾶς νὰ κάνῃ; — Πρόσεχε, τῆς φώναξε πάλι. Μὴν ἀργήσῃς! Τὸ τραῖνο δὲν περιμένει.

Προσπερνώντας τοὺς ταξιδιώτες πὺ μετέφεραν βαλίτσες, ἡ Χριστίνα ρίχτηκε στὴν ὑπόγεια διάβασι, σκόνταψε σ' ἓναν κύριο πὺ ἐρχόταν ἀπ' ἀντίθετα, λίγο ἔλλειψε νὰ ρίξῃ κάτω ἓνα παιδάκι, καὶ ἀνέβηκε τὶς σκάλες πὺ ὀδηγοῦσαν στὴν ἀποβάθρα Νο 1.

— 'Ηξερε πᾶς ἡ ταχεία στεκόταν ἀκριβῶς ἐνῆνε λεπτά στὴ Λυών. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάνῃ στιγμὴ. Εἶχε κανονίσει ἀπὸ πρὶν τὸ ρολοὶ τῆς καὶ τώρα δὲν ὀχανε καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια.

Κατευθύνθηκε ὀλίσσα πρὸς τὸν πάγκο ὅπου μιὰ σερβιτόρα σερβίριζε ἀναψυκτικά.

— Σερβίρετε ἀκόμα πρόγευμα; ρώτησε.

— 'Η γυναικα γύρισε καὶ τὴν κοίταξε λίγες στιγμές.

— Εἰσατε ἡ δεσποινὶς ἀπὸ τὸ Παρίσι; ρώτησε σιγά. 'Η δεσποινὶς Περῶ;

— Μάλιστα.

— Καμπίνα Νο 2. 'Η ἐπικοινωνία ἔχει ἀποκατασταθῇ πρὶν λίγα λεπτά. 'Ο κύριος πὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν καμπίνα ἀνέκει στὴν εἰδικὴ ὑπηρεσία τοῦ σταθμοῦ.

— Εὐχαριστῶ.

Καὶ ἡ Χριστίνα διευθύνθηκε διαστικὰ πρὸς τὰ τηλεφῶνα. Γιά μιὰ στιγμὴ ἀναρωτήθηκε ἂν τὴν παρακολουθοῦσαν, σκέφτηκε ὅμως πᾶς θάταν ἀπίθανο. 'Ο πρῶτος πὺ Μπαρουὰ ἐνδιαφερόταν εἰδικὰ γιά τὴ βαλίτσα καὶ δὲ θὰ τὴν ἄφηνε ἀπὸ

τὰ μάτια τοῦ τώρα πὺ ἡ νέα ἔλλειπε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα καὶ οἱ κατάσκοποι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν κλέψουν. Τὸ ἴδιο ἄλλωστε συνέβαινε καὶ με τοὺς κατασκόπους.

— Εἶμαι ἡ δεσποινὶς Περῶ, εἶπε ἡ Χριστίνα στὸν ἄνθρωπο πὺ στεκόταν πλάι στὴν καμπίνα Νο 2.

— Περᾶστε, ἔκανε ἐκεῖνος ἀνοίγοντας τὴν πόρτα.

— 'Η Χριστίνα ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

— 'Εμπρός, εἶπε. 'Ο κύριος Μπαρουὰ;

— 'Ο κύριος Μπαρουὰ ἔφυγε γιά τὴ Μασαλία, ἀπάντησε μιὰ ἀνδρική φωνή. 'Ας μὴ χάνουμε καιρὸ. Πῆγαν ὅλα καλά;

— Πολὺ καλά. Τὶ νέα γιά τὸ θεῶ μου;

— 'Η ἔρευνα στὴ Μασαλία δὲν ἀπέδωσε τίποτα. Πάντως χτὲς τὸ πρῶτὴν πολὺ καλά καὶ τὸν εἶδαν στὴ συνοικία του.

— 'Απὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε.

— Κοίταξαν σὸ σπῆτι του;

— Εἶναι δύσκολο νὰ τὸ κάνουμε χωρὶς νὰ διεγείρουμε ὑποψίες. 'Ενα μόνον εἶναι

— 'Ε, πὺ πᾶς; φώναξε στὴ Χριστίνα ὁ Μάρκ, κρεμασμένος σὰ σκαλοπάτια...

βέβαιο: Χτὲς τὸ πρῶτὸ βγήκε ἀπὸ τὸ σπῆτι του. Στείλαμε ἓνα παιδάκι νὰ χτυπήσῃ στὴν πόρτα του, κανεὶς ὅμως δὲν ἀπάντησε.

— 'Η Χριστίνα ἀναστένανε κι ὕστερα ἔριξε μιὰ ματιά σὸ ρολοὶ τῆς. Δὲν τῆς ἔμεναν παρὰ πέντε λεπτά.

— Θὰ τηλεφωνήσω στὸν κ. Μπαρουὰ σὲ λίγα λεπτά, ξαναῤῥισε ὁ συνομιλητῆς τῆς.

Δὲν ἔχετε τίποτα νὰ μοῦ πῆτε; Παρατηρήσατε τίποτα ὑποπτο ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ φύγατε ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Δὲν ξέρω. Εἶναι ἓνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα πὺ μ' ἀνησυχοῦν, μπορεῖ ὅμως νὰ κάνω λάθος.

— Περιγράψτε τοὺς!

Μὲ δυὸ λόγια ἡ Χριστίνα περιέγραψε τὸν ἄντρα με τοὺς φαρδινοὺς ὤμους καὶ τὸ σκληρὸ καὶ ὑποπτο πρόσωπο, κι ὕστερα τὴ γυναίκα με τὰ μαῦρα.

— Δὲ βλέπω ποιοὶ μπορεῖ νὰ εἶναι, εἶπε τέλος ὁ πράκτωρ τοῦ Μπαρουὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σῦρματος. Τελειώσατε;

Περιέγραψε σὰ πεταχτὰ τοὺς

τρὶς συνταξιδιώτες τῆς πὺ δρίσκονταν σὸ διαμέρισμά τῆς. 'Υστερα ὅπως ὁ συνομιλητῆς τῆς δὲν τῆς ἔλεγε τίποτα εἶπε γιὰτὶ δὲ γνώριζε κανένα ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα, εἶπε γιὰτὶ ἴθελε νὰ τὴν κρατήσῃ σὲ ἄγνοια, ξαναῤῥισε κάτω ἐρεθισμένα:

— 'Εν πάσῃ περιπτώσει ὅταν θὰ τηλεφωνήσετε στὸν κ. Μπαρουὰ, πᾶστε του νὰ κάνῃ κάτι γιά τὸ θεῶ μου. Δὲ θέλουμε νὰ μαστε τὰ δυὸ πρόσωπα πὺ θυσιάζονται γιά νὰ προσελκύσουν τὴν τίγρη.

— 'Ισως ἔσας σὰς ἐνδιαφέρει πρὶν ἀπ' ὅλα ἡ ὑπόθεσί σας. 'Όσο γιά μένα δὲν ὑπολογίζω ἔτσι ἐλαφρὰ τὴ ζωὴ τοῦ θεῶ μου. 'Εγὼ θὰ τὰ καταφέρω μοναχὴ μου, ἀλλὰ ὁ κ. Μπαρουὰ πρέπει νὰ φροντίσῃ ἰδιαίτερα γιά τὸ θεῶ μου.

— Πολὺ καλά. Δὲ θέλω νὰ πᾶς πρὸς τὸν κοντινότερο σκάλα.

— 'Αποβάθρα Νο 4... 'Η ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ! ἀκούστηκε τὸ μέγαφωνο.

— 'Ο κακοποιὸς τὴν ἔφτασε, δὲν προσπάθησε ὅμως νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Μὲ τὸ ἓνα χέρι εἶχε ἀρπάξει τὴν τσάντα τῆς καὶ τραβοῦσε νὰ τῆς τὴν ἀποσπᾶσῃ. Μ' ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς ἡ Χριστίνα τὴν ἔσφιξε πάνω τῆς, ὕστερα σταμάτησε καὶ τοῦ τῖναξε μιὰ κλωτσιὰ σὰ τὰ πόδια. 'Ο κλέφτης πσιωπάτησε χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ λουρὶ τῆς τσάντας πὺ ἔσπασε. 'Η Χριστίνα ἀνέβηκε τὴ σκάλα.

— 'Η ἀμαξοστοιχία ξεκινούσε. 'Η Χριστίνα προβάλλοντας τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σκάλας εἶδε ἓνα μακρὺ βαγόνι νὰ περνᾷ ἀργά. 'Απελπισμένα σκαρφώσανε τέσσερα τὰ τελευταῖα σκαλιά, ρίχτηκε πρὸς τὴν πὺ κωντὶνὴ-πόρτα καὶ πῆδησε σὸ μαροσιέ. Γύρισε λαχανιασμένη τὸ κεφάλι καὶ εἶδε πᾶς ὁ δῶκτῆς τῆς εἶχε ἀποφύγει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ὑπόγεια διάβασι. 'Αναρωτήθηκε μήπως δὲν ἦταν παρὰ μιὰ συνηθισμένη ἀπόπειρα κλοπῆς.

— 'Η ταχεία γλυστροῦσε ἀργὰ σὸ μακρὸς τῆς ἀποβάθρας. 'Η Χριστίνα εἶδε τὸν Μάρκ κρεμασμένο σὸ ἄνοιγμα μιᾶς πόρτας νὰ τὴν παρακολουθεῖ μὲ ἄγνοια.

— Κατεβήτε ἀμέσως! τῆς φώναξε ἓνας σιδηροδρομικὸς ἀπειλώνοντας τὴν με τὸ χέρι.

— 'Ενας ὑποχρεωτικὸς ἐπιβάτης ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἡ νέα μπόρεσε νὰ περάσῃ σὸ ἐσωτερικὸ τοῦ βαγониοῦ. Μερικὲς στιγμές ἀργότερα, ὅπως πῆγαινε πρὸς τὸ βαγόνι τῆς, ἔπεσε ἀπάνω σὸ Μάρκ πὺ ἐρχόταν ταραγμένος ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος.

— Εἶσαι τρελλή; τῆς φώναξε. Λίγο ἔλλειψε

— Νὰ τελειώσουν; φώναξε ἡ Χριστίνα. Φαντάζεσθε πᾶς θὰ γυρίσω ἔτσι ἥσυχα σὸ Παρίσι χωρὶς νὰ φροντίσω γιά τὸ θεῶ μου.

— Θὰ φροντίσουμε δεσποινίς.

— Θὰ φροντίσω καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια! ἀπάντησε ἡ Χριστίνα.

— Δὲ θὰ κάνετε...

— 'Η Χριστίνα κρέμασε τ' ἀκουστικὸ χωρὶς νὰ πειμένῃ τὸ τέλος τῆς φράσεως. Τὸ ρολοὶ τῆς εἶδεινε πᾶς δὲν τῆς ἔμενε παρὰ ἐνάμιση λεπτό. Πῆρε τὴν τσάντα τῆς καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν καμπίνα.

— Τελειώσατε; ρώτησε χαμογελαστὸς ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ σταθμοῦ.

— Μάλιστα. Εὐχαριστῶ. Τώρα φεύγω.

Κατέβηκε τρέχοντας τὰ λίγα σκαλοπάτια, διέσχισε τὴν ἀπέραντη αἴθουσα ἀναμονῆς καὶ πέρασε στὴν ἀποβάθρα. 'Ηδη τὸ μέγαφωνο βοῦζε κάτω ἀπὸ τὴν ψηλὴ τζαμιὰ τῆς.

— 'Αδινιόν, Μασαλιάν, Τουλῶνα, Νίκαιαν, ἀναχωρεῖ.

— 'Η Χριστίνα ὤρμησε στὴν ὑπόγεια διάβασι, κατέβηκε τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια, ὕστερα, μὲς σὸ μισόφωτο, γιά μιὰ στιγμὴ δίστασε. Ποιὸς ἦταν ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποβάθρας τῆς; 3 ἢ 4; Πολλὰ τραῖνα θάφευγαν πρὸς διάφορες κατευθύνσεις κι ἡ Χριστίνα αἰσθάνθηκε ἔσφινκα τόσο ταραγμένη πὺ οἱ φωτεινὲς ἐπιγραφὲς χόρευαν μπροστὰ σὰ μάτια τῆς: Αὐτοκίνητα μαζὰ διὰ Τουλῶν... 'Εξπρὲς διὰ Ζιβόρ... Ταχεία Στρασβούργου...

— 'Εσφινκα παρὰ λίγο νὰ ξεφώνισῃ ἀπὸ τρόμο γιὰτὶ ἓνας ἄντρας ἐρχόταν ὀλίσσα κατὰ

πάνω τῆς. 'Ηταν κακοντυμένος, φοροῦσε ἓνα καπέλλο κατεβασμένο ὡς τὰ μάτια κι εἶδεινε σὰ νὰ παραμένευσὲ σὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μέρος.

Καὶ πάλι τὸ μέγαφωνο δονήθηκε με βουή.

— 'Αποβάθρα Νο 3... Οἱ ἐπιβάται διὰ Μασόν, Σαλὸν-σὺρ-Σαόν, Ντιζόν...

— 'Ο ἀνθρωπος πλησιάζει.

— 'Θὰ μοῦ ἐπιτεθῇ, σκέφτηκε ἀστραπιαία ἡ Χριστίνα. Γιά νὰ με κρατήσῃ ἐδῶ ὥσπου νὰ φύγῃ τὸ τραῖνο. Γιά νὰ πάρουν πὺ ἐυκολα τὴ βαλίτσα...

— 'Ο Μπαρουὰ τῆς εἶχε πῆ ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθοῦν μόνα τοὺς καὶ τοὺς κατασκόπους νὰ κλέψουν τὴν περίφημη βαλίτσα. Ναί, βέβαια! 'Αλλὰ ἡ Χριστίνα δὲν εἶχε καμμιὰ ὀρεξὶ νὰ διακόψῃ τὸ ταξίδι τῆς.

— Ρίχτηκε ἀπότομα σὸ πλάι γιά ν' ἀποφύγῃ τὸν ἀντίπαλο προτοῦ τῆς φάσης. 'Εκεῖνος ἀπλώσε τὸ χέρι, κατάφερε νὰ τὴν πιᾶσῃ ἀπ' τὸν ὤμο, ὅμως τοῦ ξεφύγε κι ἔτρεξε πρὸς τὴν κοντινότερη σκάλα.

— 'Αποβάθρα Νο 4... 'Η ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ! ἀκούστηκε τὸ μέγαφωνο.

— 'Ο κακοποιὸς τὴν ἔφτασε, δὲν προσπάθησε ὅμως νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Μὲ τὸ ἓνα χέρι εἶχε ἀρπάξει τὴν τσάντα τῆς καὶ τραβοῦσε νὰ τῆς τὴν ἀποσπᾶσῃ. Μ' ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς ἡ Χριστίνα τὴν ἔσφιξε πάνω τῆς, ὕστερα σταμάτησε καὶ τοῦ τῖναξε μιὰ κλωτσιὰ σὰ τὰ πόδια. 'Ο κλέφτης πσιωπάτησε χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ λουρὶ τῆς τσάντας πὺ ἔσπασε. 'Η Χριστίνα ἀνέβηκε τὴ σκάλα.

— 'Η ἀμαξοστοιχία ξεκινούσε. 'Η Χριστίνα προβάλλοντας τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σκάλας εἶδε ἓνα μακρὺ βαγόνι νὰ περνᾷ ἀργά. 'Απελπισμένα σκαρφώσανε τέσσερα τὰ τελευταῖα σκαλιά, ρίχτηκε πρὸς τὴν πὺ κωντὶνὴ-πόρτα καὶ πῆδησε σὸ μαροσιέ. Γύρισε λαχανιασμένη τὸ κεφάλι καὶ εἶδε πᾶς ὁ δῶκτῆς τῆς εἶχε ἀποφύγει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ὑπόγεια διάβασι. 'Αναρωτήθηκε μήπως δὲν ἦταν παρὰ μιὰ συνηθισμένη ἀπόπειρα κλοπῆς.

— 'Η ταχεία γλυστροῦσε ἀργὰ σὸ μακρὸς τῆς ἀποβάθρας. 'Η Χριστίνα εἶδε τὸν Μάρκ κρεμασμένο σὸ ἄνοιγμα μιᾶς πόρτας νὰ τὴν παρακολουθεῖ μὲ ἄγνοια.

— Κατεβήτε ἀμέσως! τῆς φώναξε ἓνας σιδηροδρομικὸς ἀπειλώνοντας τὴν με τὸ χέρι.

— 'Ενας ὑποχρεωτικὸς ἐπιβάτης ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἡ νέα μπόρεσε νὰ περάσῃ σὸ ἐσωτερικὸ τοῦ βαγониοῦ. Μερικὲς στιγμές ἀργότερα, ὅπως πῆγαινε πρὸς τὸ βαγόνι τῆς, ἔπεσε ἀπάνω σὸ Μάρκ πὺ ἐρχόταν ταραγμένος ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος.

— Εἶσαι τρελλή; τῆς φώναξε. Λίγο ἔλλειψε

— Νὰ τελειώσουν; φώναξε ἡ Χριστίνα. Φαντάζεσθε πᾶς θὰ γυρίσω ἔτσι ἥσυχα σὸ Παρίσι χωρὶς νὰ φροντίσω γιά τὸ θεῶ μου.

— Θὰ φροντίσουμε δεσποινίς.

— Θὰ φροντίσω καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια! ἀπάντησε ἡ Χριστίνα.

— Δὲ θὰ κάνετε...

— 'Η Χριστίνα κρέμασε τ' ἀκουστικὸ χωρὶς νὰ πειμένῃ τὸ τέλος τῆς φράσεως. Τὸ ρολοὶ τῆς εἶδεινε πᾶς δὲν τῆς ἔμενε παρὰ ἐνάμιση λεπτό. Πῆρε τὴν τσάντα τῆς καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν καμπίνα.

— Τελειώσατε; ρώτησε χαμογελαστὸς ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ σταθμοῦ.

— Μάλιστα. Εὐχαριστῶ. Τώρα φεύγω.

Κατέβηκε τρέχοντας τὰ λίγα σκαλοπάτια, διέσχισε τὴν ἀπέραντη αἴθουσα ἀναμονῆς καὶ πέρασε στὴν ἀποβάθρα. 'Ηδη τὸ μέγαφωνο βοῦζε κάτω ἀπὸ τὴν ψηλὴ τζαμιὰ τῆς.

— 'Αδινιόν, Μασαλιάν, Τουλῶνα, Νίκαιαν, ἀναχωρεῖ.

— 'Η Χριστίνα ὤρμησε στὴν ὑπόγεια διάβασι, κατέβηκε τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια, ὕστερα, μὲς σὸ μισόφωτο, γιά μιὰ στιγμὴ δίστασε. Ποιὸς ἦταν ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποβάθρας τῆς; 3 ἢ 4; Πολλὰ τραῖνα θάφευγαν πρὸς διάφορες κατευθύνσεις κι ἡ Χριστίνα αἰσθάνθηκε ἔσφινκα τόσο ταραγμένη πὺ οἱ φωτεινὲς ἐπιγραφὲς χόρευαν μπροστὰ σὰ μάτια τῆς: Αὐτοκίνητα μαζὰ διὰ Τουλῶν... 'Εξπρὲς διὰ Ζιβόρ... Ταχεία Στρασβούργου...

— 'Εσφινκα παρὰ λίγο νὰ ξεφώνισῃ ἀπὸ τρόμο γιὰτὶ ἓνας ἄντρας ἐρχόταν ὀλίσσα κατὰ

πάνω τῆς. 'Ηταν κακοντυμένος, φοροῦσε ἓνα καπέλλο κατεβασμένο ὡς τὰ μάτια κι εἶδεινε σὰ νὰ παραμένευσὲ σὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μέρος.

Καὶ πάλι τὸ μέγαφωνο δονήθηκε με βουή.

— 'Αποβάθρα Νο 3... Οἱ ἐπιβάται διὰ Μασόν, Σαλὸν-σὺρ-Σαόν, Ντιζόν...

— 'Ο ἀνθρωπος πλησιάζει.

— 'Θὰ μοῦ ἐπιτεθῇ, σκέφτηκε ἀστραπιαία ἡ Χριστίνα. Γιά νὰ με κρατήσῃ ἐδῶ ὥσπου νὰ φύγῃ τὸ τραῖνο. Γιά νὰ πάρουν πὺ ἐυκολα τὴ βαλίτσα...

— 'Ο Μπαρουὰ τῆς εἶχε πῆ ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθοῦν μόνα τοὺς καὶ τοὺς κατασκόπους νὰ κλέψουν τὴν περίφημη βαλίτσα. Ναί, βέβαια! 'Αλλὰ ἡ Χριστίνα δὲν εἶχε καμμιὰ ὀρεξὶ νὰ διακόψῃ τὸ ταξίδι τῆς.

— Ρίχτηκε ἀπότομα σὸ πλάι γιά ν' ἀποφύγῃ τὸν ἀντίπαλο προτοῦ τῆς φάσης. 'Εκεῖνος ἀπλώσε τὸ χέρι, κατάφερε νὰ τὴν πιᾶσῃ ἀπ' τὸν ὤμο, ὅμως τοῦ ξεφύγε κι ἔτρεξε πρὸς τὴν κοντινότερη σκάλα.

— 'Αποβάθρα Νο 4... 'Η ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ! ἀκούστηκε τὸ μέγαφωνο.

— 'Ο κακοποιὸς τὴν ἔφτασε, δὲν προσπάθησε ὅμως νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Μὲ τὸ ἓνα χέρι εἶχε ἀρπάξει τὴν τσάντα τῆς καὶ τραβοῦσε νὰ τῆς τὴν ἀποσπᾶσῃ. Μ' ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς ἡ Χριστίνα τὴν ἔσφιξε πάνω τῆς, ὕστερα σταμάτησε καὶ τοῦ τῖναξε μιὰ κλωτσιὰ σὰ τὰ πόδια. 'Ο κλέφτης πσιωπάτησε χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ λουρὶ τῆς τσάντας πὺ ἔσπασε. 'Η Χριστίνα ἀνέβηκε τὴ σκάλα.

— 'Η ἀμαξοστοιχία ξεκινούσε. 'Η Χριστίνα προβάλλοντας τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σκάλας εἶδε ἓνα μακρὺ βαγόνι νὰ περνᾷ ἀργά. 'Απελπισμένα σκαρφώσανε τέσσερα τὰ τελευταῖα σκαλιά, ρίχτηκε πρὸς τὴν πὺ κωντὶνὴ-πόρτα καὶ πῆδησε σὸ μαροσιέ. Γύρισε λαχανιασμένη τὸ κεφάλι καὶ εἶδε πᾶς ὁ δῶκτῆς τῆς εἶχε ἀποφύγει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ὑπόγεια διάβασι. 'Αναρωτήθηκε μήπως δὲν ἦταν παρὰ μιὰ συνηθισμένη ἀπόπειρα κλοπῆς.

— 'Η ταχεία γλυστροῦσε ἀργὰ σὸ μακρὸς τῆς ἀποβάθρας. 'Η Χριστίνα εἶδε τὸν Μάρκ κρεμασμένο σὸ ἄνοιγμα μιᾶς πόρτας νὰ τὴν παρακολουθεῖ μὲ ἄγνοια.

— Κατεβήτε ἀμέσως! τῆς φώναξε ἓνας σιδηροδρομικὸς ἀπειλώνοντας τὴν με τὸ χέρι.

— 'Ενας ὑποχρεωτικὸς ἐπιβάτης ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἡ νέα μπόρεσε νὰ περάσῃ σὸ ἐσωτερικὸ τοῦ βαγониοῦ. Μερικὲς στιγμές ἀργότερα, ὅπως πῆγαινε πρὸς τὸ βαγόνι τῆς, ἔπεσε ἀπάνω σὸ Μάρκ πὺ ἐρχόταν ταραγμένος ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος.

— Εἶσαι τρελλή; τῆς φώναξε. Λίγο ἔλλειψε

νὰ βρεθῆς κάτω ἀπ' τὶς ρόδες!... Γιάτὶ ἄρ- γησες;...

— 'Η Χριστίνα ἀνάσανε βαθειὰ δυὸ-τρὶς φορές, ἀναζητώντας μιὰ πιστευτὴ ἐξήγησι.

— Ὁμως ὁ Μάρκ εἶχε δὴ τὴν ἀνοιχτὴ τσάν- τα τῆς με τὸ σπασμένο λουρί.

— Κάποιος προσπάθησε νὰ μοῦ τὴν κλέ- ψῃ, ἀπάντησε ἀπλὰ ἡ Χριστίνα.

— Καὶ δὲ φώναξες βοήθεια;

— Εἶμαι σὲ θέσι νὰ ὑπερασπίσω μονά- χη μου τὸν ἑαυτό μου, νὰ τὸ ξέρῃς.

— 'Ο νέος ἀνασῆκωσε τοὺ

Η ΠΑΛΙΑ ΚΑΜΠΑΝΑ του Λόυντ του Λονδίνου χτύπησε για μια ακόμη φορά τα τρία άργα χτυπήματα που απότελούν τον καθιερωμένο επικήδειο ενός χαμένου πλοίου. Στο ημερολόγιο της εταιρίας ένας γραμματικός είχε χαράξει με στρογγυλά, καλλιγραφικά γράμματα : «Σήμερα 9 Νοεμβρίου 1912, θεωρήθη άπολεσθέν αϊτανδρον τὸ τρικάρταρον «Ναύαρχος Φλέτσερ».

—Τὸ πρᾶγμα γίνεται πολὺ σοβαρὸ, εἶπε ὁ ἀντιπλοίαρχος Μπλάκ, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴν τελευταία γραμμένη σελίδα τοῦ βιβλίου.

—Ξέρω, ἀναστεναξε ὁ διευθυντής. Τὸ πέμπτο πλοῖο ποὺ χάνεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ μήνα ! Καὶ πάντα στὴν ἴδια περιοχὴ τοῦ Βορείου Ἀτλαντικοῦ... Ποιὰ εἶναι ἡ γινώμη σας, Μπλάκ ;

—Ἐνα ναυάγιο ἀσφαλῶς... Ἐνα ἐγκαταλειμμένο πλοῖο ποὺ τὰ μεγάλα ρεύματα τὸ ξαναφέρνουν κάθε τόσο πάνω στὴ θάλασσα ὁδὸ Σκωτίας - Καναδᾶ. Μὲς σὲ σκοτάδι ἢ στὴν ἀμίχλη τὰ πλοῖα συντρίβονται ἀπάνω του.

—Δηλαδή, στὴν οὐσία, ἓνα πλοῖο— φάντασμα.

—Ἀκριβῶς !

—Τὸ ζήτημα εἶναι πὼς ἀρχίζει νὰ στοιχίξῃ ὑπερβολικὰ ἀκριβὰ στὴν εταιρία.

—Δὲν βλέπω παρὰ μιὰ λύσι : νὰ ἐξοπλίσωμε ἓνα πλοῖο ἐφωδισμένο εἰδικὰ γιὰ ν' ἀναζητήσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ αὐτὸν τὸν τυφλὸ δολοφόνου.

—Γνωρίζετε κανέναν ἱκανὸ νὰ φέρῃ σὲ καλὸ τέλος τὴν ἀποστολὴ ;

—Τὸν Τζίμ Μόργκαν ;

—Ἀστειεύεσθε, Μπλάκ ; Τὸν γέρο ἄνθρωπος. Ξέρετε βέβαια τὴ φήμη του. Λένε πὼς ἔπινε κι ἂν ὑπέβαλε ξαφνικὰ παραίτησι εἶναι γιὰ νὰ μὴν ἀπολυθῇ ὕστερα ἀπὸ μιὰ συμπλοκή, ποὺ δημιούργησε σ' ἓνα μπάρ στὶς Ἀντίλλες.

—Ξέρω πὼς ὁ Μόργκαν, ἀηδιασμένος ἀπὸ τὰ γραφεῖα καὶ τὸ χαρτοβασίλειο τῶν ναυτικῶν ἐμπορικῶν ἐταιριῶν, ἀποσύρθηκε σὲ σπῆτι τῆς κόρης του στὴν

ἐπαρχία. Ξέρω ὅμως ἀκόμα, πὼς εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος θαλασσομάχος τῶν δύο ἡμισφαιρίων. Ὅσμιζεται τὸ δρόμο του στὸν ὠκεανὸ ὅπως ἓνα σέττερ τὴν ἀλεπού μέσα σὲ δάσος. Ἐχει περάσει δώδεκα φορές τὸ ἀκρωτήριο Χόρν κι αὐτὸ μετράει ! Μονάχα ὁ Μόργκαν θάχῃ τὴν ἀντοχή καὶ τὸ πείσμα γιὰ νὰ πετύχῃ σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Πιστέψτε με, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς χρειάζεται.

—Ἔστω ! Ψάχτε νὰ τὸν βρῆτε καὶ φέρτε τον γιὰ ν' ἀναλάβῃ.

ΔΥΟ ΒΔΟΜΑΔΕΣ ἀργότερα, τὸ κότερο «Τζίνα» ἔβγαине ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Ντάρμπεϋ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὰ βόρεια. Ὁ καιρὸς ἦταν ψυχρὸς καὶ στεγνὸς μ' ἓνα κοφτὸ καὶ δυσάρεστο σάλου. Τυλιγμένοι στὴν κερωτὴ ντισεράδα του, ὁ καπετάνιος Τζίμ Μόργκαν ξαναδιάβαζε τὶς σημειώσεις του. Καμμιά ἐξηγητὰ ἀναφορὲς ἀπὸ φορητὰ καὶ ἐπιβατικά σημεῖωναν ἓναν παράξενο μαῦρο ὄγκο ποὺ δὲν εἶχε ἀναγνωριστῇ, σὲ διάφορα σημεία ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' ἓνα τετράγωνο μεγάλο δυὸ φορές σὰν τὴ Γαλλία. Τὸ κυνῆγι φαίνονταν δύσκολο, ὁ γέρο θαλασσόλυκος ὅμως δὲν ἀπογοητευόταν. Ἦξερε καλὰ τὰ μυστικὰ τοῦ ὠκεανοῦ. Ἄν οἱ τελευταῖες ἀναφορὲς ἔλεγαν ἀλήθεια, σημειώνοντας τὴν παρουσία τοῦ ἐχθροῦ ἐδῶ καὶ 48 ὥρες στὰ Νοτιοδυτικὰ τῶν Ἑβρίδων, εἶχε μιὰ πιθανότητα — μὲ τὴν ταχύτητα τῆς «Τζίνας» — νὰ συναντήσῃ τὸ ναυάγιο γύρω ἀπὸ τὸ Ἀρράν, ὅπου ἡ δύναμι καὶ ἡ κατεύθυνσι τοῦ ρεύματος ἔπρεπε κανονικὰ νὰ τὸ παρασύρουν.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Μόργκαν δὲν ὑποτιμοῦσε τὴν προσπάθεια ποὺ τοῦ ζητοῦσαν. Νὰ βρῇ ἓνα ἀόρατο σχεδὸν ναυάγιο, ποὺ τὰ ρεύματα κι ὁ ἄνεμος τὸ περιέφεραν ἐδῶ κι ἐκεῖ στὸν ὠκεανὸ, ἦταν σὰ νὰ ζητοῦσε μιὰ θελόνα μέσα στ' ἄχυρα. Οἱ ἄνδρες του, ὅλοι γεροὶ κι ἀτρόμητοι ναυτικοί, περνοῦσαν δωδεκάωρα ὁλόκληρα γαντζωμένοι στὰ κατάρτια κι ἐρευνώντας τὰ κύματα, ποὺ μεγάλωναν τώρα καὶ σάρωναν κάθε τόσο τὸ κατάστρωμα.

Τὸ πρωὶ τῆς τετάρτης μέρας, μιὰ θάλασσα φώναξε :

—Ἐπιπλέον σῶμα ἀριστερά !

Πλησίασαν μὲ προσοχή. Δυστυχῶς δὲν ἦταν παρὰ ἓνα πελώριο μαδέρι. Τὰ παλάγκα τὸ ἀνέβασαν σὲ κατάστρωμα καὶ τὸ κυνῆγι ἐξακολούθησε.

Εἶχαν φτάσει σὲ ὕψος τοῦ Ἀρράν, αὐτοῦ τοῦ μοναχικοῦ βράχου ποὺ οἱ ναυτικοὶ τὸ ὀνομάζουν «Νησί τῆς φουρτούνας», ὅταν ἄρχισε ν' ἀπλώνεται καταχνιά.

—Ἄν πυκνώσῃ ἡ ὁμίχλη, ὅλα πάνε χαμένα, ἔκανε ὁ τιμονιέρης.

Παρ' ὅλα αὐτά ἔθλεπαν ἀκόμα. Μιὰ ὥρα πρὶν νυχτώσῃ, ὁ καπετάνιος ὁ ἴδιος θάρρεψε πὼς εἶδε κάτι μὲ τὰ κυάλια του. Σὲ λίγο διέκριναν ἓνα σκοτεινὸ ὄγκο, ποὺ ὁ δυνατὸς σάλος τὸν ἀνεβοκατέβαζε ρυθμικά.

—Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή. Μπορεῖ νὰναι αὐτὸ ποὺ ζητάμε ! φώναξε ὁ Μόργκαν. Μοιάζει μὲ κανίνα μεγάλου καταδρομικοῦ. Ἡ νύχτα θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἐπιχειρήσουμε ὅ,τιδήποτε ἀπόψε. Ἄς ρίξουμε πάντως μιὰ βάρκα στὴ θάλασσα γιὰ νὰ δέσουμε πάνω του μιὰ φωτεινὴ σηματοδύρα. Αὔριο θὰ τὸ βουλιάξουμε μὲ κανονιές.

Ὅσο ἀπλὸ κι ἂν φαίνεται στοὺς στεριανούς, τὸ ἐγχείρημα ἦταν τρομερὰ δύσκολο. Εἶχε σηκωθῇ τρικυμία. Πελώρια κύματα πετοῦσαν ψηλὰ σὰν καρυδότσουφλο τὴν ἐλαφρὰ βάρκα. Δυὸ φορές κινδύνεψε ν' ἀναποδογυριστῇ. Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τριώρη πάλη, οἱ ναῦτες ξαναγύρισαν σὲ κατάστρωμα μουσκεμένοι ὡς τὸ κόκαλο, ἓνα φωτεινὸ σήμαντρο ἔλαμπε μακριὰ, στὰ πλευρὰ τοῦ ναυαγίου.

—Σπουδαῖα, παιδιὰ ! φώναξε ἱκανοποιημένος ὁ Μόργκαν. Νάχτε τὰ μάτια σας ἀνοιχτά, γιὰ νὰ μὴν τὸ χάσουμε. Αὔριο θὰ ξεμπερδεύουμε μὲ δαῦτο.

Τὴ νύχτα ὅμως ἡ ὁμίχλη πύκνωσε τόσο, ποὺ δὲν ἔβλεπαν πιά τίποτα. Θάλεγε κανένας πὼς ἓνα πηχτὸ στρώμα εἶχε ἀπλωθῇ πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα. Τὸ πρωὶ τὸ ναυάγιο εἶχε χαθῇ. Ὁ καπετάνιος ἔτριξε τὰ δόντια, ἔφτυσε πέρα μὲ μανία καὶ ξαναγύρισε στὴν καμπίνα του γιὰ νὰ μελετήσῃ τοὺς χάρτες.

—Αὐτὸ τὸ παλιόπραμα, γκρίνιαζε,

πρέπει νὰ τράβηξε κατὰ τὰ νότια. Εἶναι σίγουρο πὼς κάνει αὐτὴ τὴ διαδρομὴ ποὺ μοιάζει μὲ ἔλλειψι. Μιὰ καὶ δὲ μπορούμε νὰ τὸ ξαναφτάσουμε, ἂς τραβήξουμε ἴσια γιὰ νὰ τοῦ κόψουμε τὸ δρόμο !

Θάπρεπε νὰναι κανένας τρελλὸς σὰν τὸν Μόργκαν γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ μιὰ τέτοια μανούβρα, ποὺ εἶχε μιὰ στίς χίλιες πιθανότητες νὰ πετύχῃ. Τρία μερόνυχτα ἡ «Τζίνα» ταῖζε μέσα σὲ πηχτὴ ὁμίχλη. Δὲν βλέπανε οὔτε δέκα μέτρα μπροστά τους. Τὰ ρούχα κολλοῦσαν σὲ σῶμα ἀπ' τὴν ὑγρασία. Ἡ σειρήνα μούγριζε ἀδιάκοπα, μὴν τυχὸν συγκρουσθῶν μὲ ἄλλο πλοῖο. Ὅταν ὅμως ἔχῃς νὰ κάνῃς μ' ἓνα τυφλὸ ναυάγιο, τέτοιες προφυλάξεις εἶναι μάταιες ! Παρ' ὅλα αὐτά τὸ πλήρωμα ἀποδεχόταν τὸν κίνδυνο. Τόσο τοὺς εἶχε πιάσει ὁλοὺς ἡ μανία νὰ ξεκαθαρίσουν αὐτὸ τὸ ὑποῦλο τέρας.

Ἐνα πρωὶ, λίγο πρὶν τὸ μεσημέρι, τὸ παραπέτασμα τῆς ὁμίχλης σκίστηκε ἀπὸτομα κι ἓνας γαλατερός ἥλιος πλημμύρισε τὸ κατάστρωμα κι ὕστερα τὴ θάλασσα ὁλόκερη.

—Τὸ νοῦ σας ! Τὸ τιμόνι ὅλο ἀριστερά ! οὐρλιαξε ξαφνικὰ ὁ καπετάνιος.

Μόλις ποὺ θρῆκε τὸν καιρὸ ὁ τιμονιέρης νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγή. Σὰν τὴ ράχη μιᾶς τεράστιας φάλαινας τὸ ναυάγιο εἶχε ξεπροβάλλει ξαφνικὰ σὲ πλευρὰ τῆς «Τζίνας». Τὸ μικρὸ κότερο δονήθηκε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Ἀκούστηκε τὸ τρίξιμο τοῦ σκαριοῦ του ποὺ ἄγγιξε τὸ μεταλλινὸ τέρας. Ἡ καταστροφὴ ὅμως εἶχε ἀποφευχθῇ.

—Στὸ κανόνι, παιδιὰ... Καὶ βάλτε διπλὴ γόμωσι. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ μᾶς ξεφύγῃ.

Ἀπὸ ὀγδόντα μέτρα ἀπόστασι, τέσσαρις ὀβίδες στάλθηκαν καταπάνω σὲ χαλύβδινο κήτος, πετώντας ψηλὰ καταράχτες νεροῦ καὶ ξεσκίζοντας τὸ μεταλλινὸ θώρακά του. Κι' ὅμως σὰ νάθελε νὰ περιπαίξῃ τοὺς διώκτες του, τὸ ξεκοιλιασμένο τέρας ἐπέπλεε πάντα.

Αὐτὸ πάει πολὺ ! Δὲ θὰ βροῦμε λοιπὸν τρόπο νὰ τὸ στείλουμε στὸν πάτο τῆς θάλασσας... Ρίξε μου μιὰ βόρκα σὲ νερό. Θὰ γὰρ νὰ δῶ μονάχος μου τί συμβαίνει !

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ὁ γέρο καπετάνιος, στάζοντας τὸ νερὸ καὶ ξεσκίζοντας τὰ χέρια του, γαντζωνόταν πάνω σὲ ναυόγιο, ποὺ τὸ κύμα τὸ ἀνεβοκατέβαζε βίαια. Σύρθηκε πόντο μὲ πόντο πιασμένος ἀπ' τὰ αἰχμηρὰ σκισίματα τοῦ ἀτσαλιοῦ κι ἐφθασε ὡς ἓνα ἀνοιγμα ποὺ εἶχαν κάνει οἱ βίδες τοῦ κανονιοῦ.

—Εἶναι φορτωμένο ὡς ἀπάνω μὲ ξύλινα μαδέρια, φώναξε. Γι' αὐτὸ δὲ βουλιάζει. Τὰ ξύλα τὸ κρατᾶνε στὴν ἐπιφάνεια. Κι ὅπως εἶναι ἀναποδογυρισμένο κι οἱ μπουκαπόρτες του εἶναι ἀπὸ κά-

τω, δὲ γίνεται νὰ τ' ἀδειάσουμε.

—Τόσο τὸ χειρότερο ! ἔκανε ὁ δευτερός, ποὺ μέσα στὴ βάρκα κινδύνευε κάθε τόσο νὰ τσακιστῇ πάνω σὲ ναυάγιο. Θὰ τὸ παρατήσουμε στὴν τύχη του. Βλέπεις, καπετάνιε, πὼς δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα. Κινδυνεύουμε τὸ τομᾶρι μας, ἂν μᾶς πετάξῃ τὸ κύμα πάνω σ' αὐτὸ τ' ἀτσαλινὸ κήτος.

—Νὰ τὸ παρατήσω ποὺ κουράστηκα δέκα πέντε μέρες γιὰ νὰ τὸ βρῶ ; Τρελλάθηκες, Μπένσον ; Κι ὅλοι οἱ συνάδελφοι ποὺ ὑπολογίζουν σ' ἐμᾶς γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ θάλασσα ;

—Τί μπορεῖς νὰ κάνῃς λοιπὸν ;

—Κράτα τὶς πτόττες μου καὶ τὴ νισσεράδα μου. Καὶ πᾶς στὸν μάγειρο νὰ μοῦ ετοιμάσῃ ἓνα ζεστὸ ρούμι. Θὰ βουτήξω γιὰ νὰ βρῶ κάπου νὰ τὸ δέσω.

—Τί πρᾶμα ; Λογοριάζεις νὰ τραβήξῃς πίσω σου ὡς τὸ Ντάρμπεϋ αὐτὸ τὸ θεόρατο καὶ ἄχρηστο κουφάρι ;

—Θὰ προσπαθῶ τοῦλάχιστο. Δὲ θέλω νὰ πουν πὼς ὁ γέρο Τζίμ δὲν ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ κατορθώσῃ τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοῦ ἐμπιστεύτηκαν.

ΔΥΟ ΒΔΟΜΑΔΕΣ ἀργότερα, μὲ τὶς μηχανές του ποὺ λαχάνιαζαν σὰ μουλᾶρι ποὺ ξεψυχᾷ, τὸ κότερο «Τζίνα» ἔμπαινε σὲ τὸ λιμάνι τοῦ Ντάρμπεϋ. Ἐσερνε πίσω του ἓνα πελώριο μαῦρο ἀτσαλινὸ κήτος, ποὺ ταλαντευόταν ἀργὰ μὲς σὲ νερό. Ὁ γέρο καπετάνιος εἶχε νικήσει τὸ δολοφονικὸ πλοῖο - φάντασμα.

Τὸ λιμάνι εἶχε πῆξει ἀπὸ τὸν κόσμον, ποὺ εἶχε τρέξει νὰ ὑποδεχτῇ μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς τὴ «Τζίνα» καὶ τὸν καπετάνιο της. Ὁ Τζίμ Μόργκαν τοὺς εἶχε λυτρώσει ὀριστικὰ ἀπὸ τὸ πλοῖο — φάντασμα. Πόσα φτωχὰ καράβια δὲν εἶχαν τσακιστῇ ἀπάνω του, πόσες ψυχὲς θαλασ-

σινῶν δὲν εἶχαν βρῇ τὸ θάνατο σὲ θαλάσσινο βυθό. Τώρα, ἡ θάλασσα ἦταν ξανά ἐλευθερῇ.

Σήκωσαν στὰ χέρια τὸν καπετάνιο τῆς «Τζίνας», τὸν γέρο Τζίμ Μόργκαν, ποὺ τὸν θαροῦσαν ὡς τότε γιὰ ἐξωφλημένο. Καὶ τώρα γύριζε νικητής. Μὰ νὰ ποὺ αὐτὸς ὁ γέρος εἶχε καταφέρει τὸ ἀκατόρθωτο. Πόσες φορές, σὲ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ του, σὲ κυνῆγι τοῦ πλοίου - φαντάσματος δὲν εἶχε ἀντιμετωπίσει τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀποκαρδιώσει... Καὶ μόνο μὲ τὴν ἐπιμονή του καὶ τὴν πίστι του εἶχε νικήσει...

Τὴν ἄλλη βδομάδα ὁ Τζίμ Μόργκαν εἰδοποιήθηκε νὰ πᾶι στὰ γραφεῖα τοῦ Λόυντ.

—Συγχαρητήρια γιὰ τὸ κατόρθωμά σας, καπετάνιε. Πάρτε τὴν ἀμοιβή σας κι αὐτὰ εἶναι τὰ ποσοστὰ σας ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ ναυαγίου ποὺ φέρατε.

—Μιλᾶτε σοβαρά, κύριε διευθυντά ;... Πεντέμιση χιλιάδες λίρες γιὰ τὰ λίγα αὐτὰ σάπια μαδέρια κι αὐτὸ τὸ ἀτσάλι ποὺ μόνο γιὰ λυώσιμο κάνει ; Κάποιο λάθος θάγινε.

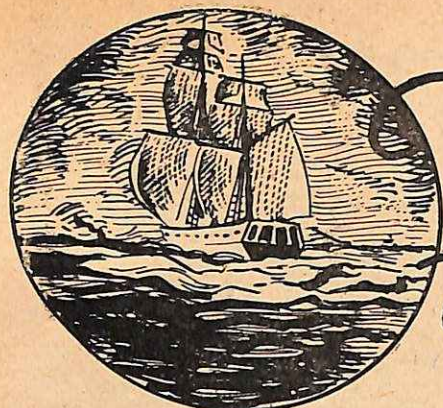
—Ὁ λογαριασμὸς εἶναι ὁλότελα σωστός, ἀγαπητέ μου Μόργκαν. Τὸ «Γκοβέρνор» ποὺ ἀνῆκε στὴν «Γκιούναρντ Λάιν» μετέφερε στὰ χρηματοκιβώτιά της χρυσὸ σὲ ράβδους ἀξίας τριακοσίων ἐκατομμυρίων... Βλέπετε τί φέρατε χωρὶς νὰ τὸ ὑποψιάζεστε ;

—Καὶ νὰ σκεφτῇς πὼς χωρὶς ἐκεῖνα τὰ παλιοσάνιδα θάστελνα ὅλον ἐτοῦτο τὸ θησαυρὸ στὸν πάτο τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

—Τὸ θάρρος κι ἡ ἐπιμονὴ ἀνταμείβονται πάντα, ὅπως βλέπετε. Πρέπει νὰ σὰς πῶ ἀκόμα, πὼς ἡ Γκιούναρντ Λάιν μοῦ ἀνέθεσε νὰ σὰς προτεῖνω τὴ θέσι τοῦ κυβερνήτου σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ καινούργια πλοῖα της...
ΥΒ. ΝΤΥΒΑΛ

Στάζοντας τὸ νερὸ καὶ ξεσκίζοντας τὰ χέρια του, γαντζωνόταν πάνω σὲ ναυάγιο ὁ καπετάνιος τῆς «Τζίνα»

Τὸ μευδζήριο τοῦ ΣΑΝ ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Γύρισε πάλι τὸ Γκάλγουαϊ; ρώτησε.

—Ὁχι, κάθεται κρυμμένος στὰ βράχια περιμένοντας τοὺς φαλινοθήρες νὰ ἐπιστρέψουν. Δὲν θέλαμε νὰ τὸν ἀφήσωμε, ἀλλὰ ἐπέμενε νὰ κάνῃ κι' αὐτὸς τὴ θάρδια του.

Βγήκαμε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ ἀέρας ἦταν καὶ πάλι μανιασμένος καὶ ἡ θάλασσα ἦταν γκρίζα κάτω ἀπὸ τὸν μολυβένιο οὐρανό.

Δὲν θὰ εἶναι πολὺ εὐκολο νὰ βγάλωμε τὸ «περγαντίνι» ἀπὸ τὴ σπηλιά εἶπε ὁ Μπράϊαν καὶ ὁ καιρὸς φαίνεται νὰ χειροτερεύῃ.

Εἴμαστε ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ κάνωμε, γιατί τὰ φουρτουνιασμένα κύματα θὰ τὸ σπᾶσουν πάνω στὰ βράχια τῆς σπηλιάς, ἀπάντησε ὁ Μπάρτλεϋ.

—Ἐμπρὸς παιδιά, φώναξε ὁ Τζός. Μὴ χάνωμε τὸν καιρὸ μας.

Ἀρχίσαμε νὰ κατεβαίνομε πρὸς τὴ θάλασσα. Ἡ κυρὰ Ρόλαν μᾶς ἀκολουθοῦσε παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις μας.

Ξαφνικὰ εἶδα τὸν κ. Νταίλυ νὰ ἐμφανίζεται πίσω ἀπὸ τὰ βράχια.

—Ἀχάριστοι ἄνθρωποι, φώναξε προχωρώντας. Ξεκινήσατε χωρὶς ἐμένα. Κι' οὐτὲ κανὲν με εἰδοποιήσατε ὅτι γύρισε ὁ Πάτ.

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι ὁ Μπάρτλεϋ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοῖ ὦμο καὶ τοῦ εἶπε:

—Κάτσε καλύτερα ἐδῶ Μίκαελ. Δὲν ἔχεις καμμιά πείρα ἀπὸ βοάπορα καὶ δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς βοηθήσης.

Δὲν θὰ μείνω καθόλου ἐδῶ. Θαρρῶ μαζί σας γιὰ νὰ ὀδηγήσωμε τὸ «περγαντίνι» στὴν προκυμαία.

Λέγοντας αὐτὰ προχώρησε πρῶτος.

Κατάλαβα σὲ λίγο πόσο δίκην εἶχαν οἱ σύντροφοί μου νὰ μὴ τὸν θέλουν μαζί μας. Ἡ θάλασσα ἦταν φουρτουνιασμένη καὶ τὰ πλοιάριά μας ἔπλεαν σὰν καρυδότσουφλα πάνω στὰ μανιασμένα κύματα.

Ὁ κ. Νταίλυ ἐπέμενε νὰ κρατᾷ τὰ κουπιά τῆς βάρκας καὶ παρ' ὀλίγο νὰ μᾶς ἀναποδογυρίσῃ μέσα στ' ἀφρισμένα κύματα. Τελικὰ ὁ Μπάρτλεϋ τὸν ἔπεισε νὰ τοῦ παραδώσῃ τὰ κουπιά κι' ἔτσι σωθήκαμε ἀ-

πὸ βέβαιο πνιγμό.

Μὲ μεγάλο κόπο φτάσαμε μπρὸς στὴ σπηλιά. Τὰ κύματα ἔσπαζαν μὲ λύσσα πάνω στὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους.

Ἀνεβήκαμε μὲ χίλιες προφυλάξεις στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου γιὰ νὰ κατευθύνωμε τὴν πορεία του, ὅταν τὰ ἄλλα πλοιάρια, τῶν φίλων μας θὰ τὸ ρυμουλκοῦσαν πρὸς τὸ πέλαγος. Ὁ κ. Νταίλυ φαινόταν ἐνθουσιασμένος πού ἀνῆκε στὴν ὁμάδα μας.

Μὲ χίλια βάσανα τὸ «περγαντίνι» βγήκε ἀπὸ τὴν κρυψώνα του. Κράταγα τὸ τιμόνι

νῆσω καὶ νὰ τὸ πάω σῶο στὸ λιμάνι τοῦ Φάρραν;

Ἐνοιωθα ὅτι τὸ τιμόνι θὰ μοῦ ξέφευγε σὲ λίγο ἀπὸ τὰ χέρια. Ξαφνικὰ ὁ Μπράϊαν μοῦ τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια.

—Ἄσε με νὰ τὸ κυβερνήσω ἐγώ, μοῦ εἶπε. Ἐχω ψαρέψῃ μουρούνες στὶς ἀκτὲς τῆς Βρετάνης μὲ διάφορα ἱστιοφόρα πού ἔμοιαζαν πολὺ μὲ τὸ δικό σου.

Τὸ «περγαντίνι» μᾶς συνέχισε τὸ δρόμο του ἤρεμο σὰν ἀρνάκι στὰ πεπειραμένα χέρια τοῦ Μπράϊαν. Τὰ πλοιάρια ἔλυναν ἕνα-ἕνα τὰ σκοινιά πού τὰ ἔδεσαν μὲ τὸ καράβι γιατί δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀκολουθήσουν μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα.

Ὁ Μπάρτλεϋ πλεύρισε τότε τὸ σκάφος καὶ σὰν σωστὸς αἰλινός πῆδησε στὸ κατάστρωμα. Ἀναρωτιόμουν ἂν στὰ ἐξήντα μου χρόνια θὰ μπορούσα κι' ἐγὼ νὰ ἔχω τὴν εὐκρινσία του.

—Βλέπω ὅτι ὁ Μπράϊαν ἀνέλαβε τὸ τιμόνι. Κοίτα νὰ πάρῃς μερικὰ μαθήματα ἀπὸ τὸ παιδί αὐτό.

—Ἐχω ὅλον τὸν καιρό, τοῦ εἶπα, γιατί θὰ μείνῃ γιὰ πάντα μαζί μου.

—Καλὰ, καλὰ, ἀπάντησε ὁ Μπάρτλεϋ.

Κατάλαβα ὅτι συμφωνοῦσε καὶ ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ Μπράϊαν εἶχε λυθῇ.

Ξαφνικὰ εἶδαμε τὸν κ. Νταίλυ νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος μας σὰν τρελλὸς χωρὶς νὰ προσέχῃ πού πατάει καὶ κινδυνεύοντας σὲ κάθε παραπάτημα νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα. Ὅταν ἔφτασε ἀρκετὰ κοντὰ ὥστε νὰ μπορούμε νὰ ἀκούσωμε τί λέει καταλάβαμε ὅτι εἶχε δίκην νὰ εἶναι ἀναστατωμένος.

Τὸ φαλινοθηρικό, δρίσκεται μπροστὰ μας, φώναξε ἔξαλλος ὁ συμβολαιογράφος. Εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἀνθρώπους.

Τρέξαμε ὅλοι πρὸς τὴν πλώρη τοῦ πλοίου. Πραγματικὰ τὸ «Σάντα Ιερὺ» προχωροῦσε ἀκάθεκτο πρὸς τὸ «Σάν Σεμπάστιαν». Οἱ ἔχθροί μου ἦταν μαζεμένοι στὸ κατάστρωμα, ἔτοιμοι νὰ διακινδυνεύουν καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμα γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν.

Η ΜΑΧΗ

—Πόσοι εἶναι ἄραγε; ρώτησε ὁ κ. Νταίλυ.

—Ἦταν δέκα ἄνθρωποι ἐν ὅλῳ στὰ δύο φαλινοθηρικά. Βλέπω μόνο πέντε στὸ κα-

τάστρωμα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπίθανο οἱ ἄλλοι πέντε νὰ βρίσκονται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πλοίου.

—Πρέπει νὰ σταματήσωμε γιατί δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσωμε σὲ ταχύτητα, εἶπε ὁ Μπάρτλεϋ. Φώναζε τοὺς συντρόφους μας νὰ ἀνεβούν ὅλοι πάνω στὸ πλοιο.

Οἱ σύντροφοί μας εἶχαν ἀντιληφθῇ τὸ φαλινοθηρικό κι' ἔτρεχαν μὲ τὰ πλοιάριά τους πρὸς τὸ μέρος μας. Ὁ Μπάρτλεϋ ἄρπαξε τὸ τιμόνι. Σὲ λίγο ἀκούσα τὴν ἀγκυρὰ νὰ κατεβαίνη. Τὸ «περγαντίνι» λικνιζόταν τώρα ρυθμικὰ πάνω στὰ κύματα.

Ἐνας ἐνας οἱ φίλοι μας πλησίαζαν στὸ σκάφος καὶ σκαρφάζονταν στὸ κατάστρωμα. Φαινόταν ὅλοι ἔτοιμοι γιὰ δράσι. Ὁ κ. Νταίλυ μᾶς μοίρασε διάφορα μαχαίρια κάθε λογῆς πού εἶχε ἀνακαλύψει στὴ κουζίνα τοῦ πλοίου.

Μετρηθήκαμε καὶ μὲ μεγάλη κατάπληξι εἶδαμε ὅτι τρία ἀπὸ τὰ πλοιάρια ἀντὶ νὰ πλησιάσουν τὸ καράβι μᾶς εἶχαν συνεχίσει τὸ δρόμο τους πρὸς τὴν ἀκτὴ.

—Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ εἶδαν τὸ φαλινοθηρικό, εἶπε ὁ Μπάρτλεϋ. Καὶ ταυτόχρονα δὲν μπορῶ νὰ πιστεῦω ὅτι οἱ φίλοι μας φοβήθηκαν καὶ ὑπεχώρησαν μπρὸς στὸν ἐχθρό.

Τὸ γεγονός αὐτὸ μᾶς στενοχώρησε πολὺ, ἀλλὰ δὲν γινόταν τίποτα. Ἐπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσωμε τοὺς πειρατὲς μὲ τὶς μικρὲς δυνάμεις μας.

Ὁ κ. Νταίλυ ἀνέλαβε αὐτόματα τὴ διεύθυνσι τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐπρεπε νὰ μείνωμε ὅλοι στὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ μπορούμε νὰ βοηθήσωμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σὲ περίπτωση κινδύνου. Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς θὰ ἀνελάμβανε νὰ ἐξοντώσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς ἐνῷ ταυτόχρονα θάταν πάντα ἔτοιμος νὰ βοηθήσῃ ἂν ἐβλεπε ἕνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας νὰ κινδυνεύῃ. Μᾶς συμβούλεψε ἐπίσης νὰ ἀποφύγωμε νὰ τοὺς σκοτώνουμε γιὰ νὰ εἴμαστε ἐν τάξει μὲ τὸ νόμο. Μπορούσαμε ὅμως νὰ τοὺς ρίχνωμε στὴ θάλασσα, γιατί ἔτσι τοὺς δίναμε τὴν εὐκαιρία νὰ σωθοῦν κολυμπώντας.

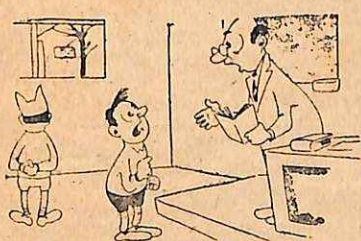
—Καὶ τώρα Μπράϊαν, εἶπε τελειώνοντας τὴ διακήρυξί του, πῆγαινε νὰ μᾶς φέρῃς τὰ κουπιά ἀπὸ τὰ πλοιάρια τῶν συντρόφων μας.

Κάθε πλοιάριο εἶχε δύο ζεύγη κουπιῶν κι' ἔτσι σὲ λίγο ἕνας σωρὸς ἀπὸ κουπιά ἦταν συγκεντρωμένος στὸ κατάστρωμα τοῦ «Σάν Σεμπαστιάν». Ἀκολουθώντας τὶς ὁδηγίες τοῦ κ. Νταίλυ δέσαμε στερεὰ τὰ μαχαίρια μας στὶς ἄκρες τῶν κουπιῶν. Μὲ τὰ πρωτότυπα ὅπλα μᾶς μοιάζαμε πραγματικὰ σὰν μαχητὲς τοῦ παλιοῦ καιροῦ.

—Ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ τσιμπάμε τοὺς ἐχθρούς μὲ τὰ μαχαίρια μας, χωρὶς νὰ τοὺς ἀφήνωμε νὰ μᾶς πλησιάσουν, εἶπε ὁ ράφτης κραδαίνοντας θριαμβευτικὰ τὸ κουπί του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

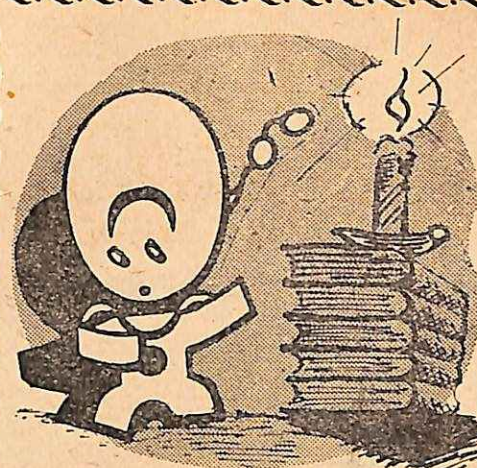
ΜΑΘΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

—Ὁ γιαιτρός ἐγχειρίζει ἕνα ἄρρωστο. Ποῦ εἶναι τὸ ὑποκείμενο;
—Στὸ... νοσοκομεῖο;

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Ἡ Ἀράχνη καὶ τὸ δίχτυ της

τὸν ἄνθρωπο, ὅπως εἶναι ἡ «Μαύρη Χίρα» τῆς Βραζιλίας πού τὸ τσιμπήμα της εἶναι θανατηφόρο. Στὴν Ἑλλάδα, εὐτυχῶς, δὲν ἔχουμε τέτοια εἶδη. Αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς οἱ ἀράχνες μᾶς δὲν εἶναι δηλητηριώδεις. Ἀσφαλῶς εἶναι. Μόνο πού τὸ δηλητήριό τους εἶναι ἱκανὸ νὰ σκοτώνῃ μικρὰ ἔντομα καὶ ὄχι μεγάλα ζῶα. Ἄν σὰς τσιμπήσῃ ἀράχνη, θὰ αἰσθανθῇ ἕνα ἐλαφρὸ τσοῦξιμο μικρότερο ἀπὸ τῆς τσοκνίδας.

Ἡ ἀράχνη ἐκκρίνει τὸ δηλητήριό της ἀπὸ δύο κεραίες μπροστὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Μ' αὐτὲς τρυπᾷ τὸ ἔντομο καὶ τὸ θανατώνει. Δὲν τὸ τρώει ὅμως. Τὸ «χωνεύει» ἐξῶ ἀπὸ τὸ στομάχι της καὶ τ' ἀπομυζᾷ. Τὸ ποτίζει μ' ἕνα εἶδος σάλιου πού τὸ διαλύει κι' ὅταν τελειώσῃ τὸ φαγητό της, πάνω στὸ δίχτυ δὲν ἀπομένει παρὰ ἕνα ἀποξηραμένο ἔντομο. Θὰ σὰς ἔχῃ τύχει νὰ δῇτε τέτοια στεγνωμένα «πτώματα» πάνω στὰ δίχτυα.

Ἐνα εἶδος ἀράχνης ζῇ μέσα σὲ τρύπες, κάτω ἀπὸ πέτρες. Ντύνει αὐτὲς τὶς τρύπες μὲ τὶς κλωστὲς της κι' ἀφήνει μόνο ἕνα μικρὸ κυκλικὸ ἄνοιγμα. Τὸ ἄνοιγμα κλείνει καλὰ μ' ἕνα στρογγυλὸ καπάκι, φτεαγμένο κι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν κολλώδη οὐσία πού ἐκκρίνει. Μιὰ περίφημη πόρτα σπερσμένη μὲ γερούς μεταξωτοὺς ρεζέδες.

Γενικὰ οἱ ἀράχνες εἶναι πολὺ ὠφέλιμες στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ φυτά, γιατί κατοιστρέφουν ἕνα πλῆθος βλαβερὰ ἔντομα. Αὐτὸ δὲν σημαίνει βέβαια πὼς πρέπει νὰ τὶς ἀφήνωμε ν' ἀπλώνουν τὰ δίχτυα τους μέσα στὰ σπίτια μας. Ἡ σκόνη πού συγκροτοῦν αὐτὰ τὰ δίχτυα καὶ πού σκορπίζεται μ' ἕνα τίναγμα ἀπὸ τὸν ἀέρα δὲν εἶναι καθόλου ὠφέλιμη. Ὅμως στὸν κῆπο, στὸ δάσος, στὸ βουνό δὲν πρέπει νὰ πειράζωμε τὰ δίχτυα τους. Ἐχουν στοιχίσει βλέπετε πόσον κόπο!...

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ

Ἐπάρχουν πολλῶν εἰδῶν ἀράχνες καὶ γι' αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ πολλὰ εἶδη δικτύων. Κάθε ὑφάντρα πλέκει μὲ διαφορετικὸ τρόπο τὸ πανί της καὶ κοιμιά δὲν πλέκει μοθῆματα ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Τὰ ἀπλούστερα δίχτυα εἶναι μερικὲς κλωστὲς ἀνάμεσα σὰς χόρτοι, ὅπου τὰ ἀνυπόπτα ἔντομα μπερδεύονται καὶ χάνουν τὴ ζωὴ τους. Ὑστερα ἔρχεται τὸ δίχτυ τῆς σπιτικῆς ἀράχνης πού βάζει σὲ τόσους μπελάδες τὶς νοικοκυρές.

Ἐνα ἄλλο εἶδος ἀράχνης πλέκει δίχτυα μέσα σὲ χοιμηλοὺς θάμνους κι' εἶναι μαγεῖα, ἂν ξυπνήσετε νωρὶς τὸ καλοκαίρι, νὰ δῇτε, τὶς σαγονίτσες τῆς δροσιάς πού λαμπυρίζουν μυριάδες μέσα σ' αὐτὰ τὰ δίχτυα.

Ἄς καθίσουμε τώρα νὰ δοῦμε πὼς ὑφαίνει ἡ ἀράχνη τὸ κῆπο πού θεωρεῖται ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπιδέξεις τεχνίτρες. Στὴν ἀρχὴ ἀπλώνει γερὲς κλωστὲς ἀνάμεσα σὲ δύο κλαριά, ἀπ' ὅπου θὰ κρεμάσῃ τὸ δίχτυ της. Ὑστερα τεντώνει ἀκτινωτὰ κλωστὲς, πού διασταυρώνονται μεταξύ τους σ' ἕνα σημείο. Τέλος, ἀρχίζοντας ἀπ' αὐτὸ τὸ κέντρο, διαγράφει κύκλους, πηδώντας ἀπὸ ἀκτίνια σὲ ἀκτίνια. Στὸ κάθε σημείο ὅπου δένονται δύο κλωστὲς ἡ σοφὴ ἀνυφάντρα ἀφήνει ἕνα κομπάκι ἀπὸ κολλώδη οὐσία. Σ' αὐτὰ τὰ κομπάκια θὰ κολλήσῃ τὸ ἔντομο ὅπως σὲ μπιγλόχαρο. Οἱ κύκλοι εἶναι ὁμόκεντροι κι' ὅλο μεγαλώνουν ὅσο ἀπλώνονται πρὸς τὴν περιφέρειαν.

Πίσω τῆς ἡ ἀράχνη ἔχει δύο σακουκουλᾶκια γεμάτα ἀπὸ κολλώδη οὐσία, πού μόλις βγαίνει στὸν ἀέρα στεγνώνει. Μὲ τὰ πίσω τῆς πόδια τὴν τραβάει καὶ σχηματίζει μ' αὐτὴν κλωστή γερή, πού μπορεί νὰ τὴν λεπτύνῃ ἢ νὰ τὴν χοντύνῃ, ἀνοίγοντας κατάλληλα τὸν ἐκκριτικὸ πόρο. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὴν κάνῃ διπλή, καὶ τριπλή, ξαναπερνώντας ἀπὸ πάνω της. Σ' αὐτὸ τὴν ὁδηγεῖ τὸ ἔνστικτο, πού τὴν κάνει νὰ ὑπολογίῃ πόσο ἀνεκτικὸ θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ δίχτυ της.

Ἐπάρχουν καὶ ἀράχνες πού δὲν πλέκουν καθόλου δίχτυ. Εἶναι μικρὰ ἔντομα πού ζοῦν στὸ ἔδαφος. Ἐχουν τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκτινάσσονται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι, νὰ πέφτουν ξαφνικὰ πάνω στὰ ἔντομα καὶ νὰ τὰ αἰχμαλωτίζουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Ἐχουν ὑπολογιστὴ κάπου 100.000 εἶδη ἀράχνων. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ βρίσκονται καὶ μερικὲς ἐπικίνδυνες γιὰ

Ἀποχαιρετισμός

Παιδί μου ἂν τὸ θέλησες
ἢ μοῖρα ἢ χαμένη,
ἀς σὲ φυλάει ἡ Παναγία
ἢ χιλιοδοξαμένη.

Σοῦ δίνω ὅλες τὶς εὐχὲς
καὶ σ' ἀποχαιρετῶ
μὰ νὰ τὸ εἰσὶν μὲς τὸ νοῦ
ποτέ δὲν σὲ ξεχνῶ.

Νὰ κάμῃς πλοῦτη πάμπολλα
ἀρχοντικά, παλάτια
μὰ μὴν ξεχνᾷς ὅμως ποτέ
τῆς μάνας σου τὰ μάτια.

Ἄντε παιδί μου πήγαινε
ἐπέστρεψε ἡ ὥρα
καὶ ἡ πλανεύτρα ξενητεία
σὲ περιμένει τώρα.

ΜΑΥΡΟΣ ΑΕΤΟΣ

(Β.Γ. Λαμίας)

Τῆς Λευτεριάς Ἡμέρα

Μὲ μιά κραυγὴ πού γέμισε ὡς πέ-
(ρα τὸν αἰθέρα

καὶ ἔδωσε στὴν Κύπρο μας τῆς
(Λευτεριάς ἀέρα,

οἱ Ἕλληνες ἐφώνησαν ἐδῶ, στοὺς
(Βρεταννοὺς

ἢ Κύπριος εἶν' Ἕλληνική, ἀνήκει
(στοὺς Ῥωμιοὺς.

Ὅ,τι κι ἂν κάνετε ἐσεῖς, θὰ ἐγμε-
(ρώση μέρα

πού τὸ νησί θ' ἀγκαλιασθῇ μὲ τὴ
(γλυκεῖα Μητέρα,

τῇ Μάνα τοῦδ' ὅσο τὸ πᾶν γι' αὐτὴν
(τῇ Λευτεριά

καὶ θάχῃ τότε ὁ οὐρανὸς πανώ-
(ρια ξαστεριά.

Μὴ τὸν καιρὸ σας χάνετε στὴν ἀδι-
(κη ἰδέα

πὼς θὰ κρατήτῃ γιὰ πολὺ ἡ ἀγγλι-
(κή σημαία,

πάλλῃ τῇ Γαλανόλευκῇ θάχῃ ἡ Κύ-
(προς φόντο

ὅταν ἐσεῖς ἀφήσετε τῆς Μεσογείου
(τὸν πόνο.

ΣΠΥΡΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

«Διγενής»

Διγενὴς τ' ὄνομά του. Σ' ἂν θρόλος
ἔχει μείνει ἀπὸ χρόνια τὰ παλιά.

Διγενὴς τῆς πατρίδας ὁ σῦλος
κι ὁ ἐχθρὸς τὸν γνωρίζει κι ὁ φί-
(λος

στὴν ἀντάρκα καὶ στὴν σιγαλιά.

Διγενὴς. Τὸ Βυζάντιο τὸν ψάλλει
σάν λεβέντη ἐποχῆς μακρινῆς

καὶ οἱ αἰῶνες τὸν πῆραν οἱ ἄλλοι
καὶ σὰν ἐκείνη σιγῇ μὲς μεγάλης

ἦταν δίπλα τῆς ὁ Διγενὴς.

Τοῦ λαοῦ σκλαβωμένο τὸ ἄχτι
τὸν ζωντάνεψε σάν σαῖτα

μὲ τῆς μοῖρας πλεγμένο τὸ ἄδρά-
(χτι

σάν μιά σπῖθα κρυμμένη σὲ στάχτη
Διγενὴς πάντα ἀνάθει φωτιά.

Τὸν ζητοῦν οἱ ἐλπίδες μας μόνες
σάν μορφὴ ἐποχῆς σημερινῆς

—168—

πού ζωντάνεψε θρόλος καὶ εἰκόνες
καὶ εἶναι ἀντίλαλος πιά στοὺς αἰ-
(ῶνες

Διγενὴς. Διγενὴς. Διγενὴς.
ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Τὸ Σπίτι

Τοῦ σπιτιοῦ μας ἡ ζεστὴ φωλιά
γύρω τῆς τὰ θράδα μὰς μαζεύει,

ἐκεῖ ἀκούμε τὴν γαργαλιά νὰ μᾶς
(μιλά

καὶ τὸ νοῦ μας ἡ παραμυθὸς μα-
(γεύει.

Τὸν χειμῶνα, μέσ' τὴν ἀγρία τῇ
(νυκτιά

ἐκεῖ μὲς μαζεύομαστε ὅλοι,
κι ἂν ἀέρας ἀγριὸς φυσᾷ

δὲν μᾶς νοιάζει, κι οὔτε μᾶς κρυ-
(ώνει.

Ἄχ! Σπιτάκι μου χαρούμενο ζε-
(στό

πόσο μοιάζεις σὺ μὲ τὴν κυψέλη
πού χαρὰ σκορπᾷ παντοῦ

καὶ γλυκὸ τῆς καλωσύνης δίνει
(μέλι.

Τοῦ σπιτιοῦ μας ἡ ζεστὴ φωλιά
γύρω τῆς τὰ θράδα μὰς μαζεύει,

ἐκεῖ ἀκούμε τὴν γαργαλιά νὰ μᾶς
(μιλά

καὶ τὸν νοῦ μας ἡ παραμυθὸς μα-
(γεύει.

ΕἰΡ. Β. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στοὺς Ἀρχαίους Θεοὺς

Ψεύτικοι θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου
κι ἂν μαράθηκε ἡ ἀγλή ἡ δική
(σας

Τὸν σπῖθα κρυμμένη σὲ στάχτη
Διγενὴς πάντα ἀνάθει φωτιά.

Τὸν ζητοῦν οἱ ἐλπίδες μας μόνες
σάν μορφὴ ἐποχῆς σημερινῆς

—168—

ΕΦΤΑΣΑΝ ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Μία μεγάλη ἀπειλή ἐρίσκειται στὸν ἀγέρα,
μιά τρομερὴ φοβέρα

τὴν τρέμουν οἱ ἀμελεῖς
καὶ οἱ καλοὶ τὰ χάνουν

τῶν ἐξετάσεων ἔρχεται μαύρη κι ἀραχνὴ ἡ μέρα
καὶ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα

θὰ βλέπουν ἀπορώντας
—ἂν πέσουν φυσικά—

νὰ ἐργαστοῦν ἐντατικά γιὰ τοῦτες τὶς ἡμέρες
τόσο πού οἱ μητέρες

καὶ οἱ πατέρες τῶν παιδιῶν
θὰ θέλουν ἀπορώντας

τὸ γιόκα τους τὸν ἀκριβὸ πολὺ νὰ μελετᾷ
καὶ νὰ ἀγχομαχᾷ

μήπως καὶ ὑπερκόπωση
ὁ γιόκας τους θὰ πάθῃ

ὁ δυστυχὴς (γράφει εὐτυχῆς) θ' ἀπουσίασῃ ἀπ' τὸ σχολεῖο
θὰ χάσῃ τὸν διαγωνισμό...

Αὐτὸ τὸ τέλος θάβηκαν πολλοὶ συμμαθητὲς μου
καὶ ἔχουν δικίω φυσικά, ἀφοῦ οἱ περισπωμένες,

οἱ ρίζες (τετραγωνικές, καὶ ὄχι ρίζες δένδρων),
οἱ κλίσεις, τ' ἀπαρέμφατα, οἱ δοτικές, οἱ τύποι,

φασόλια, ἀπίδια καὶ κουκιά κι ὅλη ἡ φυτολογία,
ὁ Πέτρος κι οἱ εὐαγγελιστές, ὁ Παῦλος κι οἱ ἐπιστολές

κλάσματα, περιοδικὰ (ἀλλὰ κι ἐφημερίδες)
ἐντομοκτόνα τρομερὰ γιὰ μαῦρες κατσαρίδες

μαζί μὲ τὸ ποδόσφαιρο, σαλάτα ἔχουν γίνῃ
μέσ' στὸ μυαλό τὸν μαθητὴν (ἐάν ὑπάρχει τοῦτο)

καὶ τρέχα τώρα ἐξέπλεξε ἀπὸ αὐτὴ τὴ δίνη
κι ἂν πάθῃ ὑπερκόπωση, ἔλα καὶ γράψε μού το...

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

μένει ἀκόμα τώρα μέσα σας
κάποια δόξα γιὰ ἐσᾶς — στερνὴ

(πνοή σας—
εἶν' ἡ τέχνη ἢ λεπτὴ σας.

Ἄν οἱ Ἕλληνες δὲν κάνουνε
σάν πρὶν γιὰ σᾶς πλούσιες γιορ-

(τές, λατρεῖς
καὶ ἂν δὲν ὑμῶνι οἱ καπνὸς

φουντώντ' ὅσον οὐρανὸ ἀπ' τὶς
(θυσιές,

εἰστε δόξας ὀπτασίες.

Ξεκινῶν ἀπὸ παντοῦ νάρθουν
λίγο νὰ θαυμάσουν τὴν ὁμορφιά

(σας
κι ἂν σπασμένοι εἴσαπτε πολλοὶ

καὶ κοιμητισμένη ἡ κορμωστασιά
(σας,

ἔστω καὶ τὰ λείψανά σας.

Κι ἂν πολλοὺς οἱ ξένοι πῆρνανε
κι ἂν ρημάχῃ τὸ δικό σας μεγα-

(λεῖο,
κάποτε θὰ γίν' ἡ χώρα μας

τοῦ ἀρχαίου τοῦ πολιτισμοῦ μνη-
(μεῖο,

τ' ὠραιότερο μουσεῖο.

Αἰῖος

Θύμησης

Κεῖ κάτω στ' ἀνεμόδαρτο
καὶ φτωχικὸ νησί μου

σάν γλάρος ἀσπροφτέρουρος
μὲ φέρνει ἡ θύμησί μου.

Στὰ χρόνια τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ
στὰ δνείρματα τὰ ὠραία

στὴν ἀγκαλιτσα τοῦ παπποῦ
(κι' ὁ γάτος μου παρέα).

Στὴ ρόκα, πού στριφογυρνοῦσε
λιγινὸ τὸ χέρι τῆς γαργαλιάς

σάν παραμυθὶ ἀρχιτοῦσε
πὼς εἴτετο νύχτα κάποιοις θασι-

(λησας....
(ἔξω ὁ βορριάς κόσμο χαλοῦσε).

Κι ἐγὼ μὲ μάτια νυσταγμένα
στὸ κόκκινο τὸ φέγγος τοῦ τζακιοῦ

ἐπλάθα δνειρ' ἀσημένια
(κούναι ὁ γάτος τὴν οὐρά του

πού καὶ πού).

Σ' ἂν τέλειωνε ἡ γαργαλιά τὸ παρ-

(μυθί
γλυκὰ τὰ μάτια ὁ ὕπνος ἐφαλοῦσε

ἐπ' αὐτὸ παπποῦ τὸ στήθη
(πέρα μακρὰ τὸ πέλαι βογγοῦσε)

ΑΛΜΠΟΥΡΟ

ΘΑ ΚΛΑΨΩ

(Σὲ χάπεια, πού δὲν ὑπάρ-

(ξὲ πιά)

Ἔῃε πυκνὰ μαλλάκια ἡ Ῥηνοῦλα
καὶ ξανθὰ - ξανθὰ... Λύνονταν εὐ-

κόλα, γι' αὐτὸ ἔπρεπε κάθε τόπο
νὰ τὰ ἀνασηκῶν ἡ νὰ τὰ δένη,

ὅταν ἔπεφταν. Ἀλγὺνὸς χεῖμαρος
ἀπὸ χρυσάφι...

Ἦταν ἡ χαρὰ προσωποποιημένη,
ἡ μικρὴ μου ἀδελφούλα. Τὰ λα-

μπερὰ τῆς δοντάκια ἔχουν τὴ χά-
ρην νὰ δείχνονται σ' ἕνα ἀδιάκοπο

χαμόγελο... Τὰ πατάκια τῆς ἦταν
οὐρανὸς μαζί καὶ θάλασσα...

Τὴ θυμᾶμαι σάν τώρα, ἀσφαρ-

περπάτητη, ἀθρόνι ἀθρόνι.

Ἦταν ἡ χαρὰ μου, τὸ ἰδανικό
μου, ἡ μικρὴ Ῥηνοῦλα. Μ' ἄρεσε

τόσο νὰ μὲ ρωτᾷ γιὰ κάθε τι πού
ἔβλεπε γύρω τῆς καὶ νὰ τῆς ἀπαν-

τῶ.

Τώρα θὰ μένουν ἀναμνήσεις οἱ
ἀτέλειωτες περιπλανήσεις μας, μέ-

σα σὲ λευκὸν χαρὰς... Ἦ ἀρμό-
νια τῶν σματωμένων κήπων, τῶν

ἀγχογάλαων κουλῶδων, οἱ ἡλιαν-
θοι, οἱ γαζίες, τὰ μυρωμένα ἀνθη

πού κόβαμε μαζί, θὰ μένουν ἀνα-
μνήσεις...

Ῥηνοῦλα, θὰ κλάψω ἀπόψε... θὰ

κλάψω, μικρὴ μου ἀδελφούλα, μα-
ζί μὲ τὴ λῆμνη, τὰ νουφάρια, τὴ ψη-

λὴ λεύκα, τ' ἀσπέρια...

ΠΕΡΣΕΥΣ

Ἡ Γιαγιά

...Γλυκὸ κι ἀπαλὸ ἔπεφτε τὸ δει-

λιτὸ ἐκεῖνο τ' Ἀπρίλη κι ὁ ἥλιος

τραβώντας μαζί του καὶ τὶς τε-

λευταῖες τὸν ἄκτινες, ἦσαν κατάλ-

ηλιος γιὰ νὰ ἐμπιεύσῃ μὲ τὶς κα-

λύτερες ἰδέες ἕναν ποιητὴ, ἡ ἕναν

ζωγράφου! Ὅλα ἦσαν ἡσυχία τὴν

ὥρα αὐτή, στὸ ποταμόσποιο ἐ-

κεῖνο χωριὸ τοῦ Βοσποροῦ!

Ὅλα ἦσαν ἡσυχία καὶ σ' ἕνα ἀ-

πόμπερο σπιτάκι, ἐπάνω ψηλά, ἀνά-

μεσα στὴν προσινάδα, μὰ παρά-

ξενη ἡσυχία θασίλευε...

Δυὸ μάτια θουρκωμένα κοιτοῦ-

σαν ψηλά μὲ λατρεία καὶ δυὸ ἀ-

χρῶμα χεῖλη πρόσφεραν ἀπλά, ἀρ-

γά:

—Θεὲ μου ὦσε τὴν!

Κι ἐκεῖ παρᾶμερα, ἐπαλωμένη

σ' ἕνα κρεβάτι, μὲ τὰ μάτια κατα-

κόκκινα ἀπὸ τὸν πυρετὸ, μιά νέα

γυναίκα, μένει ἀκίνητη!

Κι ὁρθὸς μπροστὰ τῆς ὁ για-

τρός, θλιμμένος, κοιτώντας τὸ κε-

φάλι του ἀπεγνωσμένα!

—Δὲν γίνεται τίποτα, εἶπε, τόσο

σιγὰ ὥστε σάν ψίθυρος ἐβγαίνουν

ἀπ' τὰ στόμα του οἱ λέξεις, στὴν

γιαγιά, πού ἀφοῦ εἶχε τελειώσει

τὴν προσευχὴ τῆς, κοιτοῦσε μὲ λα-

χτάρια σὰ μάτια σάν σωτῆρα τῆς

τὸν γιατρό!

—Κάθε προσπάθεια ἀσκήση

πλέον, ξαναπρόφερε ἀργὰ αὐτός...

δὲν χρειάζεται νὰ ξαναῤῥω... σῦριο

δὲν θὰ ζῇ πιά. Κι ἔφυγε γρήγορα,

κλεινόντας τὴν πόρτα καὶ μὴ μπο-

ρῶντας νὰ συγκρατήσῃ δυὸ καφτὰ

δόκρυα, πού ἀργὰ - ἀργὰ ἔχουν

ἀρχίσει νὰ κυλοῦν ἀπ' τὰ ὠχρά,

ἀπ' τὴν λύπη μούλουα του...

Ἦ νύχτα εἶχε ἀρχίσει νὰ

ρίχνῃ ἀχνὰ τὰ μαῦρα τῆς πέπλου!

Καὶ μέσ' τὸ μισοσκόταδο τοῦ δω-

ματίου, κάτω ἀπ' τὸ ἡμίφως ἐνὸς

κεριοῦ, πού τρεμόβρενε, μὴ φωνή

πού θαροῦσε ὅτι ἐρχόταν ὑπόκω-

φη ἀπ' τὰ κατὰσθα τῆς γῆς πρό-

φερε ἀργὰ, μὲ κόπο:

—Τὰ παῖδιά μου.....

Τὸ χλωμὸ ἀδύνατο κεφάλι τῆς

μὴ τ' ἐρᾶς ἔγειρε στὸν ὦμο

τῆς κι ἡ ψυχὴ τῆς φτερούγισε μα-

κρῦα, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ πο-

τὲ πιά!

Ναὶ τὰ παῖδιά. Πράγματι τρία

παιδιά, ἀπ' αὐτὰ τὸ ἕνα στὴν

κουίνα καὶ τ' ἄλλα δύο, ὄρθα σὲ

μιά γωνιά, μὲ τὸ δακτυλάκι τους

στὸ στόμα, παρακολουθώντας ἀφῶ-

να τὸ σχεδὸν θοῦδὸ δρόμα, πού

ἀπὸ τόσο μικρὰ ἔχουν τὴν δυστυ-

χία ν' ἀντικρῶσουν!

Ἔνας δυνατὸς λυγμός, ἐγῆκός

ἀπ' τὸ στεγνὸ λαρυγγί τῆς δυστυ-

χισμένης γαργαλιάς, ὁ ὅποιος σιγὰ -

σιγὰ μεταβλήθηκε σὲ θοῦδὸ κλά-

μα!

Ρίχνοντας τὸ βλέμμα τῆς θλιμ-

μένο στοὶ παῖδιά πού ἐξακολουθοῦ-

σαν νὰ μένουν ἀκίνητα, μπροστὰ

τῆς ξαφνικὰ πρόσθαλε ἐκείνη, ἐ-

κείνη ἡ ματιά κι ἐκεῖνα τ' ἀσπρα

χεῖλη πού ὑπὸ τὴν πρόσφρα... τὰ

παῖδιά μου.....

—Ὅχι, δὲν θὰ κλάψω ἄλλο, εἰ-

πε ἀποφασιστικά, ὄχι! Κι ἀπὸ κεί-

νὴν τὴν μέρα ἀρχίσει νὰ δουλεύῃ!

... ..

Οἱ μέρες, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια

κύλησαν, κύλησαν γοργὰ. Ἦ γαρ-

γιά ἐξακολουθεῖ νὰ δουλεύῃ ἀκού-

ραστα γιὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ

δύσκολον ἔ

Αλληλογραφία μας

ΠΕΡΣΕΑ: Δημοσιεύω μία από τις συνεργασίες σου και ένα ανέκδοτο. Μου έκανε εντύπωση το γράμμα σου. Μην πάψεις ποτέ να διαβάζεις.— Σ. Α. ΚΑΝΕΛΛΗ ή ανταπόκρισή σου είναι πολύ στενή και περιληπτική. Τά ποιήματα, ενώ έχουν κάποιο παλμό, περιέχουν υπερβολές που μειώνουν την αξία τους. Προσπάθησε πάλι. ΓΙΩΤΑ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ή συνεργασία σου δημοσιεύεται. Σπαζοκεφαλίες και σταυρόλεξο απορρίπτονται. Είναι πολύ εύκολα.— ΑΞΙΕ δημοσιεύω κατά προτίμηση το ποιήμα σου. Τά στίχοι καλά, θά πάρουν τη σειρά τους. ΑΛ. ΠΟΥΡΟ τά μέτρα για τις άγγελίες έχουν ήδη παρθεί. Μπορείς να αλληλογραφήσεις μέσω των γραφείων μας στέλνεις τα δημοσιεύσεις στις Μ. Άγγελίες. Για τους διαγωνισμούς αργότερα θά τα εξαναστεί. Άσκήσεις και ποιήματα δημοσιεύονται. Το σταυρόλεξο απορρίπτεται γιατί δεν το έκανες με σινική μελάνη.— ΕΞΥΠΝΟΠΟΥΛΟ τό ανέκδοτο είναι γνωστό.— ΕΙΡΗΝΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ δεν χρειάζεται να ζητάς συγγνώμη για την καθυστέρηση δεν χάθηκε δα κι' ο κόσμος. Το ποιήμα σου δημοσιεύεται.— ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑ, ΡΕ τό διήγημα είναι πολύ μεγάλο. 'Η σκόλα σου είναι λάθος κι' ούτε έχεις λύσεις. Τό αίνιγμα εγκρίνεται. Τό πρόβλημα πρέπει να γίνη με σινική.— ΤΟΥΛΑ ΚΑΤΣΙΑ ΠΗ σ' εύχαριστώ για τά καλά σου λόγια. 'Η φωτογραφία σου θά δημοσιευθί στο επόμενο τεύχος. Περιμένω συνεργασία σου, ανταπόκριση κι' ό,τι άλλο. Κάνεις προσπάθειες διαδόσεως του περιοδικού;— Α—Δ Δημοσιεύω μόνο τη σκόλα γιατί δεν με παύνει ο χώρος. Τώρα μόλις θλέτω πώς και ή σκόλα δεν έχει έκφραση. Στείλε μου σέ παρακαλώ άλλη.— ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΑΤΖΗ-ΔΑΝΝΟΥ, πρέπει μόνος σου να διαλέξεις τό ψευδώνυμο που σου άρδεσει. ΠΑΝΟ ΚΑΛΛΑΜΠΟΚΑ ή συνεργασία σου (ποιήμα και άσκησις) δεν ήταν άρκετά προσεγμένες. Στείλε άλλες.— ΚΩΣΤΑ ΤΑΡΟΥΣΗ σ' εύχαριστώ για τά καλά σου λόγια. Ψευδώνυμο δεν μου ήσταιες προς έγκρισιν.— ΑΝΤΡΕΑ ΜΑΧΑΙΡΑ (Βέλιγιο) ή άποστολή των τευχών είχε σταματήσει γιατί τό Βελγικό ταχυδρομείο μς τά επέστρεψε. Είχες εσχάσει να μάς γράψεις τη νέα σου διεύθυνση. Έλ πίσω τώρα να τά λαβαίνεις τακτικά. Γιατί δεν μου στέλνεις ανταπόκριση από την μαθητική σου ζωή στις Βρυξέλλες;— ΠΕΡΣΕΑ μην στέλνεις τόσες συνεργασίες μαζεμένες γιατί αναγκαστικά, στις άπορρίπτω.— ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ (Κύπρος) δεν είχαμε όποσδήποτε να καθιερώσουμε 32 σελίδες. Είπαμε πώς θά προσπαθήσουμε. Στείλε ψευδώνυμο κι' αργότερα θά τακτοποιήσουμε τό θέμα του αντίτιμου. Τά σχέδια πρέπει να φτειάζεις με σινική.— ΚΩΣΤΑ ΚΟΝΤΕ Δημοσιεύω μία

από τις πνευματικές σου άσκήσεις. Ψευδώνυμο θά μου στείλεις έσύ. ΠΕΤΡΙΤΗ τό ποιήμα σου δημοσιεύεται.— ΤΙΤΑΝΑ δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής ζητώντας ένα κάλυμμα. Οί τόμοι είνε δεμένοι με τά 9 τεύχη. Δημοσιεύω μόνο τό αίνιγμα σου λόγω έλλείψεως χώρου.— ΤΕΡΜΑΤΟΥΛΑΚΑ ή σκόλα σου είναι λάθος.— ΣΠΥΡΟ ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΕ είσαι αξιέπαινος. Δημοσιεύω μόνο τό ποιήμα σου.— ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑ ή συνεργασία σου είναι πολύ στενή.— ΜΕΝΕΛΑΕ ή σκόλα είναι λάθος.— Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΕ, τό «Ζορά» τό έχει άλλος. Ζήτησέ μου άλλο προς έγκρισιν. «Όπως ξέρεις άγγελίες δεν δέχομαι άκόμα. Περιμένε λοιπόν λίγο.— ΠΕΤΡΙΤΗ σ' εύχαριστώ για τις προσπάθειές σου. 'Εφ' όσον τό όνομα σου δεν ήτοχρε μετ'ό των έπιτυχόντων θά πη ότι δεν άπάντησες σωστά. Θά ήταν άδύνατον να άπαντήσουμε στις χιλιάδες άναγνωστών που ήσαν μέρος στο Διαγωνισμό. Τά τεύχη έστάλθισαν. Δεν κρατώ τις Μικρές Άγγελίες για τους λόγους που άνέφερα πιο πάνω. Ξαναστέλλε τις αργότερα.— ΠΥΡΙΝΟ Ζ έστω και καθυστερημένα εύχομαι περαστικά σου. 'Ελπίω τά μέλη της Πνευματικής Χοροσυνής να θυώνε πρώτα στους διαγωνισμούς. 'Επίσης μου άρεσε πολύ ή σφραγίδα σας. Συγχαρητήρια. Τά άλλα θέματα σου συνιστώ να μην έσέ άπασχολούν πιά. 'Εχουν καταληφθεί γελοία. Για την αλληλογραφία με τό Κορφιατόπουλο, γράψε τό στις Μικρές Άγγελίες. Τό Λυκόφως επίσης νομίζω πώς ένδιαφέρεται για καλή αλληλογραφία.— ΜΑΤΑ - ΧΑΡΙ τό ποιήμα σου δεν είναι προσεγμένο. Κρατώ τό σταυρόλεξο έσδό σου, είναι πολύ καλό.— ΕΛΕΥΘΕΡΙΕ ΚΟΓΚΑΛΙΑΔΗ τόν τόμο τόν δένεις όπως θέλεις. Οί συνεργασίες δεν πληρώνονται θέβαια. Δημοσιεύω δύο μόνο από τά αίνιγματα λόγω έλλείψεως χώρου. Κρατώ και τό σταυρόλεξο.— ΜΑΥΡΕ ΑΕΤΕ τό ποιήμα σου δημοσιεύεται.— ΒΑΣΙΛΙΣ ΣΑ τό ΣΑΒΒΑ άγγελίες δεν δημοσιεύονται άκόμα. Κρατώ την μία άσκησις.— ΚΡΥΑ ΒΡΥΣΗ κρατώ τη σκόλα σου μόνο λόγω έλλείψεως χώρου.— ΧΑΡΙΛΑΕ ΚΑΛΤΣΟΥ, ΝΗ σ' εύχαριστώ για τά καλά σου λόγια. Τό ποιήμα σου θά δημοσιευθί.— ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΙ κρατώ τό έλλιποσώφονο. 'Η σκόλα είναι λάθος. ΠΕΤΡΟ ΑΒΔΕΛΙΔΗ κρατώ τό ένα σου αίνιγμα.— ΑΤΡΟΜΗ-

ΤΕ ΔΙΑΠΛΑΣ ΣΟΠΑΙΔΑ κρατώ τό λογοπαίγνιο κι' ένα ανέκδοτο.— ΑΜΑΛΙΑ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ. 'Ελπίω την επομένη φορά να σταθής πιο τυχερή. Μην μου στέλνεις όμως τόσες άσκήσεις μαζεμένες γιατί όπως θλέπεις αναγκάζομαι να τις άπορρίπτω λόγω έλλείψεως χώρου. Κρατώ την μαγικήν εικόνα και τά στίχοι.— ΘΕΛΜΑ, όταν ή γραφες τις άσκήσεις σου έσχάσες πώς δεν πρέπει να γράφουμε στο πίσω μέρος της σελίδος. 'Ετσι θά άπορρίψω την συνεργασία σου και θά περιμένω νέα, με όλους τους άπαιτούμενους κανόνες.— ΦΑΕΘΟΝΤΑ είναι σωστό ότι οι άγγελίες σου θά βοηθούσαν τόν διαγωνισμό σας αλλά δεν μπορώ να τις κρατήσω γιατί θά δημιουργηθή ζητήματα με τους υπόλοιπους φίλους μου που έρχονται 2-3 φορές την εβδομάδα στα γραφεία και με σταυρώνουν για να πάρω τις άγγελίες τους. 'Ελπίζω από τό επομένο τεύχος να μπορώ να δεχτώ ξανά τις άγγελίες σου.— ΚΩ. ΣΤΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ δεν κρατώ τις έρωτήσεις σου γιατί δεν έστέλλεις τις λύσεις τους.— ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ τό ποιήμα σου δημοσιεύεται.— ΚΟΝΤΟΡΕΒΥΘΟΥΛΗ δεν έλαβα τό γράμμα που μου άναφέρει. Φαίνεται πώς χάθηκε. Είκοτες, άσκήσεις, ανέκδοτα, ποιήματα γράμμα είναι όλα γραμμένα άνάκατα κι' από τις δυό σελίδες. Προσπάθησε να τηρής τους κανονισμούς αλληλογραφίας γιατί άλλλλιώς ό κόσμος σου θά πηγαίνη χαμένος. Τις άγγελίες να τις ξαναστέλλεις, γιατί όπως ξέρεις δεν δέχομαι.— ΔΡΟΣΟΥΛΑ δημοσιεύω τό κομμάτι σου μόνο. 'Εχει θέβαια πολλές άτέλειες που όμως δικαιολογούνται άπολύτως από την ήλικία σου.— ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ή τιμή των Μ. Άγγελιών είναι για όλους ίσως.— ΑΤΡΩΤΕ ΑΕΤΕ ίσως να μην έχεις παρακολουθήσει την αλληλογραφία από την αρχή και να μην ξαίρεις ότι δεν επιτρέπεται να γράφεις και στις δυό σελίδες της κόλλας τις άσκήσεις και τις συνεργασίες γιατί οι τυπογράφοι τις πετάνε. Ξαναστέλλε τα λοιπόν, τηρώντας τους κανονισμούς της αλληλογραφίας.— ΠΙΤΣΑ ΚΙΝΤΙ-ΡΟΓΛΟΥ ή «Ζημιά» είναι πολύ χαριτωμένη αλλά ή περιγραφή της ύστερεί πολύ. Γράψε την πάλι άποφeyόντας τις επανολήψεις.— ΘΗΣΕΑ οι άπάντησεις σου σωστές, αλλά ή συνεργασία πολύ στενή. Χρησιμοποίησε περισσότερη ποικιλία λέξεων. 'Η γλώσσα μας έχει άφθονες.— ΑΡΗ Τούτη τη φορά τό ποιήμα σου δεν είναι πετυχημένο. Με ήχεις κυριολεκτικά... ενοχάρθισες με τά σταυρόλεξα. Φταίχουν τα μόνο σέ παρακαλώ με σινική μελάνη.— Κα Ι. ΜΑΛΟΒΡΟΥΒΑ διαπιστώνω ότι σάς λείπει ή αντικειμενικότης. Όταν συζητούσαμε στο γραφείο μου σάς έξηγησα ότι οι άγγελίες που ήπληχαν, μετριόντανε κατά έκαστοι

τάδες. 'Αν αυτό είναι φυσικό να μην τό καταλαβαίνουν τά παιδιά, εσείς, οι λογικοί γονείς, όφείλονται να τους τό εξηγήσετε. Πολύ περισσότερο όταν σάς έχουμε εξηγήσει την κατάσταση και προφορικώς. 'Η προσπάθεια που καταβάλλουμε δεν είναι να άπογοητεύσουμε τά μικρά παιδιά αλλά αντίθετα να τους συμπαρασταθούμε στα πρώτα τους θήματα. Για μάς όλα τά παιδιά, δίχως καμιά εξαίρεσι, αντιπροσωπεύουν τό πιο πολύτιμο κι' ιερό σύμβολο. Την κατανόση την περιμένουμε από σας, τους γονείς.— ΜΙΧΑΛΗ ΣΤΑΜΠΟΥΛΗ όσο κι' αν προσπάθησα να κάνω γρήγορα μάς πρόφτασε άλλος για τό ψευδώνυμο. Σκέψου κανένα άλλο. Οί άγγελίες μετριούνται με μία δεκάρα τη λέξη μάς μικρά στοινεία και τρεις δεκάρες με κεφαλαία.— ΔΗΜΗΤΡΗ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ τόσο τό ποιήμα όσο και τό πεζό σου δεν έχουν καμιά επικαιρότητα πιά. Στείλε κάτι από τη μαθητική σου ζωή.— ΜΙΝΟΥ ΣΤΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ δεν κρατώ τις έρωτήσεις σου γιατί δεν έστέλλεις τις λύσεις τους.— ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ τό ποιήμα σου δημοσιεύεται.— ΚΟΝΤΟΡΕΒΥΘΟΥΛΗ δεν έλαβα τό γράμμα που μου άναφέρει. Φαίνεται πώς χάθηκε. Είκοτες, άσκήσεις, ανέκδοτα, ποιήματα γράμμα είναι όλα γραμμένα άνάκατα κι' από τις δυό σελίδες. Προσπάθησε να τηρής τους κανονισμούς αλληλογραφίας γιατί άλλλλιώς ό κόσμος σου θά πηγαίνη χαμένος. Τις άγγελίες να τις ξαναστέλλεις, γιατί όπως ξέρεις δεν δέχομαι.— ΔΡΟΣΟΥΛΑ δημοσιεύω τό κομμάτι σου μόνο. 'Εχει θέβαια πολλές άτέλειες που όμως δικαιολογούνται άπολύτως από την ήλικία σου.— ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ή τιμή των Μ. Άγγελιών είναι για όλους ίσως.— ΑΤΡΩΤΕ ΑΕΤΕ ίσως να μην έχεις παρακολουθήσει την αλληλογραφία από την αρχή και να μην ξαίρεις ότι δεν επιτρέπεται να γράφεις και στις δυό σελίδες της κόλλας τις άσκήσεις και τις συνεργασίες γιατί οι τυπογράφοι τις πετάνε. Ξαναστέλλε τα λοιπόν, τηρώντας τους κανονισμούς της αλληλογραφίας.— ΠΙΤΣΑ ΚΙΝΤΙ-ΡΟΓΛΟΥ ή «Ζημιά» είναι πολύ χαριτωμένη αλλά ή περιγραφή της ύστερεί πολύ. Γράψε την πάλι άποφeyόντας τις επανολήψεις.— ΘΗΣΕΑ οι άπάντησεις σου σωστές, αλλά ή συνεργασία πολύ στενή. Χρησιμοποίησε περισσότερη ποικιλία λέξεων. 'Η γλώσσα μας έχει άφθονες.— ΑΡΗ Τούτη τη φορά τό ποιήμα σου δεν είναι πετυχημένο. Με ήχεις κυριολεκτικά... ενοχάρθισες με τά σταυρόλεξα. Φταίχουν τα μόνο σέ παρακαλώ με σινική μελάνη.— Κα Ι. ΜΑΛΟΒΡΟΥΒΑ διαπιστώνω ότι σάς λείπει ή αντικειμενικότης. Όταν συζητούσαμε στο γραφείο μου σάς έξηγησα ότι οι άγγελίες που ήπληχαν, μετριόντανε κατά έκαστοι

τάδες. 'Αν αυτό είναι φυσικό να μην τό καταλαβαίνουν τά παιδιά, εσείς, οι λογικοί γονείς, όφείλονται να τους τό εξηγήσετε. Πολύ περισσότερο όταν σάς έχουμε εξηγήσει την κατάσταση και προφορικώς. 'Η προσπάθεια που καταβάλλουμε δεν είναι να άπογοητεύσουμε τά μικρά παιδιά αλλά αντίθετα να τους συμπαρασταθούμε στα πρώτα τους θήματα. Για μάς όλα τά παιδιά, δίχως καμιά εξαίρεσι, αντιπροσωπεύουν τό πιο πολύτιμο κι' ιερό σύμβολο. Την κατανόση την περιμένουμε από σας, τους γονείς.— ΜΙΧΑΛΗ ΣΤΑΜΠΟΥΛΗ όσο κι' αν προσπάθησα να κάνω γρήγορα μάς πρόφτασε άλλος για τό ψευδώνυμο. Σκέψου κανένα άλλο. Οί άγγελίες μετριούνται με μία δεκάρα τη λέξη μάς μικρά στοινεία και τρεις δεκάρες με κεφαλαία.— ΔΗΜΗΤΡΗ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ τόσο τό ποιήμα όσο και τό πεζό σου δεν έχουν καμιά επικαιρότητα πιά. Στείλε κάτι από τη μαθητική σου ζωή.— ΜΙΝΟΥ ΣΤΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ δεν κρατώ τις έρωτήσεις σου γιατί δεν έστέλλεις τις λύσεις τους.— ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ τό ποιήμα σου δημοσιεύεται.— ΚΟΝΤΟΡΕΒΥΘΟΥΛΗ δεν έλαβα τό γράμμα που μου άναφέρει. Φαίνεται πώς χάθηκε. Είκοτες, άσκήσεις, ανέκδοτα, ποιήματα γράμμα είναι όλα γραμμένα άνάκατα κι' από τις δυό σελίδες. Προσπάθησε να τηρής τους κανονισμούς αλληλογραφίας γιατί άλλλλιώς ό κόσμος σου θά πηγαίνη χαμένος. Τις άγγελίες να τις ξαναστέλλεις, γιατί όπως ξέρεις δεν δέχομαι.— ΔΡΟΣΟΥΛΑ δημοσιεύω τό κομμάτι σου μόνο. 'Εχει θέβαια πολλές άτέλειες που όμως δικαιολογούνται άπολύτως από την ήλικία σου.— ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ή τιμή των Μ. Άγγελιών είναι για όλους ίσως.— ΑΤΡΩΤΕ ΑΕΤΕ ίσως να μην έχεις παρακολουθήσει την αλληλογραφία από την αρχή και να μην ξαίρεις ότι δεν επιτρέπεται να γράφεις και στις δυό σελίδες της κόλλας τις άσκήσεις και τις συνεργασίες γιατί οι τυπογράφοι τις πετάνε. Ξαναστέλλε τα λοιπόν, τηρώντας τους κανονισμούς της αλληλογραφίας.— ΠΙΤΣΑ ΚΙΝΤΙ-ΡΟΓΛΟΥ ή «Ζημιά» είναι πολύ χαριτωμένη αλλά ή περιγραφή της ύστερεί πολύ. Γράψε την πάλι άποφeyόντας τις επανολήψεις.— ΘΗΣΕΑ οι άπάντησεις σου σωστές, αλλά ή συνεργασία πολύ στενή. Χρησιμοποίησε περισσότερη ποικιλία λέξεων. 'Η γλώσσα μας έχει άφθονες.— ΑΡΗ Τούτη τη φορά τό ποιήμα σου δεν είναι πετυχημένο. Με ήχεις κυριολεκτικά... ενοχάρθισες με τά σταυρόλεξα. Φταίχουν τα μόνο σέ παρακαλώ με σινική μελάνη.— Κα Ι. ΜΑΛΟΒΡΟΥΒΑ διαπιστώνω ότι σάς λείπει ή αντικειμενικότης. Όταν συζητούσαμε στο γραφείο μου σάς έξηγησα ότι οι άγγελίες που ήπληχαν, μετριόντανε κατά έκαστοι

‘Η καθυστέρηση του ξένου ταχυδρομείου στην άποστολή των συνεχιών του αναγνωσματος μας «Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΟΛΛΑΝΔΟΣ» μάς αναγκάζει να αναβάλουμε και πάλι συνέχισί του στο σημερινό τεύχος.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

— 625 —

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι χαίρετώ όλους - ες. 'Ελ Γκρέκο, Κρητική, Εύθυμη Ιππότη φυλαχθήτε είμαι από εσθή τη στιγμή έχθρός σας καθώς και όσοι άλλοι είναι έναντίον του 'Εξυπνάκη. 'Εξυπνάκη συμπαχοίμε; Περιμένω άπάντησή.

ΚΑΜΙΚΑΖΙ

— 626 —

ΠΡΟΣΧΩΡΩ εις τόν σύλλογο 'Αναγεννήσεως' στείλε μου τό καταστατικό στην Διεύθυνση: Τούλα Γιοαννακοπούλου Παλαιδιαμαντοπούλου 70, 'Αθήνα.

— 627 —

ΤΡΕΜΕΤΕ ψευδωνυμομάχοι, έχω κατάλογο 43 άποκαλυφθέντων. «ΤΙΓΡΟΛΕΩΝ»

— 628 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι τασιζώ τρεις: 1) Βουλγαροκτόνος= Σπύρος Περίδης, 2) Κατασκόπος 33= Γιώργος Λασκαρόκης, 3) 'Ο Πρόεδρος της 'Αναγεννήσεως Βένιος 'Αγγελόπουλος ή 'Ολυμπιονίκης.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ

— 629 —

ΔΙΟΓΕΝΗ μην κάνης τους έξυπνους στους άλλους παρά μόνο να προσέχης τό φανόρι σου.

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

— 630 —

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΜΕ ΓΑΛΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ...!!! 'Αχιλλεύς= Σκουριλάς 'Ελ Γκρέκο= Ζεμπλάς 'Ακρίτας= Βιδάλης Παπάκι= Μάρδα Ροθινών Κροδός= Καράκαλος Ρουκέττα= Καραβάσιλης Κερνάτης= Δημητριάδου Φρόυ= Φρού= Καρδαμίτη 'Αλκαίος= Πετροπουλάκης 'Ελληνοπούλα= Άσκαρίδου 'Εξυπνάκης= Θεόδωρος 'Ολυμπιονίκης= 'Αγγελόπουλος Γεράκι= Καλογιαννίδης Κρητικός= Κολαράκης Κόπριος= 'Εφρακίδης 'Ερμής= Κυριακίδης

ΜΠΑΓΚ Σ ΜΠΑΝΥ

— 631 —

Συνεχίζω τις άποκαλύψεις: Στραβόεγλο= Δρακάτος 'Ιώ= Άνδριανάκη Καίσσο= Δήμος Μέγας 'Αλέξανδρος= 'Ηλιαδέλλης Θαλασσόλυκος= Τυχόπουλος Λέων= Καψάλης Τρ'λλόπαιδο= Καρτάλης 'Ινδιάνικο φτερό= Γεωργίου Δροσούλα= Ξανθοπούλου

— 638 —

ΚΡΗΤΙΚΕ είσαι γελοίες για να γελάς τόσο πολύ, λοιπόν ή έκτέλεις αρχίζεις. Κρητικός= Κολιαράκης Πειραχτήρι= Τόχος Παρθενών= 'Αλεξίου Πανταχού Παρών= Τόλης Πάρης= Τρυφώνάκης Παρταρίτης= Κακομανώλης Κόμης 'Ομπλικανώ= 'Ιωάννης... άπλό δείγμα δυνάμεως.

ΚΑΜΙΚΑΖΙ

— 639 —

‘Όποιος λύσει τό κάτωθι κρυπτογραφικό, με άποκαλύπτει και λαμβάνει θραείο ένα έθελό. 'Απαντήσεις έντός τεσσάρων τευχών. 12345678=Τό όνομά μου. 4507= 'Ιταλός γλύπτης. 74717= Είδος θανάσεως 7423= 'Όρος των 'Ινδιών. 7445= 'Αμερικανός άστρολόγος.

ΚΟΥΡ ΣΑΡΟΣ.

— 640 —

(ΑΝ)ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕ ποιός σοδ είπε ότι είσαι δυνατός; Πρόσχε με κρέ.

ΕΛΛΗΝ

— 641 —

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ, πρόεδρε της 'Αναγεννήσεως, με θέλετε στον Σύλλόγο σας;

ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ

— 642 —

ΟΠΟΙΟΣ μπορεί άς με άποκαλύψη. Μόνο λόγια. 'Αμέ, τί νομίζετε. ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ

— 643 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο σαλονάκι της αγαπητής μας Διαπλάσεως, χαίρετώ όλους. ες και τους εύχομαι όπως ό καινούργιος χρόνος τους χαρίση ύγεια και εύτυχία.

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟ

— 644 —

ΕΧΩ 62 νεκρούς σε ένα κατάλογο. ΜΠΟΚΑΡΟΣ

— 645 —

ΕΝΑ Δειγματάκι, Πύρινο. Ζ. = Τριάν. ΜΠΟΤΣΙΒΑΛΗ Σ.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ

— 646 —

ΕΥΘΥΜΕ 'Ιππότη εύχαρίστως προχωρώ εις τόν σύλλογο των Εύθυμων Νικητών. Θάβελαι όμως να γνωριστούμε προσωπικά και να μου έκθέσης τά σχέδιά σας.

ΚΙΡΚΗ

— 647 —

ΞΕΝΙΘ μην άνεβαινεις πολύ ψηλά μήπως πάθεις ό,τι έπαθε και ό 'Ι. κορος.

ΚΙΡΚΗ

— 648 —

Παπάκι τί να σοδ κάμω που είσαι κορίτσι είδ' άλλως σε κανόνιζα. 'Ελα ντε που είμαι και 'Ιππότης (όχι ό Εύθυμος προς Θεού). 'Όσο για τους άνεκδιγήτους προσάτες σου (333) τους γράφω στα.... καινούργια μου παπούτσια (διότι δυστυχώς τά παλιά έχουν γεμίσει δνόματα).

X

— 649 —

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ Χ, Βαρώντε Χ δεν ένωνόμεθα μιά και είμαστε όλοι: Χ

— 650 —

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ Σκοπευτές σάς εύχομαι έπιτυχία. 'Ισως να ένωθώ μαζί σας.

X

— 651 —

ΣΠΙΝΘΡΕΣ = Πρόεδρος: Μπό. κορος. Αντιπρόεδρος: Τυρολέων. Γραμματέας: Παναθηναϊκός. Ταμίας: 'Ολυμπιακός. Γεράκι τί άπάντας;

ΣΠΙΝΘΡΕΣ

— 652 —

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ όλα τά μέλη της 'Αναγεννήσεως να ψηφίσουν νέο πρόεδρο, μεταξύ στους Φύριο Πορφύριο, 'Αχιλλέα, Πέρση, Κρητικοπούλα, 'Αραχνόδα, Λευκορίτσια. Αντιπρόσωπος Κερκύρας ό Φαίξ. 'Όσοι ψηφίσουν να στείλουν στην Διάπλασι τά ψηφοδέλτια. Πρόθεσμία 10 ήμερών. ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙ

— 653 —

ΣΤΡΑΒΟΕΥΛΟ ό (Ξενητεμένος) σου είναι πιστή αντίγραφή από τό «Ρομάντο» 713. Δεν νομίζεις ότι είναι ντροπή να κάνης... αντίγραφος.

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

— 654 —

ΛΑΘΟΣ 'Ιππότη (243) δεν είμαι

— 171 —

ό Τσάμπλας αλλά ό Γ...Τ... Δεν
κάνεις για Ντέτεκτιβ. Λυπάμαι πολ-
λύ.

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

— 655 —

ΕΛΕΝΗ Κασιόγρα(224) Έγραψε.
Κάποιος όνομαζόμενος «Χ» (239)
δραπέτευσε από τή φρενοκρέμο.
Προσοχή! Δαγκώνει!!!

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

— 656 —

ΧΑΙΡΕΤΩ τόν Σύλλογο «Πνευ-
ματικής Χαραυγής». «Ανεμώνη»
άλληλογραφούμε; Πυγμαλίων τρέ-
με τήν «Πρώτη Τριανδρία».

ΤΡΙΠΛΕΞ

— 657 —

ΔΟΝ Κιχώτη σε προσκαλώ στο
νησί μου, όπου υπάρχουν άρκετοί
μύλοι για γκρέμισμα!!!... Δέχε-
σαι;

ΤΡΙΠΛΕΞ

— 658 —

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ συμφορώσου γιατί...
"Ας προσέξουν μερικοί έξυπνοι ό-
πως ό 'Ελ-Γκρέκο και ό Εϋθύμος
'Ιππότης...

ΤΡΕΜΟΠΑΙΔΟ

— 659 —

ΝΙΚΗΤΗ Περιμένω άπάντησί σου
(298). — Άναποκάλυπτε συμμα-
χείς με τήν Πρώτη Τριανδρία;
(287).

ΤΡΕΜΟΠΑΙΔΟ

— 660 —

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! "Όσοι θελήσουν
να κάνουν τόν έξυπνο άποκαλύ-
πτοντας τή άσθενή φύλην. Θα άν-
τιμετωπίσουν τήν πένα τοῦ...

ΤΡΕΜΟΠΑΙΔΟ

— 661 —

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! "Όμιλες ή Πρώτη
Τριανδρία. Τρέμειτε Κρύοι!!! "Η
Τριανδρία τιμωρεί τούς έχθρους
και προστατεύει τούς φίλους.

ΤΡΕΜΟΠΑΙΔΟ

— 662 —

ΦΙΛΑΤΕ Έρμη, έπειδή σε λυ-
πούμαι δε σε άποκαλύπτω. Πάντως
πρέπει να ξέρεις πώς σε γνωρίζω,
μόνο και μόνο για να μην κάνεις
τόν έξυπνο.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

— 663 —

ΝΙΚΗΤΗ τή καλύτερο που θα κά-
νης είναι να τή βουλώσης, και να
μη πäs γυρεύοντας να σ' άποκα-
λύψω. Γιατί άφού δε σ' άποκαλύ-
πτει ό 'Εξυπνάκιος, τή κάνω έγώ
ως έξης: Νικητής=Γεράκι= Μ.
Καλογιαννίδης.

Ρ. ΚΡΟΥΣΟΣ

— 664 —

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! Έμπρός πύρι!!!
ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ: "Ηρώς= Εϋ-
γένιος Πιέρης. Γεράκι= Μιχαήλ
Καλογιαννίδης. "Ολυμπιακός =
Καλογιαννίδης. Τρελλόπαϊδο
Εϋ. Άγγελόπουλος. Τρελλόπαϊδο
δεν είσαι ό 'Ιωάννης Καρτάλης

αλλά ό... καλά σε συγχαρώ.
ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ Σ

— 665 —

ΑΓΑΠΗΤΟ Γεράκι. "Εγινε καλά
τό χέρι τοῦ άδελφοῦ σου Μίλτου;
ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ Σ

— 666 —

ΠΑΡΑΚΑΛΩ!!! "Όσοι λαμβάνε-
ται μέρος στο διαγωνισμό διηγή-
ματος να κολλάτε τή άκριβή
γραμματοσέση και να γράφετε ά-
παραίτητα στο κάτω μέρος τοῦ
φακέλλου δια ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ. Πε-
ριμένω και από άλλους. "Ο Πρώ-
τος κερδίζει τή περίφημο βιβλίο
ΧΩΚ ΦΙΝΝ. "Ο δεύτερος κερδίζει
ένα κουτί χρώματα. Σας άφ'νω
τώρα.

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ Σ

— 667 —

ΧΑ χά χά! Κλάψε αυτοκρατορ-
κά Κάισαρ. Είσαι ό Δήμος. Παρη-
γορήσου. "Επεςες από τόν...

ΔΙΑΒΟΛΑΚΟ

— 668 —

ΔΟΡΑΤΕ άνθρωπε είσαι ό Βασι-
λειος Βασιλάτος. Κλάψε και σύ
Τί θα γίνη με τήν συνδρομή;
ΔΙΑΒΟΛΑΚΟΣ

— 669 —

ΑΓΑΠΗΤΟΙ μου ψευδωμάχοι σας
χαιρετά ένα καινούργιο φρούτο ό
ΠΟΛΥΛΟΓΑΣ

— 670 —

ΣΑΧΛΑΜΑΡΑ Κρητικέ μόνο ντό-
ρο κάνεις σαν παλιότενικες.
ΠΟΛΥΛΟΓΑΣ

— 671 —

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! "Εφτασε ό Διγενής
'Ακρίτας. Τρέμειτε!
Κουκουλίνος= "Όμηρος Θεοδώ...
(Πάλι μπροστά ό 'Εξυπνάκιος).

ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

— 672 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στήν στή.

ΦΙΛΟΙ-ΕΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΤΕ!

ΑΠΟ τή τεύχος αυτό, αρχίζω και πάλι να δέχο-
μαι άγγελίες. Προσέξτε όμως: Κάθε φίλος ή
φίλη μου, θ'έχουν δικαίωμα να μου στείλουν έως ΔΥΟ
(2) τή πολύ άγγελίες, (έστω κι αν έχουν περισσότε-
ρα από ένα ψευδώνυμα), που ή κάθε μία δεν θα ύ-
περβαίνει τις ΤΡΙΑΝΤΑ (30) τή πολύ λέξεις. Έάν
είναι παραπάνω, θα ΔΙΑΓΡΑΦΩΝΤΑΙ. Έξαιρέσεις
θα γίνεται μόνο για Άνακρινώνσεις και Διαγωνισμούς.
Οι άγγελίες παρακαλώ να γράφονται καθαρά, σε ξε-
χωριστό χαρτί και από τή μία μεριά τής σελίδας, ει-
δί' άλλως δεν θα γίνονται δεκτές. Σας περιμένω λοι-
πόν... συμμορφωμένους.

Η ΚΥΡΑ - ΔΙΑΠΛΑΣΙ

λη τών Μικρών Άγγελιών χαιρετώ
όλους - ες.

ΑΗΤΗΤΟΣ

— 673 —

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ
ΚΑΛΟΥΝΤΑΙ όλα τή Διαπλάσι-
πούλα στή πλατ. Κλαυδμώνος τήν
Κυριακήν όπου θα γίνη παραση-
μοφορία τών ΕΛΛΗΝΑ, ΔΙΑΒΟ-
ΛΑΚΟΥ και ΧΑΖΟΥΛΗ χρυσούς
σταυρούς μετά ξιφών και άδαμάν-
των με τή αιτιολογικόν. Χωρίς να
προκληθώσι από κανένα άποβλέ-
ποντες, μόνον εις αιώνα δόξαν
άπεκάλυψαν ανθρώπους δρώντας
παρανόμως και ύπουλως υπό ψευ-
δώνυμον.

Παρακαλούνται τή συμπαθέσ δι-
απλάσιον ΚΥΚΛΑΜΙΝΟΝ τή
'Ελλην. "Ιον Ταπεινόν, Ρόδον 'Α-
νατολής, Χρυσάνθεμον άπω Άνα-
τολής, Τολύπη τοῦ Βορρά και 'Ορ-
χεοειδές τής Ζούγκλας όπως έλθε-
τε και ραντίσωμεν τή πανέξυπνα
παιδιά τρέμοντες και ριγνόντες από
τάς καταπληκτικάς άποκαλύψεις.

ΑΡΗΣ

— 674 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο κύκλο
τών ψευδωνύμων-χαιρετώ όλους-ες
έτοιμαστήτε για εύρτερη κίνησι.
ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

— 675 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στήν κι-
νησι τών μικρών άγγελιών, χαιρε-
τώ όλους-ες έγκάρδια. "Ιδιαίτε-
ρος Κρητικοπούλα και Κρητικό,
γιατί είμαστε συμπατριώτες.

ΑΡΤΕΜΙΣ

— 676 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο σα-
λόνι τής διαπλάσεως σας χαιρετώ
όλους-ες. Προσχαρώ στον σύλλο-
γο «Πνευματική Χαραυγή».

ΚΙΝΕΖΑΚΙ ΛΙ-ΤΣΑ

— 677 —

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ σταμάτα τίς κρυάδες
σου διότι υπάρχει κίνδυνος να προσ-
βληθώ από τριπλούν πνευμονία.

ΚΙΝΕΖΑΚΙ ΛΙ-ΤΣΑ

— 678 —

ΣΤΕΦΑΝΕ Άττικέ συμμαχοῦμε
κατά τής εξοντώσεως όλων τών ά-
νοήτων; Άπάντησέ μου τήν άλλη
Παρασκευή.

ΚΙΝΕΖΑΚΙ ΛΙ-ΤΣΑ

— 679 —

ΣΑΜΠΡΙΝΑ. (διάβασε άλληλο-
γραφία 4)1)57). Νυχτοτράγουδο,
Λουλουμπέλ, Στέφανε Άττικέ, Δι-
ογένη, Φαέθων, Άλκαίε, Κουκου-
λίτε, άλληλογραφούμε; "Ιδρύουμε
δικό μας σύλλογο; Άπαντήστε.

ΛΥΚΟΦΩΣ

— 480 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ σας χαι-
ρετώ όλους και ιδιαιτέρως τόν Δει-
νό Ξιφομάχο.

ΣΚΑΜΠΟΛΟ

— 681 —

ΖΗΤΩ τόν ΔΟΡΑΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟ
για να συνεργασθούμε προς ίδρυ-
σιν συλλόγου «ΔΟΡΑΤΩΝ».

ΔΟΡΑΤΟ ΞΙΦΟΣ

— 682 —

ΚΑΙΣΑΡΑ ένώ τή Σποθί δεν
άποκαλύπτω λαθασμένα και μάθε
πως είμαι τρομερός διώκτης τών
Καισάρων (σαν και σένα).

ΔΟΡΑΤΟ ΞΙΦΟΣ

— 683 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο σαλο-
νάκι τών ψευδωνυμομάχων τής Δια-
πλάσεως χαιρετώ όλους-ες, και ι-
διαίτέρως τόν 'Αόρπο άνθρωπο.
«ΔΟΡΑΤΟ ΞΙΦΟΣ».

Άτρώμητε διαπλάσιότατα σε τή
χαχανίσματα κατά μέρος γιατί θα
δοῦμε πώς θα γελάση τελευταίος.
'Ατρώμητος Διαπλάσιότατος= "Ιωάν-
νης Στρογγύλης.

ΔΟΡΑΤΟ ΞΙΦΟΣ

— 684 —

ΑΓΑΠΗΤΕ μου ΟΜΗΡΕ ΘΕΟΔΩ-
ΡΟΥ ή πρώην ΕΞΥΠΝΑΚΙΑ. Με
χαρά σε ξαναβλέπω στήν κίνησι
κάτω από τή ψευδώνυμον ΚΟΥ-
ΚΟΥΛΙΝΟΣ. Δια δευτέραν φοράν
άγαπητέ μου πάρε τή βρεμένα
σου και...

X

— 685 —

ΠΡΩΤΟΠΟΡΕ σε συγχαίρω όλή-
ψυχα για τόν περίφημο διαγωνι-
σμό που προκήρυξες (347). "Ερ-
χομαι στο σύλλογό σου με δέχε-
σαι;

X

— 686 —

ΠΕΡΣΕΑ σώώπα! Μήπως είσαι
ό Χάρντιγκ και δεν τή ξέρουμε;
ΕΛΛΗΝΑ ποιός σου είπε να κά-
νης τόν έξυπνο (381);

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

— 687 —

ΚΑΡΑΜΠΙΝΑ ποιός οίστρος σε
ταίπησε και σε έπιασε αυτή ή
ποιητική «άλογόμηνια» (398);

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

Τα χαμένα παιδιά

1.— Κατά τή 300 μ. Χ. ζούσε ένας
καλός έπίσκοπος που λεγόταν Νικόλαος
κ' ήταν όνομαστός για τήν άπλότητα και
τήν καλωσύνη του. Γυρνούσε καβάλλα σ'
ένα γαϊδουράκι, ζητώντας να έπανορθώση
τίς άδικίες και να βοηθή τούς δυστυχισμέ-
νους.

Μιά μέρα, περνώντας από ένα ταπεινό
σπίτι άκουσε μια γλυκειά μελωδία που

τραγουδούσαν νεανικές φωνές. Θέλησε να
μάθη ποιός τραγουδούσε τόσο ωραία, χτύ-
πησε τήν πόρτα και μπήκε σ' ένα δωμά-
τιο όπου βρίσκονταν τρεις χαριτωμένες κο-
πέλλες που έπλεκαν.

2.—«Ποιός τραγουδά τόσο όμορφα κα-
λή μου γυναίκα;» ρώτησε τή νοικοκυρά που
τού είχε άνοίξει. «Είναι τή τρία κορίτσια
μου καλέ μου πατέρα. Κάθησε να πής λι-

γο γάλα. Είμαστε φτωχοί κι' είναι τή μό-
νο που έχουμε».

»Οι κόρες μου δεν μπορούν να παντρευ-
τούν γιατί δεν έχω να τίς προικίσω. "Ο-
μως αυτό δεν είναι τίποτα μπροστά στή
δυστυχία τής γειτονίσσας που έχασε τή
τρία παιδιά της. Είχαν πάει περίπατο κι
από τότε δεν ξαναγύρισαν».

3.—Τι νάνιαν; Κανείς δεν ξέρει. "Ε-

νας χωρικός λέει πώς τή είχε δη κοντά σ'
ένα πανδοχείο όπου θέλανε να προφυλα-
χθούν από τή θύελλα. "Ομως ό ξενόδοχος
ίσχυρίζεται πώς δεν είδε κανένα. Πάνε έ-
φτα χρόνια από τότε».

»Ο καλός άγιος Νικόλαος έμεινε συλλο-
γισμένος. Χαιρέτησε κι' έφυγε. Πήρε τή
δρόμο του πανδοχείου που τούχε πή ή κα-
λή γυναίκα. Βρήκε στήν πόρτα τή ξενόδοχο

και τού ζήτησε κάπου να μείνη. «Περάστε,
είπε εκείνος. Τί θέλετε να φάτε».

4.—»Ο ξενόδοχος πρότεινε διάφορα φα-
γητά όμως ό άγιος Νικόλαος δεν ήθελε
κανένα: «Δεν έχεις καθόλου άπ' αυτά
τά παιδιά που έχεις στήν άρμη έφτα χρό-
νια τώρα;» ρώτησε. »Ο ξενόδοχος θλέπον-

τας πώς είχε άποκαλυφθή προσπάθησε να
φύγη.

«Μην προσπαθής να φύγης, είπε ό ά-
γιος. "Αν έχης τύψεις ίκέτεψε τή Θεό να
σε συγχωρήσει».— «Θάδινω τή πάντα για
να εξαγοράσω τή έγκλημά μου που με θα-
ραίνει τόσο φοβερά στή συνείδησί, είπε ό
ξενόδοχος. — «Καλά θα δοῦμε;», άπάντη-
σε ό άγιος Νικόλαος.

5.—Πλησίασε στο βαρέλι με τήν άρμη
και προσευχήθηκε στο Θεό. Τήν ίδια στι-
γή άκούστηκαν παιδικές φωνές μέσα άπ'
τό βαρέλι: «Παρακοιμήθηκα», είπε τή πρώ-
το. «Κι' έγώ τή ιδίο», φώναξε τή δεύτερο.
Και τή τρίτο πρόσθεσε: «Νόμιζα πώς ή-
μουν στον Παράδεισο».

»Υστερα τή παιδιά δγήκαν από τή θα-

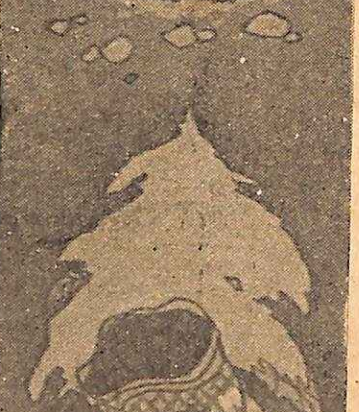
ρέλι κι ό άγιος χάρηκε πολύ, κι' ό ξeno-
δόχος χάρηκε κι' έψαξε να βρή ρούχα για
να τή ντύση. «Τώρα, είπε ό άγιος Νικόλαος,
φέρε όσα χρήματα έχεις για να εξαγορά-
σης τή έγκλημά σου».

6.—»Ο άγιος ξαναένθηκε στο γαϊδουρά-
κι του που τή έφερε ό ξενόδοχος. Τά
τρία παιδιά άκολουθούσαν. Γρήγορα έφτα-
σαν στο σπίτι τους κι έπεσαν στήν άγκα-

λιά τής μητέρας τους. »Ο άγιος Νικόλαος
εξακολούθησε τή δρόμο του κι' έφτασε στο
σπίτι τών τριών φτωχών κοριτσιών.

»Ανοίξε τήν πόρτα και χωρίς να τόν δούν
έβριζε από ένα πούγγι χρυσάφι στα πόδια
τής κάθε μιάς για τήν προίκα της. Κι ά-
πό κείνη τήν ήμέρα, λένε, ό άγιος Νικό-
λαος έγινε ό προστάτης τών μικρών παι-
διών.

Τα ΖΩΑ ΧΕΙΜΩΝΑΣ και ο

ΜΕ ΤΑ ΠΡΩΤΑ κρύα ή έξοχη έρμάνεται. Τα ζώα κρύβονται στις φωλιές τους. Σάν καλός μοθητής του Αισώπου, ο συνεργάτης μας τὰ ρώτησε: «Πώς περνάτε τὸ χειμώνα;» Νὰ τί τοῦ ἀπάντησαν:

Η ΑΡΚΟΥΔΑ

ΚΟΙΜΑΜΑΙ ήσυχα - ήσυχα! Μὲ τις πρώτες μέρες τοῦ φθινοπώρου κατεβαίνω ἀπὸ τις κορυφές καὶ μπαίνω στὰ δάση ἀναζητώντας μιὰ κατάλληλη σπηλιά ή κουφάλο δέντρου πού τις μεταμορφώνω σὲ ἀνετο καταφύγιο. "Όταν τελειώσῃ ή φωλιά μου καιροφυλακτῶ μερικές μέρες γιὰ νὰ δῶ ἀν εἶναι ἀσφαλής. "Υστερα, γιὰ καθαρκτικό, πρῶν διάφορα χόρτα με τὴν κοιλιὰ μου ἄδεια χώνομαι τότε στὸ βάθος τῆς φωλιᾶς καὶ κοιμάμαι με τὸ ρύγχος ἀκουμπισμένο στὴν κοιλιὰ. Κάπου - κάπου ξυπνάω καὶ γλύφω τὰ τέσσερα πόδια μου.

Ο ΣΚΙΟΥΡΟΣ

ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ πὼς περνῶ τὸ χειμῶνα; Μὰ εἶμαι ἕνα τόσο σπουδαῖο πρόσωπο μέσα στὸ δάσος. Βέβαια τὸ λιγοστὸ μπόι μου σὰς κάνει νὰ χαμογελάτε. Δὲν ξέρετε ὅμως πὼς οἱ σοφοὶ λαοὶ τοῦ βορρᾶ με θεωροῦν ἀγγελιαφόρο τῆς χαρᾶς; Δὲν εἶναι καθόλου παράξενο λοιπὸν, πού ἀναπτύσσω τόση ἐπιδεξιότητα στὴν κατασκευή τῆς φωλιᾶς μου πού τὴ φτειάχνω ἀπὸ χλόη, φύλλα καὶ μικρὰ κλαδιά. Τὰ κλαδιά βέβαια τὰ βάζω γιὰ στέγη. "Όμως τὰ φύλλα καὶ ή χλόη σχηματίζουν ἕνα περίφημο στρώμα "Όλο τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ φθινόπωρο ἀποθηκεύω κάθε εἶδους προμήθεια. "Ετσι χωρὶς φόβο βλέπω νάρχεται ή κακὴ ἐποχὴ πού τὴν περνῶ πότε με ὕπνο καὶ πότε μασουλώντας φουντούκια.

Ο ΑΡΚΤΟΜΥΣ

ΤΙ ΤΟΥΣ ἀκούτε αὐτοὺς τοὺς καυχησιάρηδες! "Εγὼ κάνω πολὺ περισσότερα. Πρῶτα - πρῶτα εἶμαι ἕνας ἀληθινὸς διαχειμαστὴς ἐνῶ ή ἀρκούδα εἶναι ψεύτικος διαχειμαστής. Αὐτὸ τὸ λένε οἱ ἐπιστήμονες. "Υστερα ή φωλιά μου, πού τὴ σκάβω ὑπομονετικά με τὸ ἕνα μόνο πόδι μου, μπορεῖ νὰ προφυλάξῃ, κάπου δέκα πέντε ὁμοίους μου. Μ' ἀρέσει νάχω παρέα ἀκόμα κι ὅταν κοιμάμαι. "Ας ἔσ-Μ' ἀρέσει στή φωλιά μου. Γιὰ νὰ τὴν κάνω πιὸ ἀνετη καὶ νάρθουμε πετσάρω τοὺς τοίχους μ' ἕνα παχύ στρώμα ἀπὸ ζεστή, τὰ μὲν μόλις ἔξω ή θερμοκρασία κατεβῇ κάτω ἀπὸ ἄχυρα. Καὶ μόλις ἔξω ή θερμοκρασία κατεβῇ κάτω ἀπὸ τοὺς 15 βαθμούς, κοιμάμαι μιὰ χαρὰ καὶ χωρὶς φόβο ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁμοίους μου.

ΤΟ ΧΕΙΛΙΔΟΝΙ

ΕΓΩ ΔΕΝ ξέρω τί θὰ πῇ χειμῶνας! Μόλις ἔρθῃ ὁ ἐμῆς, πετῶ σὲ ζεστότερες χώρες, ὅπως στή Βόρειο Ἀφρική. Στὰ μακρινὰ αὐτὰ ταξίδια συναντῶ ἀγριοπαπιοὺς καὶ γερανούς πού σάν καὶ μένα, φεύγουν γιὰ νὰ ξεφύγουν τὸ χειμῶνα. Πηγαίνω πάντα στὸν ἴδιο τόπο. Πῶς ἀναγνωρίζω τὸ δρόμο μου καὶ πὼς ἀντιμετωπίζω τὸν ἐκείνου πού ξεσποῦν κάποτε στή Μεσόγειο; Πῶς εὐκολο... Ἀλλὰ δὲ θὰ σὰς τὸ πῶ. Εἶναι μυστικὸ. Εἶναι πολλὰ χρόνια τώρα, οἱ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν νὰ λύσουν αὐτὸ τὸ μυστήριον.

